

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

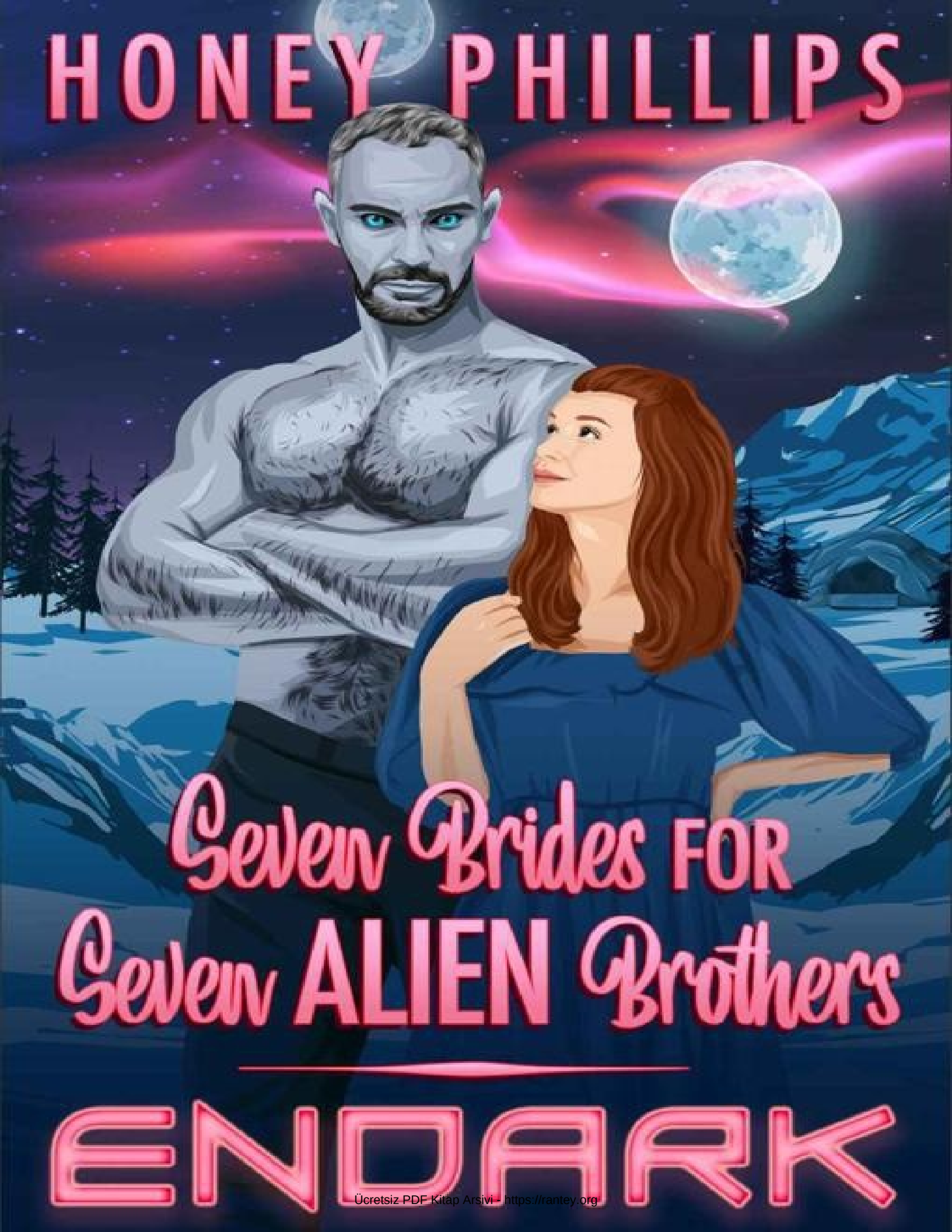
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS

Seven Brides FOR Seven ALIEN Brothers

ENDARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ENDARK

YEDİ UZAYLI KARDEŞE YEDİ GELİN

HONEY PHILLIPS

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Mariah Sinclair

Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

Vellum ile oluşturuldu

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16 Sonsöz
Yazarın Notu
Diğer Başlıklar
Yazar Hakkında

CHAPTE R 1

F Aster. *Daha hızlı gitmeliyiz.*

İnsan kasabası Wainwright'a ulaşma ve bir gelin alma ihtiyacı Endark'ın damarlarında zonkluyordu. En iyi kontrol çabalarına rağmen, bir hırıltı kaçtı. Canavarını kontrol etme çabaları son zamanlarda pek de başarılı olmamıştı. Drakkar kızağın önündeki bankta oturduğu yerden dönüp ona baktı ve iri kanatlı erkeğin yüzü her zamanki alaycı çizgilerine oturmuş olsa da Endark onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"Ben iyiyim."

Sesi de hırıltı şeklinde çıkmıştı ama Drakkar adamın yüzünü kısa bir süre inceledikten sonra başını salladı.

Benjar neşeyle, "Uzun sürmez," dedi ama Endark onun kızaklarını çeken hayvanları daha hızlı gitmeleri için cesaretlendirmeye çalıştığını gördü.

İnsanlar onlara at diyordu - bir zamanlar gezegenlerinde yaygın olan bir hayvanın melez versiyonları. Ne yazık ki bu hava koşulları için özel olarak tasarlanmamışlardı ve gün boyu yağan kar zeminde zaten kalın olduğundan hızları sınırlıydı. Tabii ki bu Benjar'ın hevesini kırmıyordu. Kedigil Endark'ın silah arkadaşlarının en küçüğüydü ve neredeyse her zaman neşeli bir görüntü çizirdi. Endark'ı kandıramadı. Endark bu kaygısız yüzeyin altındaki derin yalnızlık kuyusunu hissedebiliyordu -kendisinininkiyle eşleşen bir yalnızlık. Benjar'ın bu çılgın planı ilk başta bu yüzden yaptığından şüpheleniyordu.

Eski komutanları Artek kısa süre önce bir insan dişisi olan Nelly ile evlenmişti. Nelly onlara insanlık tarihinden bir hikâye anlatmıştı; savaştan dönen askerlerin kendilerini kadınsız bulmalarının hikâyesi. Bilge bir adam onlara yakındaki bir kasabadaki şenlikler sırasında gelinlerini almalarını söylemişti. Nelly hepsinin sonsuza dek mutlu yaşadığını bile söylemişti. Şimdi o ve Benjar da aynısını yapmak için yola çıkmışlardı. Her ne kadar kalıcı mutluluğa inanmayı uzun zaman önce bırakmış olsa da, bir gelin bulmanın Vultor yanını tatmin edeceğini ve derisinin altında yaşayan canavarı sakinleştireceğini umuyordu.

Benjar, Endark'ın varlığından şüphelendiği hayali bir kadın olan gelini hakkında övgüler düzmeye başladığında, Endark kızak raylarının üzerine yerleştirdikleri vagon yatağına geri yerleşti ve çevrelerinin güzelliğinin acelesini yatıştırmasına izin vermeye çalıştı. Çiftliklerinin bulunduğu vadinin bir kenarı boyunca uzanan geniş nehrin yanında seyahat ediyorlardı. Koyu yeşil bir sel halinde akan su, yılın bu erken döneminde donmayacak kadar hızlı hareket ediyordu.

Nehrin uzak tarafındaki arazi, şu anda bulutların arasında gizlenen yüksek zirvelere doğru hızla yükseliyordu. Nehrin kendi taraflarında, çiftliğin otlakları ve tarlaları dağların eteklerine kadar uzanıyordu ve şimdiden kalın bir kar örtüsüyle kaplanmıştı. Üzerlerinde yükselen ormanlık yamaçlar kar yağışı altında karanlık ve gizemli görünüyordu ama o bu toprakların her karışını zaten biliyordu. Burası onun evi olmuştu; bulmayı hiç beklemediği bir ev.

Savaş sona erdiğinde, Artek yeni bir ev bulmak için ekiplerinin bir araya gelmesini önermişti. Savaşta geçirdikleri zaman hepsi arasında bir bağ oluşturmuştu; bir zamanlar sahip olduğu ailesininki kadar derin ve kalıcı bir bağ. Bu bağ, bir Vultor erkeğinin daha vahşî dürtülerini yatıştırmak için bir eş edineceği yaştan çok sonra bile kontrolü elinde tutmasını sağlamıştı. Bu aileyi kaybetmek istemiyordu ve ironik bir şekilde Cresca'daki çiftliği bulan da oydu.

Burada doğmuş olmasına rağmen, İttifak güçlerine katılmak için ayrıldıktan sonra gezegene dönmeyi hiç düşünmemişti, ancak izole çiftlik, hepsinin savaşın etkilerinden kurtulmasına yardımcı olmak için mükemmel bir yer olmuştu. Ne yazık ki, yeni evlerinin huzuruna ve sadece yarı Vultor olmasına rağmen, babasının mirasından kaçamamıştı. Canavarının üzerindeki kontrolü kaybolmaya başlamıştı. Bir gelin bulmak onun son umuduydu.

Çiftliği Wainwright'ın bulunduğu ovadın ayıran dağ geçidinden geçerlerken, Benjar omzunun üzerinden ona sorgulayıcı bir bakış fırlattı. O da başını salladı. Nelly'nin hikâyesinde gelinlerini alan askerler kışın gelişini gelinlerine kur yapmak için kendilerine zaman kazandırmak amacıyla kullanmışlardı. Onlar da aynısını yapmayı planlıyorlardı. Ama kış karları sonunda geçidi kapatacak olsa da, sadece havaya güvenmek niyetinde değillerdi.

Vadiye o kadar yoğun yağın kar henüz geçidin diğer tarafındaki düzlüklere ulaşmamıştı. Küçük kasabanın üzerinde alçak ve ağır bir şekilde asılı duran bulutlara bakılırsa, onlara ulaşmasının uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyordu. Yerde zaten çok az kar varken, Benjar kızağı dağların eteklerindeki seyrek ağaçlı bir koruya sürdü.

"Muhtemelen en iyisi bunu burada bırakmak."

"Evet," diye homurdandı, daha fazla gecikme için şimdiden sabırsızlanıyordu. Vücudu kaçma isteğiyle titriyordu. "Burada bekle," diye emretti Drakkar. "Ben kasabayı teftiş edeceğim."

Benjar hemen itiraz etti ama Drakkar onu görmezden gelip uçmaya başladı. Endark, onlar beklerken Benjar'ın yanına gitti, ancak aciliyetini kontrol etmekte giderek zorlanıyordu. Kısa bir süre konuştular ama Benjar yakındaki kasabanın varlığından başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu.

Drakkar geri döndüğünde, Drakkar'ın kendisine uzattığı şişeyi kapıp kasabaya doğru yola çıkmadan önce diğer erkeğin raporunu dinleyecek kadar kontrolü zar zor elinde tutuyordu. Tıpkı Nelly'nin hikâyesinde olduğu gibi, gelinlerini mevsim dönümünü kutlamak için düzenlenen bir dansa bulmayı planlıyorlardı - ancak katılmak yerine gözlemlemeyi amaçlıyorlardı.

Kontrolü -ve hayatta kalma duygusu- kendini göstermeden önce şehrin dış mahallelerine ulaştı. İnsanların Vultor'a karşı sevgisi yoktu. Kendi annesi insan olmasına rağmen, babasının mirası insan olarak geçemeyeceği kadar güçlüydü ve onu görmek alarmlara yol açardı. Benjar da koyu pembe kürkü ve kedigil özellikleriyle açıkça insan değildi ama halkının insanlarla Vultor gibi bir geçmişi yoktu.

Otomatik olarak avlanma moduna geçti, binaların arasında sessizce ilerledi ve varlığını gizlemek için kasvetli öğleden sonrasının derin gölgelerini kullandı. Ana caddedeki hareketlilik artmıştı ve dansın yapılacağı yere yaklaştığını biliyordu. Heyecan içinde dalgalandı ve pençelerinin uzamasını engellemek için mücadele etmek zorunda kaldı - ama sonra hafif, lezzetli bir koku dikkatini çekti.

Keskin koku alma duyusu çevredeki kokuları -ateşlerinden çıkan odun dumanını, hazırlanmakta olan yiyecekleri ve tabii ki insanların kendi kokularını- otomatik olarak fark etmişti ama hiçbirisi bu şekilde dikkatini çekmemişti. Derin bir nefes aldı, o tatlı, zor kokuyu daha fazla yakalamaya çalıştı ve otomatik olarak kokunun en güçlü olduğu yöne doğru ilerlemeye başladı. Dansın yapıldığı yeri geçtiğinin belli belirsiz farkındaydı ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey o kokunun izini sürmekti.

Sokaktan geriye doğru uzanan, demir bir çitle çevrili, her bir bitkinin titizlikle kontrol edildiği süslü bir bahçeye sahip, etkileyici görünümlü bir eve ulaşana kadar bu yolu takip etti. Buradan, evde dışısının yanı sıra çok sayıda insanın varlığını açıkça görebiliyordu. Dışısı mi?

Mate, canavarı homurdandı.

Dostum mu? Bu düşünce arayışını kesintiye uğrattı ve çitin dışındaki çalıların arasına gizlenerek durdu. Bir gelin istiyordu, canavarını yumuşatacak ve bu yönünü kontrol etmesine yardımcı olacak bir dişi istiyordu ama tam bir eş bağı kurmayı hiç beklememişti. Bir eş istediğinden hiç de emin değildi. -Annesi öldükten sonra babasına ne olduğunu görmüştü.

Babası annesini ölüme kadar takip etmemişti, gerçi bazen öyle olsaydı hepsi için daha iyi olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama sonrasında asla eskisi gibi olmamıştı. Babasının huzursuzluğu ve giderek artan şiddet eğilimi yüzünden oradan oraya taşındılar. Endark'a hiç el kaldırmamıştı ama meslektaşları o kadar şanslı değildi.

Sonunda Cresca'nın en büyük şehri olan Port Cantor'un dış mahallelerine yerleştiler. Burası aynı zamanda büyük uzay limanının da bulunduğu yer olduğu için, halk çeşitli ırklara daha alışkındı ve babasının iş bulması daha kolaydı - sonunda şiddet patlamaları veya içki içmesi nedeniyle kaybettiği işler. Sonunda aptalca, gereksiz bir kazada ölmüş ve Endark'ı tek başına bırakmıştı. Gidecek başka bir yeri olmadığı için birkaç yıl daha Cantor Limanı'nda takılmış ve sonunda halkı tarafından istenmeyen bir başka uyumsuz olan Gilmat ile arkadaşlık kurmuştu.

İttifak Güçleri'ne katılmalarını öneren kişi Gilmat'tı; iri yarı bir erkek için şaşırtıcı bir öneriydi bu. Cüssesine rağmen Gilmat'ın nazik bir yapısı vardı ama o da kaçmak için yanıp tutuşuyordu. Endark kabul etmiş ve ikisi de gönüllü olarak Vizal'de anlamsız bir savaşa katılmışlardı. Endark çiftliği bulduğunda, Gilmat'ın Cresca'ya dönmeye itiraz etmesini beklemişti. Ama Gilmat bunu kolayca kabul etmişti. Belki de ikisi de çocukluklarında yaşadıkları zorluklara rağmen burada kendilerini evlerinde hissediyorlardı.

Ama şimdi duraklamasına neden olan şey o çocukluk düşüncesi idi. Bir insan dışısıyla gerçek bir eş bağı kurma riskini göze alabilir miydi? Çocukluğunu, annesinin babasını gerçekten sevdiğine inanacak kadar iyi hatırlıyordu. Anne ve babası birlikte mutluydu ama bu mutlu anılar, babasının kötüleşmesini izlediği yılların altında gömülü kalmıştı.

Evin kapısı açıldı ve üç kadın dışarı çıktı. İlki, boğazında ve bileklerinde bir dizi mücevher olan iri yarı, yaşlı bir kadındı, ona teslim olmuş bir ifadeyle genç ve güzel bir kadın eşlik ediyordu, ancak dikkati üçüncü kadına odaklanmıştı. Sırtını ona dönmüştü ve yüzünü göremiyordu ama saçlarının koyu kırmızısını görebiliyordu, evin ışıkları ağır kütlenin içinde daha parlak kıvılcımlar çıkarıyordu. Ciddi, koyu renk bir elbise giymişti ama vücudunun nazik kıvrımlarını tamamen gizleyemiyordu. Aleti sertleşti ve acı verici bir aciliyetle pantolonuna bastırdı.

İddia, canavarı hırladı ve hareket etmemek için pençelerini avuçlarına gömmek zorunda kaldı.

Hayır. İnsan yanı, onu başkalarının yanında götürmeye çalışmanın tüm kasabanın peşlerine düşmesine neden olacağının farkındaydı. Buna rağmen, yaşlı kadın dişisine ders verirken, sesi sert ve onaylamaz bir şekilde çıkınca hırıltısını bastırmak zorunda kaldı. Kelimeleri seçemiyordu ama dişinin vücudundaki gerginlik gibi onaylamama da yeterince açıktı.

Yaşlı dişi sonunda patikadan aşağı doğru yürümeye başladı ve genç dişiye de peşinden sürükleyerek dişisine özür dileyen bir bakış attı. Bu onun şansı mıydı? O karar vermeden dişi evin içine geri adım attı ve kapıyı çarpma sesi kadar yüksek sesle konuşan sessiz bir güçle kapattı. Hayır, henüz zamanı gelmemişti. Canavarının bu gecikmeden dolayı sabırsızlanmasını bekliyordu ama bunun sadece bir gecikme olduğunu bilmek, o parçasını yatıştırmaya yardımcı oldu. Bir avcı, avının peşindeyken nasıl zaman bekleyeceğini bilirdi. Çalıların arasına yerleşti ve beklemeye hazırlandı.

C H A P T E R 2

***I** Mümkün bir kadın.*

Becky dudaklarını birbirine bastırarak, Bayan Watson oflayıp puflayarak kızını da peşinden sürükleyerek patikadan aşağı inerken ortaya çıkmak isteyen itirazlarını bastırdı. Julie sürüklenirken Becky'ye omzunun üzerinden özür dileyen bir bakış attı ama kız da annesinin kararlılığı karşısında aynı derecede çaresizdi. Ne o ne de Becky, Bayan Watson'ı Julie'nin kışlık gardırobu için düşündüklerinin ne uygun ne de gurur verici olduğuna ikna etmeyi başaramamıştı. Bayan Watson para sahibi olmanın otomatik olarak zevk sahibi olmayı sağladığını düşünüyordu. Yanılıyordu. Ama her nasılsa Becky geçen ay pek çok kez olduğu gibi bu kez de çenesini kapalı tutmuştu.

Annem bu işi çok daha iyi hallederdi, diye düşündü eve tekrar girip kapıyı çarpma isteğine direnerek dikkatle arkasından kapatırken. Annesi her zaman müşterileriyle ilgilenen kişi olmuştu ve ölümünden bu yana geçen iki yıl boyunca Becky onun daha açık sözlü doğasının üstesinden gelmek için sürekli bir savaş vermişti. Nazik ve sabırlı annesini düşündükçe boğazı düğümleniyordu. Onun nazik sıcaklığını ve küçük kulübelerinde birlikte çalıştıkları sıcacık günleri hâlâ özlüyordu. Hiçbir zaman fazla paraları olmamıştı ama ikisi de çalışarak kendilerine ve Becky'nin küçük kardeşi Danny'ye yetecek kadar kazanıyorlardı.

Annesi öldükten sonra Becky, ailelerini tek başına geçindirmenin ne kadar zor olduğunu keşfetmişti. Kulübe kiralıktı - tek başına karşılayamayacağı bir evdi - ve rahat evlerini terk etmek ve yem dükkanının üzerindeki küçük bir odaya taşınmak zorunda kalmışlardı. Yeterliydi ve onları bir yuva haline getirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama sonra ev sahipleri Bay Miller, büyük oğlunun burayı devralmasına izin vereceğini ve yaşayacak başka bir yer bulmaları gerektiğini bildirdi.

Bayan Watson'ın Julie'nin kışlık gardırobunu yapması için onu işe alma teklifi, özellikle de oda ve yemek sağlayarak işi tatlıya bağlamayı teklif ettiği için ideal bir zamanda gelmişti. Kış mevsimi işleri için her zaman zor bir dönemdi. Wainwright'ın yalnızlığı ve Cantor Limanı'ndaki uzay limanı bir yana, yakınlardaki kasabalardan uzaklığı, kış aylarında ticaretini sürdürebileceği yeni kumaşlar ve aksesuarlar da dahil olmak üzere çok az teslimatın alındığı anlamına geliyordu.

Öte yandan, kış mevsiminin izolasyonu hazır giysilerin, özellikle de ilk kurucusu Josiah Wainwright tarafından kasabaya dayatılan eski moda uzun eteklerin ve yüksek yakaların az olması anlamına geliyordu. Kasabayı, Dünya'nın geçmişinde yaşamın daha basit ve daha iyi olduğu düşüncesiyle kurmuştu. Giyim kuşamdan davranış biçimlerine kadar her konuda kurallar koymuştu.

o zamanı taklit etmeye çalıştı ve ölümünden sonra bile gelenekleri devam etti.

Burada büyümüşü ve kurallara alışkındı ama bu kuralların, özellikle de kadınların bir iş kurması ve evlilik dışında mülk sahibi olmasıyla ilgili eski moda düşüncelerin onu rahatsız etmediği anlamına gelmiyordu. Eski yazlık evleri ilkbaharda satışa çıkacaktı ve banka müdürü Bay Purvis'i, depozitoyu bulabilirse kredi vermeyi kabul etmeye ikna etmesi üç denemesini almıştı. Mütevazı yaşam tarzlarına rağmen, elinden geldiğince kenara para koyuyordu. Çok fazla olmasa da, bu işin ödemesini de eklediğinde peşinat için yeterli olacaktı.

Paramı aldığımı varsayarsak, diye düşündü acı acı içini çekip kardeşini aramak için geniş koridorda ilerlerken. Bayan Watson zengin bir duldu ve evdeki her şey onun gardırobu kadar gösterişliydi. Ama zenginliğine rağmen Becky daha önce hiç bu kadar eli sıkı biriyle karşılaşmamıştı. Her kuruş için tartışıyor ve Becky'ye ilk depozito dışında herhangi bir ödeme yapmıyordu. İş biter bitmez ödeme yapacağına ısrar ediyordu ama o zamana kadar Becky ve Danny onun insafına kalmıştı. Sadece birkaç ek işte çalışmayı başarmış olması, birikimlerine el sürmemesini sağlamıştı.

Evin arka tarafındaki büyük mutfığa girip kardeşinin Bayan Malcolm'un ev yapımı reçel sürülmüş bisküvilerini hevesle mideye indirdiğini görünce, *"En azından Danny'yi doyurmak konusunda endişelenmeme gerek yok,"* diye düşündü. Ağabeyi sürekli yemek yerd - kimse ona bakarak bunu düşünmezdi. Geçen yıl boyunca Becky kadar uzamıştı ama parlak kızıl saçlarının altında bir sürü uzvu vardı. Onun saçları da bir zamanlar bu renkteydi ama yıllar geçtikçe koyulaşarak daha yumuşak bir kumrala dönüşmüştü.

"Bak, bu," dedi kalın bir sesle, bisküvileri ağzına tıkmak için kullanmadığı eliyle bir kitap tutarak. "Cresca'daki ilk yerleşimin tarihi."

"Ağzın doluyken konuşma," dedi otomatik olarak, sonra içini çekti. "Sanırım bu yine kütüphaneye gittiğin anlamına geliyor?"

Omuzlarını kamburlaştırdı.

"Kimse kullanmıyor ki," dedi savunmacı bir tavırla ve kadın başını salladı.

Haksız da sayılmazdı. Julie hevesli bir okuyucuydu ama kitaplarını odasında saklamayı tercih ediyordu. Becky'nin söyleyebildiği kadarıyla, Bayan Watson'ın kitap dolu odaya girdiği tek zaman, koleksiyonuyla ziyaretçilerini etkilemek istediği zamanlardı. Dünya'dan ithal edilen basılı kitaplar nadir ve pahalıydı ama Becky kesinlikle Bayan Watson'ın bunlardan birini açtığını hiç görmemişti. Öte yandan erkek kardeşinin kıvrak bir zekâsı ve bilgiye susamışlığı vardı ve kitap koleksiyonu onun için bir siren çağrısı gibiydi.

"Lütfen değerli kitaplarından birine reçel bulaştırma," diye mırıldandı ve mutfak masasının üzerinde, Danny'nin yapışkan eline tehlikeli bir şekilde yakın duran kitaba bakarken yüzünü buruşturdu.

Bayan Malcolm kıkırdadı. Nazik ve yaşlı kadın ev işlerini yürütüyordu ve Becky'ye bir fincan çay uzatırken gülümsedi.

"Bir kitaba bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyorsun." Hizmetçi Danny'nin saçlarını karıştırırken

sobaya döndü. "Keşke kıyafetlerine de bu kadar dikkat etseydi."

Becky kardeşini incelerken ona acıklı bir gülümseme verdi. Onu son gördüğünden beri gömleğinin kolunda bir delik açılmış ve pantolonunun paçasında uzun bir kir izi oluşmuştu.

"Bu sefer sana ne oldu?" "Hiçbir şey," diye

mırıldandı, gözleri kitabındaydı.

Onu incelerken eğlencesi azaldı. Koordinasyonu hızla büyüyen vücuduna henüz ayak uyduramamıştı. Sık sık dikkatinin dağılması, bitmek bilmeyen merakının son odağına takılıp kalması da işe yaramıyordu ama bu daha fazlası gibi görünüyordu. Bayan Malcolm'a baktı ama hizmetçi iki kase güveç koymadan önce başını hafifçe sallamakla yetindi.

"Buyurun. Dans için yaptığınız son dakika hazırlıklarından sonra acıkmışsınızdır. Bayan Julie bir resim kadar güzel görünüyordu."

Becky kaşığını eline alırken içini çekti. Julie küçük, güzel bir sarışındı ve elbisesi, kendisi öyle söylese bile, zarif bir şekilde yapılmıştı. Bu, onun ve Julie'nin planladıkları orijinal tasarımdan çok uzakta olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bayan Watson araya girmiş ve fırfırlar, fiyonklar ve aklına gelebilecek her türlü süslemeyi eklemekte ısrar etmişti. Sonuç çok güzel ve masraflı olmuştu ama Julie'nin narin güzelliği için fazla özenliydi.

Orijinal tasarımdan geriye kalan tek iz Julie'nin bir kitabı saklayabileceği derin bir cepti. Becky kızın dansa neden bir kitap götürmek istediğini anlamamıştı ama yine de Julie kitapları ve bitkileriyle annesinin tercih ettiği sosyalleşmeden çok daha rahattı. Ama Becky gidiyor olsaydı, zamanını dans ederek geçirmeyi tercih ederdi.

Bayan Malcolm sanki onun düşüncelerini okumuş gibi ona baktı.

"Neden dansa gitmiyorsun? Ben bu baş belasına göz kulak olurum."

Danny ona baktı ve sırttı. Elindeki güveç kâsesini de bisküvileri yediği gibi büyük bir hevesle mideye indiriyordu.

"İlgilenmiyorum," dedi hemen. "Yapacak işlerim var,"

Danny'nin sırtışı kaşlarını çatmaya dönüştü.

"Çok çalışıyorsun. Seni bütün gece çalıştıramaz."

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyor. Sadece ev sessizken halletmek istediğim birkaç şey var."

Bu yeterince doğrudu - yapması gereken işler vardı ama acil değillerdi. Bu işler ona sadece dansa katılmamak için bir bahane sağlıyordu.

"Neden gitmek istemiyorsun?" Danny, kendisinininkine çok benzeyen koyu yeşil gözlerini onun yüzüne dikerek sordu. "Sadece o kadar ilgilenmiyorum," dedi hafifçe. "Burada en sevdiğim kardeşimle kalmayı tercih ederim."

Bir an için adamın konuyu kapatmayacağından korktu, ama sonra adam gözlerini devirdi ve başını salladı

Kafa.

"Tek kardeşin."

"Eminim on kardeşim daha olsaydı bile yine en sevdiğim sen olurdun."

Bayan Malcolm, "Şükürler olsun ki yok," dedi. "Kasabada onun iştahıyla on kişiyi daha doyurmaya yetecek kadar yiyecek olduğunu sanmıyorum."

Hepsi güldü ve o an geçti.

Yemekten sonra Danny'yi yatmaya hazırlanması için gönderirken kendisi mutfakta oyalandı ve hizmetçiyle bir fincan çay daha paylaştı.

"Nelly o uzaylıyla evlendiğine göre Joe Armstrong'un nihayet Miranda Garcia ile evleneceğini duydun mu?" Bayan Malcolm sordu.

Çekici dul kadın bir süredir dükkân sahibiyle arkadaşlık ediyordu ama kızı dükkânın ve evin sorumlusu olarak kaldığı sürece onunla evlenmeyi reddetmişti. Nelly yakın bir arkadaştı ama Becky Miranda'yı tamamen suçlayamazdı. Nelly iradesi güçlü bir kadındı ve ikisi kaçınılmaz olarak çatışacaktı.

"Sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırdım," dedi kuru bir sesle. "Nelly gideli ne kadar oldu? Altı hafta mı oldu? Nelly ve yeni kocasının arkasındaki toz duman kalkar kalkmaz Miranda'nın onu Kayıt Bürosu'na almasını beklerdim."

Aceleyle evlendikleri günün ertesinde onları kasabadan çıkarken görmüş ve kıskançlık duygusunu bastıramamıştı. Nelly'nin iri yarı yeni kocası mavi teni ve koyu renkli boynuzlarıyla belli ki insan değildi ama oldukça yasaklayıcı bir şekilde çekiciydi. Cüssesine ve gücüne rağmen Nelly'yi sanki çok değerliymiş gibi kucaklamıştı. Becky'yi daha önce hiç kimse bu şekilde tutmamıştı.

Umursadığımdan değil, dedi kendi kendine. Karşı cins hakkında endişelenmek için her zaman çok fazla talebi olmuştu. Babası, o Danny ile aynı yaştayken ölmüştü. Annesine dikiş işlerinde yardım etmek, kardeşine bakmak ve kendi kederiyle uğraşmak arasında aceleyle büyümek zorunda kalmıştı. Arkadaşlarının erkeklerle ilgi duymaya başladığı yaşlardaydı ama onun ne zamanı ne de açıkçası hevesi vardı. Yıllar geçtikçe zaman daha da azalmıştı, özellikle de artık kardeşinden sorumlu olduğu için.

Ara sıra, özellikle de gece geç saatlerde yalnızken bir ilişki yaşamayı düşünüyordu ama uzun zaman önce herhangi bir ilişkinin Danny büyüyene kadar beklemesi gerektiğine karar vermişti. Bu kararı, Nelly ve yeni kocasını izlerken duyduğu anlık kıskançlığı yatıştırmamıştı. Kardeşi yattıktan sonra yine onları düşünürken buldu kendini ve çalışmak için dikiş odasına gitti.

Nelly'nin uzaylı bile olsa Wainwright dışından birini seçmiş olması onu pek şaşırtmamıştı. Özellikle de kasaba erken yaşta evlilikleri teşvik ettiğinden, kasabadaki seçim en iyi ihtimalle zayıftı. Diğer arkadaşlarının çoğu birkaç yıldır evliydi. İçini çekti ve dikişlerinin üzerine eğildi.

Birkaç saat sonra Bayan Watson ve Julie'nin döndüğünü duydu, Bayan Watson her zamanki gibi Julie'yi azarlıyordu.

Onları karşılamak için dışarı çıkmak yerine, bir çalışma lambası hariç tüm ışıkları hızla kapattı. Bu gece yaşlı kadınla tekrar uğraşacak gücü yoktu. Bunun yerine, evin sakinleşmesini beklerken sessizce pencereye doğru ilerledi. O akşam erken saatlerde yağmaya başlayan kar artmış, resmi bahçenin sert çizgileri üzerinde kalın bir beyaz halı oluşturmuştu bile. Araziyi çevreleyen demir çitin etrafındaki çalılar, beyaz üniformaları içinde nöbet tutan bir manga asker gibi görünüyordu. Onları koruyan ya da kilit altında tutan askerler mi?

Arkasını dönmeye başladığında gözüne bir hareket ilişti. Dönüp arkasına baktı, kalbi aniden çarpmaya başlamıştı ama hiçbir şey yoktu. Kar yağmaya devam ediyordu, gece karanlık ve sessizdi ve toprak bozulmamıştı. Harika. Şimdi bir şeyler hayal ediyordu.

Çalışma masasına dönüp hızlı ve dikkatli dikişlerle bir sıra dantel eklerken aklı Nelly ve uzaylı kocasına gitti. Issız çiftlikte daha fazla uzaylının yaşadığına dair söylentiler vardı ama kasabada sadece bir uzaylı daha görülmüştü, sürekli Artek'in yanında olan kocaman, sessiz bir erkek. Eğer çiftlikte başkaları da varsa, hepsi iri yarı ve güçlü müydü? Dikkatli elleri ve kibar tavırları olan?

Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, soğuk bir esinti ensesine fısıldayana kadar pencerenin açık olması gerektiğini fark etmedi. Kaşlarını çatarak pencereye doğru döndü ve nefesi boğazında düğümlendi. Açıklıkta kocaman bir uzaylı erkek duruyordu -tahmin ettiği kadar büyük ve güçlüydü- ama bu sıradan bir uzaylı değildi. O bir Vultor'du.

Daha önce hiç şahsen görmemiş olsa da gümüşü gri tenini ve koyu renk saçlarını, keskin yüz hatlarını ve parıldayan beyaz dişlerini tanıdı. Vultorlar da Cresca'da koloniler kurmuştu ama insanlarla birden fazla kez çatışmışlardı ve etraflarında korkunç söylentiler dolaşıyordu.

Loş ışıkta parlayan parlak mavi gözler yüzüne sabitlendi ve gözleri buluştuğunda garip bir tanıma şoku hissetti. Kıpırdayamadı, o canlı bakışa hapsolmüştü, ama sonra adam ona doğru yürüdü. Ağzı açıldı ama konuşmadan ya da çığlık atmadan adam elini kaldırdı ve yüzüne tatlı kokulu bir duman gönderdi. Göz kapakları hemen kapanmaya başladı, vücudu etkilerle savaşımaya çalışmasına rağmen gevşedi ve tepkisizleşti. Dünya yok olmadan önce hissettiği son şey, iki güçlü kolun onu yavaşça devasa bir göğse doğru kaldırmasıydı.

SANKI PENCERESİNİN DIŞINA BİR ŞEY DÜŞMÜŞ GIBI, BOĞUK BİR GÜMBÜRTÜ DANNY'YI SARSARAK UYANDIRDI. SADECE Kar, diye karar verdi ama daha uykuya dalamadan evin önünden gelen bağırmaları duydu. Bayan Watson, Bayan Julie'nin kayıp olduğunu iddia ediyordu. Aferin ona. Bitkiler ve onların nasıl hem iyileştirip hem de incitebildikleri hakkında birkaç kez konuşmuşlardı. Ondan hoşlanmıştı ve zincirlerinden kurtulduğuna sevinmişti.

Becky'ye sırtlamak için döndü ama yatağı boştu. Kalbi küt küt atmaya başladı. Becky neredeydi? Çalışıyor olması için çok geç bir saatti ve ona haber vermeden hiçbir yere gitmezdi. Koridordaki tartışmanın sesi kalbinin daha da sıkışmasına neden oldu. Bayan Watson birinin Bayan Julie'yi kaçırmış olması gerektiğine yemin ediyordu.

Eğer biri kasabadan kadın çalışıyor olsaydı, kimse kız kardeşini umursamazdı. Onlar çok uzakta olurdu

Bayan Julia ile daha çok ilgileniyordu. Kapiya yaklaştı ve dinledi. Duyabildiği kadariyla adamlar Bayan Watson'a sabah ilk iş yola çıkacaklarını sylyyorlardı. Sabah mı? Kadınlar o zamana kadar çoktan gitmiş olabilirlerdi. Onu neyin uyandırdığını hatırlayınca dudağını ısırđı. Evin dışından gelen bir ses olduğundan neredeyse emindi. Aceleyle giysilerini giydi, Becky'nin onun için yaptığı atkıyı boynuna doladı ve mutfaktan gizlice ıktı.

Giderek artan kara rağmen, penceresinin dışında yerde izler görebiliyordu. Ayak izleri değil, pati izleri. Kafası kadar büyük pençe izleri. Eski Wainwright iftliğindeki uzaylılardan biri tarafından yapılmış olmalıydılar - hiçbir hayvan iki ayağı üzerinde yryemezdi. Kalbi hızla çarparak evin arkasından uzaklaşan ve hızla kaybolan patikaya baktı.

Evdeki adamları izleri takip etmeye ikna edebilir miydi? Bundan şüpheliydi. Adamları kendisine eşlik etmeye ikna edebilse bile, uzaylılarla karşı karşıya olduklarını bilmek onları daha hızlı hareket etmeye teşvik etmezdi. Hayır, bu ona bağlıydı. Dudağını ısırđı ve yola koyuldu.

C H A P T E R 3

Endark kar yağmaya başladığında çalıların arasında saklanmış, nemli tanelerin etrafına yerleşmeye başlamasını umursamamıştı. İnsan formundayken bile, sıcaklıktaki düşüş onu endişelendirmiyordu.

onu. Dikkati eve ve içindeki dişiye odaklanmıştı. Canavarının eşini bulduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu ama insan tarafı o kadar ikna olmamıştı. Tecrübelerine göre, bir erkek ve dişi arasındaki ilişkilerin ödüllendirici olmaktan çok sorunlu olma olasılığı daha yüksekti ama başka seçeneği yoktu. Canavarının kontrol altında kalmasını sağlamanın başka bir yolunu göremiyordu.

Bu yönünü bastırmayı denemişti ama bu sadece durumu daha da kötüleştirmiş, canavarını hüsrana uğratmış ve daha da dengesiz hale getirmişti. Belki de kabullenmenin kontrolden daha önemli olduğunu ona hatırlatan kişi Artek olmuştu. Bir dereceye kadar işe yaramıştı. Diğer formunda yaptığı uzun koşular işe yaramıştı ama yine de yüzeyin altında gezinen şiddet tehdidini hissedebiliyordu. Canavarının zincirsiz dolaşmasına ve değer verdiği kişilere zarar vermesine izin vermeden önce öldürdü. Sadece bu dişinin cevap olmasını umabilirdi.

Canavarının sabırla karda kalıp uygun anı beklemesi kesinlikle iyiye işaret gibi görünüyordu. Ama bu sabır sonsuza dek süremezdi. Yaşlı dişi ve kızı döndüğünde, hayvan huzursuzca bir ileri bir geri yürüme dürtüsüyle savaşıyordu. Her ne kadar insanlar çoğu zaman çevrelerinden habersiz görünseler de, bu riski göze almak aptallık olurdu. Kendini yerinde kalmaya zorladı.

Alt odalardan birinde bir ışık söndü ve birkaç dakika sonra dişisi pencerede belirdi. Loş ışıktaki bile, mükemmel gece görüşü onun yüzünü ilk kez görmesini sağladı. Yüz hatları narindi ama kararlı bir çenesi ve kaşlarını çatmaktansa gülümsemeye daha meyilli görünen bir ağzı vardı - gerçi şu anda gülümsemiyordu. Kendini o yumuşak pembe ağza odaklanırken buldu. Onu insan gibi öpmek nasıl bir şey olurdu?

Vultor öpüşmezdi ama anne ve babasını öpüşürken gördüğünü hatırlıyordu, bu yüzden bunun mümkün olduğunu biliyordu. Şaftı bu görüntü karşısında sertleşti ve sıkışık pozisyonda pantolonuna acı verici bir şekilde baskı yaptı. Kadın pencereden uzaklaşmaya başladığında, baskıyı hafifletmek için hareket etmesine izin verdi ama yeterince beklememişti. Kadın dönüp geceye bakarken gözleri kocaman açıldığında donup kaldı.

Beklemekten bıkan canavarı onu ileri doğru itti, kendisini eşine göstermesi için ısrar etti ama o kıpırdamayı reddetti ve kadın sonunda tekrar arkasını dönene kadar çalıların arasında çömelmiş halde kaldı.

Dişisi tarafından görülme, hatta muhtemelen dokunulma düşüncesi sabrını tamamen yok etti ve artık beklemekten memnun değildi. Üst kattaki odalardan birinde hâlâ bir ışık yanıyordu ama dişisinin penceresindeki ışık dışında alt kat karanlıktı. Risk minimum düzeyde olmalıydı. Çiti kolayca aştı, karlı bahçeyi hızla ve sessizce geçerek dişinin penceresine ulaştı ve pencereyi kolayca açtı.

Başı eğikti, gözleri renkli bir kumaş yığınının odaklanmıştı ama adam pencereyi itip içeri girdiğinde başı yukarı kalktı ve dönüp ona baktı. Gözleri buluştu ve aralarında bir bağ oluştuğunu hissetti. Bunu bu kadar güçlü hissedebileceğini fark etmemişti. Onun zengin, tatlı kokusu karanlık odayı doldurdu ve dişlerinin uzadığını, onu iddiasını işaretlemeye çağırdığını hissedebiliyordu.

Hayır. Burada olmaz, şimdi olmaz.

Neredeyse onun hissettiği kadar şaşırılmış görünüyordu ama sonra ağzı açıldı. Belki de sadece onunla konuşmak istiyordu ama bunu şansa bırakamazdı. Yaklaştı ve Drakkar'ın sağladığı atomizörü kaldırdı. Kızın gözleri kapandı ve vücudu gevşedi. Drakkar onu hızla yakaladı ve kollarının arasına çekti; yumuşak bedeni sanki kollarına aitmiş gibi Drakkar'inkine yerleşti. Bir memnuniyet hırıltısı ortaya çıkma tehdidinde bulundu ama onu kontrol altında tutmayı başardı. Pencereye doğru iki adım atmıştı ki aklına hava durumu geldi.

Üzerindeki koyu renk elbise vücudunun çok büyük bir kısmını gizliyordu ama onu soğuktan korumaya yetmeyecekti. Evde onu örtecek bir şeyler aramalı mıydı? İlk kez etrafına bakındı ve odanın bir tarafındaki raflarda kumaş yığınları olduğunu fark etti. Bunların çoğu renkli ama kullanışsız ipeklerdi. Özellikle bir tanesi gözüne çarptı, Drakkar'ın anestezisi onu bayıltmadan önceki kısa sürede gözlerinin rengiyle aynı olan narin koyu yeşil bir ipek. Onu bu kumaşın içinde görmeyi çok istese de, çok az koruma sağlayabilirdi. Ağır, koyu renkli bir kumaş daha pratik bir çözümdü ve Drakkar kumaş makarasını hızla açarak bir pelerin oluşturmak üzere dişinin etrafına sarmaya başladı. Kadının etrafına dolamayı bitirmeden hemen önce yeşil kumaşı da çözdü ve onunla birlikte koyu renkli kumaşın altına soktu.

Başka bir şeye ihtiyacı var mıydı? Karar veremedi tepesinde ayak sesleri duydu ve herkes uyuyana kadar beklemeyerek aldığı riski hatırladı. Evi arayacak zamanı yoktu. Neye ihtiyacı varsa, o karşılayacaktı. Onu sıkıca göğsüne bastırarak pencereden dışarı çıktı, pencereyi arkasından çekerek kapattı ve sessizce bahçeyi geçip çitin üzerinden atladı. Canavarı onu daha hızlı koşmaya teşvik etti, dişisini kendi inine götürmek için sabırsızlanıyordu ama hızlı hareket etmesine rağmen, kasabaya geri dönerken gölgelerde kaldı. Tedbirli davranmasına gerek olmayabilirdi - kar artık yoğun bir şekilde yağıyordu ve kasaba sakinlerinden hiçbir iz yoktu - ama işini şansa bırakmayacaktı. Kasabanın dış mahallelerine ulaştığında kendini tam bir koşuya bıraktı.

Benjar çoktan kızıağın yanında bekliyordu. Endark içgüdüsel olarak hırladı ve dişisini göğsüne bastırdı. Benjar kardeşiydi ama aynı zamanda bir yırtıcıydı ve canavarı hemen savunma moduna geçti. Onu sakinleştirmeyi başardı, sonra da kızakta bekleyen iki dişi olduğunu fark etti. Benjar ona iki dişiyi de almak niyetinde olmadığını, ikincisinin Frantor için olduğunu söyledi. Frantor hem zihinsel hem de fiziksel olarak savaştan en çok zarar gören kişiydi ve herkesi dışarıda tutmak için duvarlar örmüştü. Yaralı erkeğe sempati duyuyor ve Benjar'ın planının işe yarayacağını umuyordu. Ama...

"Peki ya Gilmat?"

Arkadaşı da savaştan sonra geri çekilmişti, ancak onun geri çekilişi çok daha az belirgindi. Gilmat zaten bitkileriyle baş başa çok fazla zaman geçiriyordu. Gelini olmayan tek kişi o olsaydı, Endark onu bir daha asla göremeyebilirdi. Benjar tereddüt etti, sonra başka bir gelin getirmeyi kabul etti ve kasabaya doğru geri döndü.

Beklerken dişisini arabanın yatağına koymayı reddetti. Bunun yerine kızıağın bankına tünedi, dişinin hiçbir yerinin kara maruz kalmadığından ve vücudunun ısısının onu sıcak tutacağından emin olmak için dikkatlice kontrol etti. İlk başta sadece onu kucağına almaktan memnundu, zihninin ateşin başında onu bu şekilde kucaklayacağı akşamlara kaymasına izin verdi, ama memnuniyeti kısa sürede azalmaya başladı.

Onun sadece bedenini kollarına almak istemiyordu. Onu görmek, onunla konuşmak, o güzel, kararlı yüzün ardında hangi düşüncelerin yattığını öğrenmek istiyordu. Yüzünü ortaya çıkaracak kadar kumaşı geriye itti ve parmağıyla narin kemerli kaşlarının, küçük burnunun düz çizgisinin ve pembe dudaklarının yumuşaklığının üzerinde gezindi. Dokunuşuyla hafifçe ayrıldılar, sıcak ve nemliydim ve ağzının zevklerinin vaadiyle onu kızdırıyorlardı. Aleti yeniden sertleşmeye başladı ve onu öpmeyi, dudaklarını diliyle ayırmayı ve gizli tatlılığını tatmayı arzuladı ama bu şekilde değil. Onun uyanık olmasını ve öpücüğüne karşılık vermesini istiyordu.

Ya cevap vermezse? Ya Vultor tarafım yüzünden beni hor görürse? İçlerinde huzursuzluk dalgalandı ve canavarı bir protesto homurdandı. Hayır. O onun eşiydi. Onu reddetmezdi, reddedemezdi.

Elini isteksizce kaldırdı ve kızın yüzünü omzuna yasladı ama dudaklarına dokunan parmağını kendi ağzına götürmekten kendini alamadı. Mmm. Teninde onun tatlılığının belli belirsiz izini hissedebiliyordu. *Daha fazla.* Onu öpme dürtüsü şiddetlendi ama bu dürtüye boyun eğmeyi reddetti. Kızak bankında kaldı ve Benjar'ın dönmesini beklerken onu hafifçe salladı.

Diğer erkek şaşırtıcı bir hızla geri döndü ve üçüncü bir dişiye dikkatlice vagon yatağına yerleştirirken ona muzaffer bir sırıtış attı. Endark'a gelinini de oraya koymasını söyleyerek daha sıcak olacağını ve yapacak işleri olduğunu belirtti.

Ne yazık ki Benjar haklıydı. Dişisini isteksizce diğer dişilerin yanındaki saman yastıklı yatağa yerleştirdi ve tüm alanın üzerine bir muşamba çekmeden önce üzerini bir battaniyeyle örttü. Bankına döndü ve kardeşi atları hazırlarken sabırsızlıkla bekledi. O beklerken esinti değişti ve yeni bir kokunun ipucunu yakaladı. *İnsan.* Canavarı hırladı, dişisine yönelik bir tehlikeye karşı hemen alarma geçti ve çevresini taradı. Hiçbir şey yoktu. Rüzgâr tekrar yön değiştirerek gizemli kokudan hiçbir iz bırakmadı ve isteksizce yanılmış olması gerektiğine karar verdi.

Kasabadayken rüzgâr yön değiştirmiş, dağlardan daha yoğun kar getirmişti ve yolculuklarını yavaşlatsa da geçidi kapatmaya da yardımcı olacaktı. İki kez tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir koku yakaladığını düşündü ama hiçbirini birkaç saniyeden fazla sürmedi; sadece onu tedirgin edecek kadar uzun. Geçidi geçip kendi topraklarına girdiklerinde kar yoğun bir şekilde yağıyordu.

"Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?" Benjar sordu.

"Depo binasını geçince. Orası yeterince güvenli olmalı."

Büyük bina, malların pazara gönderilmeden önce depolanması için tasarlanmıştı, ancak sadece

satmak ya da takas etmek için malzeme toplamaya başlamıştı. Benjar kızağı onun önünde durdurdu ve ona beklenti dolu bir bakış attı. Bu başından beri planlarının bir parçası olmasına rağmen, dışından ayrılmak konusunda isteksiz olduğunu fark etti.

Benjar gelinini koruyacağına söz verdikten sonra bile ormana doğru ilerlemeden önce tereddüt etti. Kızağın görüş alanından çıkar çıkmaz hızı arttı. İşi tamamlayıp karısına dönmek için sabırsızlanıyordu ama onun güvenliğini sağlamanın tek yolu işine odaklanmaktı. Hazırladığı üç patlama alanının her birini metodik olarak kontrol etti ve zamanlayıcıları bağlamadan önce her şeyin hâlâ doğru olduğundan emin oldu.

Son bağlantıyı da yapar yapmaz, zafer sarhoşluğuyla kızağa geri döndü. İlk patlama sesi duyulmadan önce Benjar'ı uyaracak zamanı vardı, hemen ardından iki patlama daha geldi. Neredeyse fark edilmeyecek bir duraklama oldu ve sonra yer gümbürdemeye başladı, giderek daha yüksek bir sesle. Ağır bir kar kütlesi geçidin tam üzerindeki zirveden koptu ve aldatici bir yavaşlıkla dağın yamacından aşağı inmeye başladı. İlerledikçe hızını arttırdı, önündeki her şeyi süpürdü ve sonunda geçide indi, havaya fırlayan ve yolu tamamen kapatan kar bulutları gönderdi.

Ordu onu patlayıcı kullanımı konusunda eğitmişti ve tam olarak istediği sonucu yaratmak için mükemmel konumu ve patlayıcı türünü belirleme konusunda doğal bir yetenek keşfetmişti. Çığ tam da planladığı gibi gerçekleşmişti ama onlar kızaktan izlerken zaferi solmuştu. Tek bir muhakeme hatası yüzünden dışısı zarar görebilirdi. Canavarı potansiyel tehdide tepki verirken derisi dalgalandı. Yer değiştirmeden önce onu güvenli inine götürmek zorundaydı. Diğerlerini düşünmeden önce onu kollarına almıştı.

"Sen git," dedi Benjar. "Ben diğer dışılarla ilgileneceğim."

İtiraz etmedi ve ormana doğru koşmaya başladı. Kulübesi, yüksek otlığın üzerindeki ağaç hattının kenarında yer alıyordu. Ormana erişimin yanı sıra yetiştirdikleri melez koyunlara yakınlığı da hoşuna gidiyordu. Tüm kardeşler ev işlerini paylaşıyordu ama her birinin özel alanları vardı ve sürünün birincil sorumluluğunu o alıyordu.

Dışisini çığ bölgesinden güvenli bir şekilde uzaklaştırdıktan sonra hızı yavaşladı ve hayvanları kontrol etmek, yiyecek ve su kaynaklarının bakıma ihtiyacı olmadığından emin olmak için birkaç dakika daha ayırdı. Normalde onlarla daha fazla zaman geçirirdi ama dışısı için daha çok endişeleniyordu. Üstünkörü bir kontrolden sonra aceleyle inine doğru yola koyuldu.

Onu içeri taşıdı ve rahat bir nefes alarak kapıyı arkasından kapattı. Başardı. Gelinini bulmuştu ve sonunda ininde güvendeydi.

C H A P T E R 4

Becky yatağın derinliklerine doğru sokuldu, vücudunu saran yumuşaklığın ve boynuna dolanan kürkün sıcaklığının tadını çıkardı. *Dur bir dakika.* Dar ranzalar Danny ile Bayan Watson'ın evinde paylaştıkları yatak odası ne yumuşak ne de rahattı. Kesinlikle kürk kaplamaları yoktu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Küçük bir yatak odası gibi görünen odanın büyük bir bölümünü kaplayan kocaman bir yatakta yatıyordu. Alanın bir ucundaki ağır perdeler, ötesindeki seyrek bir yaşam alanını çerçeveliyordu. Büyük bir taş şöminede ateş yanıyordu. Duvarlar da taşı ve karlı bir manzaraya bakan çok sayıda camlı pencereyle kaplıydı. Kar, pencerelerin önünde dönerek çevresinin çoğunu gizliyordu ama dışarıyı görebiliyor olması artık gece olmadığı anlamına geliyordu. Hatırladığı son şey, Vultor pencereden içeri girmeden hemen önce dikiş dikmek için eğildiği idi.

Vultor! Devasa erkeği hatırlayınca kaçmak üzere olan çılgılığı bastırmak için elini ağzına bastırdı. Onu buraya getiren kişi o olmalıydı. Ama neden? Neredeydi o? Ve Danny neredeydi?

Onun varlığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını dinlerken kalbi kaburgalarına doğru çılgınca çarpıyordu. Hiçbir şey yoktu. Yorganı dikkatlice geriye itti ve hâlâ tamamen giyinik olduğunu görünce rahatladı. Sadece botları eksikti. Ayağa kalkıp ihtiyatlı bir şekilde ana odaya açılan kapıya doğru ilerlerken çoraplı ayakları ahşap tahtaların üzerinde sessizdi. Bunu yaparken, ateşin her iki yanında birer tane olmak üzere iki sandalye göründü. Biri sallanan bir sandalyeydi, süslü bir şekilde oyulmuş ve kürklerle doldurulmuştu. Diğeri ise hiçbir dolgusu olmayan devasa bir kütük sandalyeydi. Vultor kütük sandalyede uyuyordu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Sandalyede uzanırken bile cüssesi belli oluyordu ve dikiş odasına girdiğinde onun nasıl da üzerinde yükseldiğini hatırladı. Koyu renk bir pantolon ve koyu renk bir gömlek giymişti, önü açıktı ve koyu renk kıllarla kaplı kocaman bir göğüs ortaya çıkmıştı. *Saç mı kürk mü?*

Vultor'un etrafında dönen söylentiler onların insandan çok hayvan olduğunda ısrar ediyordu ama o, hikâyelerde anlatılan yırtıcı canavarlardan birine benzemiyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti, kulaklarının sivri uçlarını ortaya çıkaracak kadar kısaydı. Yüz hatları bir insanınkinden pek de farklı değildi; köşeli elmacık kemikleri, keskin bir bıçak gibi burnu ve beklenmedik derecede şehvetli bir ağzı vardı. Kız adamın ağzına bakarken adam garip bir hırlama sesi çıkardı ve ağzının bir köşesi geri çekilerek parıldayan beyaz bir dişi ortaya çıkardı. Kalbi bir kez daha çarptı. Hayır, kesinlikle insan değildi.

Kulübenin geri kalanını incelemek için uzun süre ondan uzak durdu. Şöminenin yanında bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu küçük bir mutfak alanı vardı. Aynı duvarda iki kapı vardı

ve uzak duvarda dışarı açılan bir kapı vardı. Kapının yanındaki portmantonun altında düzgünce dizilmiş botlarını görünce rahat bir nefes aldı. Adamın çizmeleri onunkilerin yanındaydı ve kolayca iki kat daha büyüktü; bu da aralarındaki boyut ve güç farkını güçlü bir şekilde hatırlatıyordu. Olabildiğince avantajlı bir başlangıç yapması gerekiyordu. Duvar boyunca kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Bir adım. İki. Ama üçüncü adımı attığında ayağının altında bir tahta gıcırdadı ve adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Önceki akşamdan hatırladığı aynı şaşırtıcı mavi gözler, onu bakışlarına hapsetmişti. Kısa bir süreliğine ona doğru gitmek için garip bir arzu duydu ama bunu hemen geri itti.

"Uyanmışsın."

Kadife gibi teninde süzülen derin, gürleyen bir sesle konuştu ve dehşet içinde vücudunun gerçekten tepki verdiğini hissetti. Meme uçlarının karıncalanmaya başladığı gerçeğini görmezden gelerek çenesini kaldırdı.

"Evet, öyle. Ve eve gidiyorum."

"Hayır," diye homurdandı, ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

Kahretsin, adam büyüktü. Başı adamın omuzlarına bile ulaşmıyordu. Titremelerini engellemek için ellerini yumruk yaptı ve geri çekilmeyi reddetti.

"Evet, öyleyim. Beni burada tutamazsınız."

Söylediği anda saçma gelmişti bu sözler. Elbette onu burada tutabilirdi ama hırlamasına ve üzerinde yükselmesine rağmen ona elini bile sürmemiştii. Şimdiye kadar.

"Gidebileceğin başka bir yer yok." "Ne

demek istiyorsun? Neredeyim ben?"

"Çiftliğimizdesin."

Bu onun söylemesini beklediği son şeydi. Çiftlikte kaç uzaylı erkeğin yaşadığını kimse tam olarak bilme de, aralarında bir Vultor olduğunu söyleyen birini hiç duymamıştı.

"Eski Wainwright çiftliğini mi kastediyorsun? Nelly'nin şimdi yaşadığı yer mi?"

Adam başını salladığında neredeyse rahatlayarak iç geçirecekti. Geçitten kasabaya geri dönmek zor olacaktı ama kesinlikle imkânsız değildi. O bunları düşünürken bile, bir rüzgâr yoğun bir kar fırtınasını pencerelere doğru savurdu. Titredi. Koşullar kesinlikle yolculuk için pek uygun değildi ama önemli değildi. Bir an önce kardeşinin yanına dönmek zorundaydı.

"Sanırım bana bir at ödünç vermek istemezsiniz? Ya da belki beni çiftlik evine götürebilirsin ve ben de Nelly'ye sorabilirim. Ne kadar uzakta?"

"Sana gidemezsin dedim," diye homurdanarak yumruğunu yanındaki duvara vurdu. Gözleri parladı ve göğsündeki tüylerin gerçekten dalgalandığına yemin edebilirdi ama geri adım atmayı reddetti.

"Evet, yapabilirim. Yapmak zorundayım."

Son sözlerinde sesi kısıldı ve belki de sesindeki çaresizlik adamın dikkatini çekti

Çünkü başını eğdi.

"Gitmek zorundayım da ne demek? Başka bir erkek var mı?"

"Sanırım yle diyebilirsin. Kardeşimin yanına dönmem gerekiyor," diye devam etti onun hırıltısını duymazdan gelerek. "Kardeşine mi?"

"Evet," dedi aceleyle. "O sadece on iki yaşında ve sahip olduğu tek aile benim."

Acelesi korkusunu bastırdı ve yalvaran elini onun göğsüne koydu. Acelesi yüzünden pozisyonlarını yanlış değerlendirdi ve eli gömleğine değmek yerine onun tenine değdi. Temas eder etmez, içinden elektrik çarpması gibi bir şok geçti. Aceleyle geri adım atmaya çalıştı ama duvar hâlâ arkasındaydı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Adam onun elini tuttu ve tekrar göğsüne götürdü. şok bu sefer o kadar güçlü değildi ama eli hâlâ temas halinde karıncalanıyordu. Göğsünden hırıltıdan çok mırıltıya benzeyen derin bir ses geldi ve elinin altında göğsünün titreştiğini hissedebiliyordu.

"Dostum."

Sesi farklı, daha derin ve gırtlaktan geliyordu ve dişleri aniden daha belirgin hale geldiğinde şok içinde ona baktı.

"Ne? Hayır. Lütfen, kardeşimin yanına dönmeliyim."

Parıldayan mavi bakışları ağzına odaklanmıştı ama adamın onu dinlediğini sanmıyordu.

"Lütfen," diye tekrarladı ve bu kez sözleri ona ulaşmış olmalıydı, çünkü adam aniden bir adım geri çekildi ve sonra dönüp pencerelerden birine doğru yürüdü.

Dışarıyı işaret ederek, "Geri dönemezsiniz," diye tekrarladı. "Fırtına giderek kötüleşiyor ve dineceğine dair hiçbir işaret yok. Ve geçse bile..."

"Ne yapsa bile?" diye sorarak pencerenin önünde ona katıldı.

şiddetle yağan kar onun sözlerini doğrular nitelikteydi. Her ne kadar kabul etmek istemese de, kasabaya dönmeden önce fırtınanın dinmesini beklemesi gerekebilirdi. Danny çok endişelenecekti ama en azından güvende olacaktı. Bayan Watson'dan her ne kadar hoşlanmasa da, yaşlı kadının gitmesi için ısrar edeceğini sanmıyordu, özellikle de hemen. Hiç değilse, bir çocuğu sokağa atmaya zorlamayacak kadar itibarının bilincindeydi.

"Sanırım kasabaya dönmeden önce fırtınanın dinmesini beklemem gerekecek," diye gönülsüzce kabul etti.

Başını iki yana salladı.

"Yine de ayrılamayacaksınız. Geçit kapalı."

Sesinde tuhaf bir ton vardı ve ona bakmak yerine pencereden dışarı bakıyordu. Ona yalan söylemeye mi çalışıyordu?

"Saçmalama. Fırtına ne kadar kötü olursa olsun, geçitten önce her zaman birkaç kar yağer.

kapalıdır."

Tereddüt etti, hâlâ pencereden dışarı

bakıyordu. "Çığ düşmüş."

Çığ mı? Hayatını bu dağların eteklerinde geçirmişti ve bunun sonucunda düşebilecek kar miktarını biliyordu. Temizlenmesi sıcak havalarda aylarca sürebilecek kar. *Danny*. Başı dönerek sallandı ve Danny onu yakalayıp kollarının arasına almadan önce bir küfür mırıldandı. Bu pozisyon garip bir şekilde tanıdık geliyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Gözlerinde yaşlar birikmeye başlarken çaresizlik içinde ona baktı.

"Ne yapacağım ben? Yapayalnız kalacak."

Tekrar küfretti ve küçük kulübenin bir ucundan diğerine volta atmaya başladı, kadın umutsuzca bir çözüm düşünmeye çalışırken onu hâlâ kollarında taşıyordu. Kulübenin etrafındaki dördüncü dönüşten sonra aniden durdu, sonra eğildi ve onu yastıklı sallanan sandalyeye oturttu.

Kapının yanındaki portmantoya doğru yürürken gömleğinin düğmelerini ilikleyerek, "Onun için gideceğim," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sandalyeden fırlayıp onun peşinden koşarak. "Eğer karşıya geçebilirsek-"

"Hayır. Ben yapabilirim. Sen

yapamazsın." "Ama sonra ne

olacak?"

"Sana söyledim. Kardeşini sana getireceğim." Botlarını giymeye başladı ve kaşlarını çattı. "Ona bir mesaj göndermelisin ki telaşlanmasın."

"Bu çılgınlık. Ben geçidi geçemezsem Danny nasıl geçecek?" "Onu güvende

tutacağım."

"Eğer onu geçitten geri getirebilirseniz, beni de götürebilirsiniz."

"Seni geri götürmeyeceğim. Götüremem." Tereddüt etti. "Yolculuğun tehlikeli olabileceğini kabul ediyorum ama genç bir erkeği yalnız ve korumasız bırakmak istemiyorum. Başka kimsesi var mı?"

Başka bir çözüm düşünmeye çalıştı. Bayan Watson'ın Danny'yi hemen kapı dışarı edeceğini düşünmese de, Becky geri dönmezse hoşgörüsünün uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyordu. Diğer kadının Danny'yi Thomas Cole'un ofisine götürdüğünü ve ona Danny'nin kendi sorunu olduğunu söylediğini kolayca hayal edebiliyordu. Bu düşünce onu ürpertti. Thomas, Wainwright'ın şerife en yakın adamıydı ama Danny gibi birine ayıracak ne zamanı ne de sabrı vardı. Umabileceği en iyi şey, birinin onu çırak olarak yanına almak istemesiydi.

Başka bir seçenek olmalı, diye düşündü umutsuzca, arkadaşlarının ve tanıdıklarının listesini gözden geçirerek.

Pearl Bennett.

Hoş, yaşlı kadın hem bir arkadaş hem de düzenli müşterilerinden biriydi, ancak genellikle

küçük kız kardeşini tercih ederdi. O da Bayan Watson gibi dul bir kadındı ama Bayan Watson'ın aksine, her zaman yardım eli uzatmaya hazır, nazik ve şefkatli bir kadındı. Becky, geçit temizlenene kadar Danny'ye göz kulak olacağından emindi. Ondan uzun bir süre ayrı kalma ihtimali kalbini sızlatıyordu ama bu onun için dağlar arasında riskli bir yolculuk yapmaya çalışmaktan daha güvenli olacaktı.

"Onu geri getirmeye çalışmayın," dedi aceleyle. "Ona bir arkadaşımın yanına gitmesini söyleyeceğim. Ben kasabaya dönene kadar orada güvende olur."

"Onun size katılmasını istemiyor musunuz?"

"Tabii ki birlikte olmamızı istiyorum," diye tersledi. "Ama sen bana yolculuğun ne kadar tehlikeli olacağını söyledikten sonra onun hayatını riske atacak kadar değil."

"Onun ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne mi koyardın?" diye

sordu yavaşça. "Tabii ki yapardım."

Gözyaşları yine tehdit ediyordu ama onlara teslim olmayı reddetti. "Ama yine de gidecek misin? Mesajı aldığından emin olacak mısın?"

"Evet."

Adamın derin sesindeki kesinlik ona güven verdi ve kadın ona titrek bir gülümseme

verdi. "Teşekkür ederim... Senin adın ne bu arada?"

"Ben Endark'ım. Ya sen?"

"Rebecca Thompson, ama herkes bana Becky der. Adımı bile bilmeden beni kaçırdığınıza inanamıyorum."

"Rebecca," diye tekrarladı, neredeyse onun adını mırıldanarak. "Sana yakışıyor. Ama benim... gelinim olduğunu bilmek için adını bilmeme gerek yoktu."

"*Gelinin mi?*" Kadın ona dehşetle baktı. "Dinle Endark. Danny'ye yardım etmek istediğin için çok minnettarım ama bu seninle evleneceğim anlamına gelmiyor. Ve fırtına diner dinmez Nelly'yi bulmaya gideceğim. Anladın mı?"

Adam homurdandı ama onu şaşırtacak şekilde itiraz etmedi. Bunun yerine dolaplardan birini açtı ve sessizce ona bir kâğıt ve bir kalem uzattı. Danny'ye ne söyleyeceğine karar veremedi ve sonunda ona güvende olduğunu ama gecikeceğini ve Pearl'e gitmesi gerektiğini söylemekle yetindi. Pearl'e, baharda dönene kadar ona göz kulak olması gerektiğini söyleyecekti. Ve onu çok sevdiğini. Yazmayı bitirip notu katladıktan sonra Endark'a uzatırken tek bir damla gözyaşı süzüldü ve kâğıdı çukurlaştırdı. Dış koşullar için fazla dayanıksız görünen deri paltosunu çekiştirirken kulübenin etrafında bir rüzgâr daha esti.

"İyi olacağına emin misin?" Dudağını ısırды ve ona kararsız bir bakış attı. "Belki de fırtına dinene kadar beklemelisin?"

"Ne kadar beklersem, kardeşin sana olanlardan o kadar uzun süre habersiz kalacak."

"Bunu biliyorum," diye tersledi, sonra içini çekti. "Sadece... senin ölümünün vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum." Şaşırmış görünüyordu, sonra şaşırtıcı derecede çekici bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

"Benim için endişelenme, tatlım. Kar fırtınası görevimi yerine getirmemi engelleyemez. Bir, belki de iki günlüğüne gideceğim ama geri döneceğim. Sen burada kalacaksın."

Bu bir soru değildi ama yine de başını salladı.

"Seni bekleyeceğim."

Tereddüt etti, sonra uzandı ve başparmağını kızın ağzında gezdirdi. Kızın tepki vermesine fırsat vermeden geri çekildi, ardından kapıyı arkasından çarparken dönen kar bulutunun içinde kayboldu.

C H A P T E R 5

D Ağaaların arasından esen bir başka rüzgâr karı savurup takip ettiğı izlerin son silik izlerini de silerken Anny'nin ağızı titredi. Onun çabaları Kız kardeşinin izini sürmek şu ana kadar başarılı olmuştu ama sonunda yolun sonuna geldiğinden korkuyordu.

Evden uzaklaşan izleri takip etmek kara rağmen yeterince kolay olmuştu. Onları kasabanın öbür ucuna kadar takip etmiş, dağlara doğru gittiklerini anlayınca kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Bir kez daha yardım çağırmayı düşünmüştü ki, kollarında pelerine sarılmış bir bohayla kasabanın dışındaki ağaaların arasında kaybolan iri bir uzaylı gördü. Onun kız kardeşi olduğundan emindi ve onu bir daha görememe ihtimaline karşı gözden kaybetmekten korkuyordu. Uzaylıyı takip etti, erkek durup etrafına baktığında bir ağacın arkasına saklandı. Ne kadar uzağı gitmesi gerektiğinden emin değildi ve sesler duyduğunda kalbi sıkıştı. İşin içinde birden fazla uzaylı mı vardı?

alılıkların arasından baktı ve bekleyen bir kızak gördü. İkinci uzaylı farklı görünüyordu; aynı büyüklükteydi ama gümüşi gri bir teni ve kısa siyah saçları vardı. Görünüşünde tanıdık gelen bir şeyler vardı ama hatırlayamadı ve sabırsızca bir kenara itti. Gri erkeğın de pelerinli bir figür taşıdığını fark etti. Kaç kadın kaçırmışlardı? Kısa bir tartışmadan sonra, her iki uzaylı da yüklerini kızıağıın arkasına bağı vagon kutusuna bıraktı. Kutu bir muşambayla örtölüydü ve onlar kızıağıın önüne döner dönmez Danny kısa mesafeyi koşarak geçti ve muşambanın altına girdi.

Hepsi de pelerinlere sarınmış dört kadın samanların arasında yatıyordu. Kürklü uzaylının taşıdığı kadının yüzünü örten başlığı geri itti ve onun kız kardeşi olmadığını fark edince şok oldu. Bayan Julie'ydi. Evin kargaşa içinde olmasına şaşmamalı. Ama kız kardeşi neredeydi?

Yanıdaki figürün yüzünü örten kumaşı geriye itti ve titrek bir iç çekti. Becky. Uyuyor gibi görünüyordu ama onu uyandırmaya çalıştığında cevap vermedi. Uzaylılar duyar diye sesini yükseltmeye korktu ama onu cesaret edebildiğı kadar sert salladı. Gözleri kapalı kaldı, vücudu gevşekti.

Ne yapacaktı ki? Onu kesinlikle taşıyamazdı. Yardım çağırmak zorunda kalacaktı. En azından artık Bayan Julie'nin de burada olduğunu bildiğine göre, kasabadaki erkekleri kendisiyle gelmeye ikna edebileceğini düşünüyordu. Diğer iki kadına hızlıca bir göz attı ve ikisini de tanıdığını fark etti.

Kasabadaki lokantayı işleten hoş kadın ve Becky'nin arkadaşı Bayan Pearl'ün kız kardeşi. Dört kayıp kadınla birlikte, onu dinlemek zorunda kalacaklardı, ama yine de kendini tereddüt ederken buldu, kız kardeşini bırakmaya isteksizdi.

Tam yardım çağırmaya karar vermişti ki kızak sarsıldı, sonra da karda kaymaya başladı. Kahretsin, çok beklemişti. En azından birlikteydiler. Kızın yanına yerleşti, uyanabileceğine dair herhangi bir işaret var mı diye belli aralıklarla kontrol etti. Neredeyse hareket etmeye başladıkları anda kızıağın yukarı doğru hareket ettiğini hissetti. Uzaylıların Josiah Wainwright'ın malikânesinden satın aldıkları çiftliğe doğru tırmanıyor olmalıydılar.

Bu bilgi şaşırtıcı derecede güven vericiydi. En azından bilinmeyen bir yere doğru gitmiyorlardı. Oraya hiç gitmemiş olsa da, çiftliğin nerede olduğunu biliyordu ve kasabadan yarım günlük bir yolculuktan daha az bir mesafedeydi. Becky'yi hâlâ uyandıramazsa ve yardım istemek zorunda kalırsa, diğerlerini nereye götüreceğini biliyordu.

Geçidi tırmandıkça rüzgâr artıyordu ve üzerlerindeki muşambaya düşen karın sesini duyabiliyordu. Kız kardeşinin yanındaki samanlığa gömüldü, sonra da elini uzattı. Kız kardeşi her zaman onun yanında olmuştu ve bu kez o da kız kardeşinin yanında olacaktı. Gidecekleri yerle ilgili endişelerine rağmen, kızıağın hareketi ve samanın sıcaklığı sonunda durduğunda onu yarı uykulu bir hale getirmişti.

Hemen ayağa kalktı ve kız kardeşini bir kez daha salladı, ancak daha önce olduğu gibi tepkisizdi. Kelimeleri seçemese de dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Hedeflerine ulaşmışlar mıydı? Eğer öyleyse, bulunmak istemiyordu. Dikkatle muşambanın kapağını kaldırdı ve sadece kısa bir mesafe ötedeki ağaçları gördü. Sesler hâlâ kızıağın önünden geliyordu ve şansını denemeye karar verdi, kutudan çıktı ve her an bir çılgılık duymayı bekleyerek ağaçlara doğru aceleyle ilerledi.

En yakındaki çalının arkasına saklanıp sonra dönüp arkasına baktığında kalbi hâlâ çarpıyordu. Neden burada durmuşlardı? Anlayabildiği kadarıyla geçidi daha yeni geçmişlerdi ve tek bina bir kenardaki büyük bir depoydu. İri gri erkek geçide doğru ormana yöneldi ve Danny kaşlarını çatarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Geriye sadece bir uzaylı kalmış olsa da, muhtemelen Danny'nin üç katı büyüklüğündeydi. Yine de, eğer onu gafil avlayabilirse...

Çalılıkların arasında silah olarak kullanabileceği bir dal ararken gecenin içinde bir kükreme patladı. Başını kaldırıp baktığında, geçidin yanındaki tepelerden birinden kopan devasa bir kar tabakasının aşağıya doğru kaydığını ve kayarken hız kazandığını gördü.

Oh, kahretsin. Çığ. Kızıağa doğru koşmaya başladı, sonra iki uzaylının da sakince beklediğini fark etti. İkisi de telaşlanmış görünmüyordu. Danny bunu nasıl yaptığından emin değildi ama çığdan bir şekilde gri uzaylının sorumlu olduğundan emindi. Devasa kar duvarı sonunda durdu ve geçidi tamamen kapattı - bu da artık yardım için kasabaya dönemeyeceği anlamına geliyordu. İyi. Becky uyanana kadar bekleyecek ve bu işi birlikte çözeceklerdi.

Gri erkek kızıağın arkasına gelip Becky'yi kucağına aldığı anda tam ona dönmek üzereydi. Kumaşı Becky'nin etrafına sıkıca sardı, tüylü uzaylıya bir şeyler söyledi ve ormana doğru yola koyuldu. Onların peşinden gitmeliydi.

Neyse ki diğ er uzaylı kızağı hemen harekete geçirdi ve gözden kaybolur kaybolmaz Danny kız kardeşinin peşinden fırladı. İlk başta, uzaylının adımları onunkinden çok daha uzun olmasına rağmen izleri takip etmek kolaydı, ama sonra kar yeniden yağmaya başladı. Artan rüzg arla birlikte izleri bulmak gittik e zorlaştı ve şimdi onları tamamen kaybetmişti.

Umutsuzca bir kez daha iz ararken gözyaşlarına boğuldu ama hiçbir şey yoktu. Soğuk, ıslak ve perişandı ve şimdi Becky'den hiçbir iz kalmamıştı. Eliyle yanaklarını şiddetle ovdu ve kaşlarını  attı. Pes etmeyecekti. Şafak vakti yaklaşıyor olmalıydı ve daha fazla ışıkla izleri bulma şansı daha yüksek olacaktı. Tek yapması gereken geceden geriye kalanları atlatmaktı.

Bir keresinde karda geçici bir barınak yapmakla ilgili bir şey okumamış mıydı? Açıklığın bir tarafında, bir ağacın köklerine yaslanmış büyük bir kar yığını vardı. Vücudundan ancak daha büyük küçük bir mağara oluşturma kadar karı kazdı. Sonra sür nerek içeri girdi ve arkasına daha fazla kar yığarak sadece küçük bir hava deliğı bıraktı. Orada b z l rken dişleri gıcırdıyordu ama kar r zg arı engelliyor ve vücudunun ısısını geri yansıtıyordu. K kler pek rahat değildi ama v cudu ile kar arasında bir bariyer ol st ruyordu. Kendini biraz daha sıcak hissetmeye başladı ve sonunda, gecenin olaylarından yorgun d ş m ş bir halde, huzursuz bir uykuya daldı.

C H A P T E R 6

H Nasıl bu kadar aptal olabildim? Endark kulübesini geride bırakırken kendini azarladı. Dişisinin aile bağları olabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti bile. Yalnız kalmaya o kadar alışmıştı ki, onun da öyle olacağını varsaymıştı. Peki ya genç bir erkeği yalnız ve korumasız bırakmak? Ürperdi. Kendisi de bu durumdaydı ve buna sebep olmaya hiç niyeti yoktu.

Ormana doğru ilerlerken ve dağın yamacından aşağı inerken canavarının daha fazla karşı çıkmasını bekliyordu ama canavar sessiz kaldı. Belki de bu şaşırtıcı değildi. Vultor tarafının derinden kökleşmiş bir sürü ve aile duygusu vardı. Uzun süredir her ikisinden de yoksun olması, giderek artan kontrolsüzlüğüne hiç şüphesiz katkıda bulunmuştu. Ama artık Becky vardı.

Hayır, diye kendi kendine hatırlattı, *ona sahip değilim*. İninde olabilirdi ama kesinlikle onunla çiftleşmeyi kabul etmemişti. Geçidi kapatarak kendilerine eşleriyle bir ilişki kurmak için zaman kazandırma planları şüphesiz geri tepmişti. Kendisini kardeşinden ayırdığı için onu affedebilecek miydi? O kendini affedebilecek miydi?

Bunu düzeltmek için elinden gelen *her şeyi yapacağım*, diye yemin etti cebindeki mesajı okşayarak. Çığın yol açtığı hasara rağmen geçit üzerindeki yolculuk onu endişelendirmiyordu. Dağlarda nasıl manevra yapacağını biliyordu ve Vultor mirası onu hava koşullarına karşı koruyacaktı. Kasabaya girmek ve insanlarla yüz yüze gelmek onu çok daha fazla endişelendiriyordu. Genç erkekle özel olarak konuşmak için elinden geleni yapması gerekecekti. Sadece çocuğun çok korkmamasını umabilirdi.

Yeni bir koku dikkatini çektiğinde dağın yamacını yarılamıştı. Bir an için bunun eşine ait olduğunu düşündü ama kokunun altında yatan tatlılık ve doğruluk hissi aynı değildi. Yine de kesinlikle tanıdıktı. Küçük bir açıklığın ortasında durdu ve kaşlarını çatarak etrafına bakındı. İlk bakışta rahatsız edilmemiş gibi görünüyordu ama tekrar baktığında ağaçlardan birinin köklerine yarı yarıya gömülmüş, garip şekilli bir kar tümseği gördü. Neredeyse bir in gibi görünüyordu, ancak böyle bir şey inşa edecek herhangi bir hayvana aşına değildi.

Merakını giderecek zamanı yoktu. Arkasını dönmeye başladı ama koku onu durdurdu ve her adımda daha da yoğunlaşan kokuyla tümseğe yaklaştı. Ne bekleyeceğinden emin olmadan kar kabuğunu dikkatlice kırdı ve içeride büzülmüş genç bir insan erkeği buldu. Çocuğun gözleri kapalıydı ama bir an için açılıverdi; dişisinininkilerle aynı berrak, koyu yeşil gözlerdi bunlar. Yaşları ve cinsiyetleri arasındaki farka rağmen yüz hatları da benzer görünüyordu.

"Danny?"

Çocuk sadece en ufak bir tepki verdi ama bu Endark'ı eşinin kardeşini bulduğuna ikna etmeye yetti. Paltosunu silkti ve ince bedeninden gelen ürpertiyle dehşete düşerek çocuğun etrafına sardı. Bu keşif karşısında hâlâ şoktayken, çocuğu hızla kucağına aldı ve kulübeye doğru koşmaya başladı. Çocuğun burada ne işi vardı? Çığ geçidi kapatmadan önce karşıya geçmeyi başarmış olmalıydı ama nasıl?

Adam kapıdan içeri daldığında Rebecca mutfakta duruyordu ve adamın elinde kimi taşıdığını gördüğünde yüzündeki tüm renk uçup gitti.

"Danny?" diye fısıldadı, vücudu sallanıyordu. "O... o öldü mü?"

"Hayır, sadece iliklerine kadar üşümüş. Onu ısıtmamız gerek ama çok çabuk değil. Yatağın ucundaki sandıktan gömleklerimden birini alın."

"Evet, tabii ki."

Umduğu gibi, talimat onu sakinleştirdi ve Rebecca çocuğu ateşe taşırken, sığağa çok yaklaşmamaya dikkat ederek aceleyle uzaklaştı. Çocuğun üzerindeki deri paltoyu ve nemli giysileri çıkarıp yerine Rebecca'nın verdiği ağır yün gömleği giydirdi.

"Bu sandalyede sanırım, ama ateşe çok yakın olmasın. Biraz çay yapabilir misin? Bol şekerli?"

Danny'ye acı dolu bir bakış attı ama başını sallayarak mutfığa döndü. Çocuğu gelini için hazırladığı sandalyeye dikkatlice oturttu, sonra da bacaklarına bir battaniye sardı. Bir an düşündükten sonra, Nelly'nin ona yaptığı atkıyı portmantodan aldı ve Danny'nin başına ve boynuna doladı. Kendi vücut ısısı böyle bir hediye için fazla sıcaktı ama şimdi bunun için minnettardı.

Rebecca elinde bir fincan çayla döndü, kardeşine bakarken yüzü hâlâ solgundu.

"Ne... ya uyanmazsa?"

"Yapacak," dedi kendinden emin bir şekilde. "Onu bulduğumda ismine cevap verdi."

Onu nazikçe kendi sandalyesine itti, sonra ikinci bir fincan çay yaptı ve ona uzattı. "İç," diye emretti.

"Susamadım."

"Bir şok geçirdin. Ona yardım edebilecek durumda olmalısın," diye ekledi, kız kupayı almadığında.

Kız ona ters ters baktı ama bardağı aldı ve adam kızın içmesini, yüzüne biraz renk gelmesini memnuniyetle izledi.

"Onu nerede buldun?" diye sordu sonunda.

"Ormanda. Seni takip ediyordu ama izini kaybetmiş olmalı."

"Bütün gece fırtınanın içinde miydi?"

"En azından son birkaç saattir. Ama kardan bir barınak inşa edecek kadar akıllıydı. Neyse ki yanından geçerken kokusunu aldım."

"Kokusu mu?"

"Koku alma duyum son derece

keskindir." "Bu bir Vultor özelliği mi?"

Adam soru karşısında gerildi ama kadın suçlayıcı olmaktan çok meraklı

görünüyordu. "Evet, bu babamın mirasının bir parçası."

"Baban mı? Bu annenin Vultor olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır. O bir insandı."

Kızın gözlerinde daha fazla sorunun dans ettiğini görebiliyordu, ama kız bunları sormaya fırsat bulamadan çocuk inledi. Koşarak yanına gitti, sandalyesinin yanında diz çöktü ve elini tuttu.

Çocuğun gözleri irkilerek açıldı ve hemen Becky'nin yüzüne

sabitlendi. "Hey, abla," dedi kısık sesle. "Seni buldum."

Endark onun gözlerindeki yaşları görebiliyordu ama sesini alçak ve yatıştırıcı tuttu.

"Evet, yaptın. Ve her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Ama önce bundan biraz

iç." Çay bardağını çocuğun dudaklarına doğru tuttu. Çocuk küçük bir yudum aldı,

sonra yüzünü buruşturdu. "Bu çok tatlı."

"Biliyorum Danny, ama hepsini içmeni istiyorum."

Çocuğun ağzı buruştu ama kız bardağı tekrar kaldırdığında itiraz etmedi. Kadının cesaretlendirmesiyle çocuk bardağın neredeyse tamamını içmeyi başardı. Endark, sürekli titremesi nihayet hafiflerken çocuğun yanaklarına renk geldiğini görebiliyordu. Gözleri de parladı ve önce şaşkın bir ifadeyle, sonra da kaşlarını çatarak etrafına bakmaya başladı.

"Neredeyiz biz?"

Hafif bir tereddütten sonra, "Çiftlikteyiz," dedi. "Ve burası da Endark'ın kulübesi." "Çiftlik mi?"

Endark ince çerçevenin sertleştiğini gördü.

"Çiftlik! Şimdi hatırladım. O uzaylılar seni aldı. Sen iyi misin? Güvende misin?" "Sus

artık. Ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz."

Çocuk sandalyeye yaslandı, belli ki patlamasından dolayı bitkin düşmüştü ve başını ovuşturdu.

"Endark kim?"

"Öyleyim," dedi Becky'nin kaşlarını çatmasına rağmen gölgelerin arasından öne doğru adım atarak. Evi, varlığını uzun süre gizleyemeyeceği kadar küçüktü.

"Sen. Becky'yi kaçırın sendin." "Evet. Onu

gelinim olarak almaya geldim."

"Onu alamazsın." Çocuğun sesi zayıflıyordu ama Endark'a kaşlarını çatacak gücü kendinde buldu. "O evlenmek istemiyor."

Becky yatıştırıcı bir sesle, "Bunun için endişelenme," dedi. "Eminim sadece bir yanlış anlaşılma olmuştur." "Hayır, değildi," dedi adam kararlılıkla ve Becky içini çekti.

"Bunu daha sonra tartışabiliriz. Şimdi çayını bitir, Danny."

"Ama..."

Çocuk belli ki itiraz etmek istiyordu ama göz kapakları çoktan düşmüştü. Vücudu gevşemeden önce çayı zar zor bitirebildi. Elinin tersiyle hafifçe çocuğun alnına bastırdı ve sonra başını salladı.

"Ateşi olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen şu anda onun için en iyisi uyumak."

"Onu yatağa taşıyacağım," diye kabul etti ve eğildi.

Zayıf bedeni kaldırıp yatak odasındaki bölmeye taşırken onu takip etti. Yorganı dikkatlice kardeşinin üzerine örterken, sıırım gibi vücut büyük yatakta inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Orada bir dakika kadar durduktan sonra döndü ve ana odaya doğru ilerledi. Perdeleri büyük ölçüde kapattı, sonra ona doğru döndü ve gözyaşlarına boğuldu.

C H A P T E R 7

Becky umutsuzca kendini kontrol altına almaya çalıştı ama Endark'ın Danny'nin topal bedenini kulübeye taşıdığı görüntü zihninde tekrar tekrar oynamaya devam etti. Alçak bir ses duydu. Hırladı ama bu çok kötüydü; ağlamak da istemiyordu ama elinde değildi. Sonra iki devasa kol omuzlarına dolandı ve onu nazıkçe devasa bir göğse doğru çekti.

Geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama o büyük, sıcak bedene bu kadar yakından sarılmanın inkar edilemez derecede rahatlatıcı bir yanı vardı. Biri ona sarılmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Ve adam harika kokuyordu-baharatlı ve rahatlatıcı. Burnunu çekip elleriyle yüzünü silmeden önce birkaç dakika daha ağlamasına izin verdi. Geri adım atmaya çalıştı ama adamın kolları onu sarmaya devam etti. Tekrar kokladı ama kaçmak için başka bir girişimde bulunmadı.

"İyi misin?"

Sesinde hâlâ bir hırıltı vardı ama şimdi bunun sabırsızlıktan ziyade endişe olup olmadığını merak ediyordu.

"Gecenin bir yarısı evimden kaçırıldığımı ve kardeşimin neredeyse ölmek üzere olduğunu düşünürsek olabileceğim kadar iyiyim."

Onun azarlamasına en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. Onun yerine gözleri mavi mavi parlıyordu. "Orası senin evin değildi. Burası senin evin."

Onu tekrar itti ve bu sefer gitmesine izin verdi.

"Bu gelin saçmalığının hiçbirini kabul etmediğimi size zaten söyledim."

"Bu saçmalık değil. Aramızdaki bağı hissedebiliyorum ve sanırım sen de hissediyorsun."

"Hayır istemiyorum," dedi kızgınlıkla ateşe doğru ilerlerken, ama adamın haklı olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

O ilk birkaç an dışında, Vultor hakkında duyduğu hikâyelere rağmen ondan korkmamıştı. Ve ona her sarıldığında, doğru hissetmişti. Güvenli ve rahat - ve tahrik edici, diye isteksizce itiraf etti. Bu sadece fiziksel bir tepki, dedi kendi kendine. Muhtemelen uzun zamandır ona başka kimse dokunmadığı içindir.

"Hissediyorsun. Hissetmek zorundasın."

Konuşmasındaki sertliğe rağmen, sesinde altta yatan bir çaresizlik notası algıladığını düşündü.

"Neden? Neden bu kadar önemli?"

Adam soruyu duymazdan gelip mutfağa doğru ilerlediğinde pek de şaşırmadı. "Aç mısın? Ne istediğinden emin değildim ama temel ihtiyaçların çoğu var."

"Yemek yapmayı biliyor musun?" diye sordu şüpheyle.

Başını sallarken yine o şaşırtıcı derecede çekici sırıtışını takındı.

"Pek sayılmaz. Nelly bana öğretmeye çalışıyor, hepimize öğretmeye çalışıyor ama benim dikkatim... dağınıktı." Bu itiraftan rahatsız olmuş gibiydi ama Nelly ona katılırken konuyu uzatmadı.

"Bu durumda, belki de yemek yapmalıyım. Danny uyanırsa, yani uyandığında *ona* bir şeyler hazırlamak istiyorum."

Son kelimelerde sesi titredi ve adam koluna kısa bir rahatlatıcı dokunuş yaptı.

"Eminim aç uyanacaktır. Onun yaşındayken ben de hep açtım."

"Sen onun yaşındayken neredeydin?" diye sordu duvardaki askıdan kızartma tavaasını indirirken.

"Cantor Limanı," dedi bir anlık tereddütten sonra ve kadın ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Vultor'un bir şehirde yaşamaktan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Öyle değil ama babam bir sürünün parçası değildi."

"Neden olmasın?" diye sordu usulca, pişirme malzemelerini yerleştirirken.

Bir an için onun cevap vermeyeceğini düşündü ama sonunda içini çekti ve konuştu. "Onu reddettiler çünkü bir insan eş seçti."

"Anlıyorum. Annenizin ailesi Port Cantor'da mı yaşıyordu?"

"Bilmiyorum. Onlar da sendikadan aynı derecede hoşnutsuzdu."

Şaşırmamıştı. Vultor'un insan koloniciler arasında pek de iyi bir ünü yoktu ama bunun ne kadarının gerçeklerden ziyade söylentilere dayandığından emin değildi.

"Port Cantor'a geldik çünkü ayık olduğunda orada iş bulabiliyordu ve uzay limanı genellikle çeşitli türlere karşı daha hoşgörülü olduğu için," diye ekleyerek onu şaşırttı ama daha fazla soru sormasına fırsat vermeden konuyu kesin bir şekilde değiştirdi. "Size yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Pastırmanız yoksa olmaz mı?"

Başını salladı ve yatak odasının duvarındaki son kapıya gitti, kapıyı açarak bir depo alanını ortaya çıkardı.

iyi stoklanmış bir kiler. Zemindeki bir kapı mahzene açılıyor olmalıydı ama dış duvarda bir soğuk hava deposu vardı ve dönmeden önce buradan bir dilim domuz pastırması aldı.

"İstediğiniz malzemeyi kullanabilirsiniz. Arzu ettiğiniz başka bir şey varsa, fırtına geçene kadar beklemeniz gerekecek."

"Havanın seni rahatsız etmediğini sanıyordum," dedi pastırmayı dilimlemeye başlarken.

Pencerenin üzerinden başını salladı, dışarıdaki arazi artık sert kar bulutları tarafından tamamen örtülmüştü.

"Hayatta kalabilirdim ama bu koşullar altında ben bile sığınmak zorunda kalırdım. Fırtınanın bu kadar şiddetli olacağını tahmin etmemiştim."

Dışarıda rüzgâr uğuldarken ürperdi. Gittiği zaman gitmemiş olsaydı... Danny'nin saklandığı yeri bulmamış olsaydı...

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Kardeşimi bana getirdiğin için teşekkür ederim."

Tereddüt etti, sonra parmak uçlarına uzanabildiği kadar uzandı ve dudaklarını onun ağzına değdirdi. Bunun bir teşekkür öpücüğünden fazlası olmayacağını düşünmüştü ama dudakları birbirine değdiği anda aynı heyecan şoku tüm vücudunu sardı. Vücudu karşılık verdi, klitorisi titreşirken meme uçları elbisesinin altında sert küçük tomurcuklar halinde sıkılaştı. Ağzına karşı hırladı ve sonra onu geri öpüyordu, ağzı aç, neredeyse çılgınca onu daha yakına çekip ağzını mahvetti.

Ona sarıldı, dünya ikisine daralırken aynı umutsuzlukla öpücüğüne karşılık verdi. Dudağında hafif bir sızı hissetti ve sonra adam o kadar hızlı gitmişti ki sallanmaya başladı. Adam duvara dayanmış, ellerini sanki o da ayakta durmak için yardıma ihtiyaç duyuyormuş gibi duvara dayamıştı, yüz ifadesi dehşete düşmüştü.

"Affet beni," dedi, sesi gerilmişti. "Affetmek

mi? Ne için?"

"Seni

ısırdım."

"Beni

ısırdın

mi?"

O ani sızıyı hatırlayana kadar şaşkınlıkla ona baktı. Parmağını o noktaya bastırdığında hafif bir hassasiyet hissetti ve elini çektiğinde parmak ucunda bir damla kan vardı.

"Fark etmedim bile. Eminim bunu yapmak istememiştir."

Cevap vermedi, gözleri o küçük kırmızı damlaya sabitlenmişti. Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Daha da iri görünüyordu, küçük mutfak alanında ona doğru yaklaşıyordu. Nefesi daha hızlı geliyordu ve daha önce fark ettiği koku artarak başının dönmesine neden oldu. Kalbi uyarılma ve sinirlerin garip bir karışımıyla çarpıyordu ve aşağı bakmaktan kendini alamadı, pantolonuna baskı yapan ereksiyonun şok edici derecede büyük kanıtını alırken gözleri genişledi. Parmakları ona

dokunma isteğiyle karıncalandı ama ona uzanamadan adam tekrar dönerek uzaklaştı.

"Odun stoğumuzu kontrol edeceğim," diye mırıldandı, kelimeler zorlukla seçilebiliyordu ve kiler kapısında kayboldu.

Bir kez daha kendini sallanırken buldu ve mutfak sandalyesinin arkasına tutundu. Aralarındaki bağ konusunda haklı olması mümkün değildi ama ona verdiği tepkiyi hiç kimseye vermediğini de inkâr edemezdi. Sorumluluklarından kaçıp bir randevuya çıkmayı, kasabadaki oğlanlardan biri tarafından öpülmeyi başardığı birkaç seferde, bu deneyimi hoş, hatta hafif heyecanlı bulmuştu ama dudakları buluşur buluşmaz onu saran uyarılma tsunamisiyle kıyaslanamazdı. Evinden alınmanın ve kardeşi için endişelenmenin adrenalini olmalı, diye kesin bir karar verdi. Ama belki de onu tekrar öpmekten kaçınmak en iyisiydi. Bu düşüncenin yarattığı hayal kırıklığını görmezden gelerek kahvaltı hazırlıklarına geri döndü.

C H A P T E R 8

Endark kendini aşağıya, kulübenin altındaki mahzene attı. Odun stokunun iyi olduğunu zaten biliyordu ama içgüdüleri onu alt etmeden önce oradan ayrılmak zorundaydı. Onun Mate onun kollarında öylesine sıcak, öylesine lezzetliydi ki, kanının tadı en iyi şarap gibi dilinin üzerinde dans etmeden önce bile.

Ona gelmişti. Onu öpmüştü.

Ne kadar kazara olursa olsun, onu ısırarak bu güvene nasıl ihanet edebilirdi?

O anın sıcaklığıyla dişlerinin uzadığını ve kızın dudağını ısırıldığını fark etmemişti. Hatırlatma üzerine siki yeniden zonkladı ve sabırsızca yumrukladı. Dokunuşu tatmin edici olmaktan çok uzaktı ama belki de anlık baskıyı hafifletirse kontrolü elinde tutmasına yardımcı olabilirdi. Ereksiyonunu serbest bıraktı ve canavarının itirazlarına rağmen kendini hızlı, tatmin edici olmayan bir doruğa ulaştırmayı başardı. Eski bir bezle kendini temizleyip sikini bir kenara koyarken, çabasının boşa gittiğini çoktan anlamıştı.

Derin bir nefes alarak merdiveni tekrar ana kata tırmandı. Kızın kokusu ona ulaşır ulaşmaz, bir kez daha acı verici bir şekilde ereksiyona geçti. Tek yapabildiği, kıvrılmamış gömleğinin uyarılmışlığının kanıtlarını gizlemesini ummaktı.

Danny'nin seslendiğini duymak için tam zamanında kilerin kapısını açtı ve Rebecca'nın ona doğru koşarken peşinden gitti. Çocuk yatakta doğrulup oturuyordu, yüzü hâlâ çok solgundu ama kız kardeşine sırtıtmayı başarmıştı. Arkasında duran Endark'ı gördüğünde gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı.

"Burada ne işi var?" diye mırıldandı.

"Burası onun kulübesi, unuttun mu?"

"Seni kaçırdıktan sonra nereye getirdiğini kastediyorsun."

Dudağını ısırды ama çocukla ters düşmedi.

"Artık gerçekten bir önemi yok. Ve Endark senin hayatını kurtardı."

Kaşlarını çatması azalmadı.

"En başta seni almamış olsaydı buna ihtiyacı olmazdı."

"Haklı olabilirsin ama geçmişe takılıp kalmanın bir faydası yok. Aç mısın?"

Danny'nin ağzı buruştu ama konunun değişmesini kabul etti.

"Açlıktan ölüyorum. Ve işemem lazım," diye ekledi.

"Bunu düşünmeliydim," dedi Rebecca hemen. "Sana bir tava getireyim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Çocuk dehşete düşmüş görünüyordu. "Dışarı

çıkmayı tercih ederim." "Bunu yapamazsın, kar fırtınasının ortasındayız."

"Bir sıhhi tesisatım var," diye araya girdi ve kadın ona minnettar bir bakış attı.

"Ortadaki kapının arkasında olan şey bu mu? Keşfetme fırsatım olmadı."

"Güzel," dedi Danny ve yataktan çıkmaya çalıştı.

Dizleri hemen çözüldü ve Rebecca kolunu tutmasaydı düşecekti. "Gerçekten ayağa kalkmamalısın."

"Ben iyiyim ve tavaya işemek istemiyorum."

İç çekti ama itiraz etmedi. Topallayarak banyo kapısına doğru ilerlerken elini kardeşinin kolunda tuttu. Sıhhi tesisin kapısını açana kadar itiraz etmedi ve onu içeride takip etmeye başladı. Ağabeyi ona bir kez daha dehşetle baktı.

"Buraya benimle gelmiyorsun."

"Saçmalama Danny. Zar zor ayakta

durabiliyorsun." "Ama sen benim

kardeşimsin."

"Evet, benim. Sen bebekken bezini değiştiren ablan." "Ama ben artık bebek değilim."

İkisi birbirlerine baktı, ifadeleri neredeyse aynıydı ve adam ani bir eğlence dalgasını bastırdı.

"Genç erkeğe eşlik edeceğim."

Danny hemen, "Hayır, yapmayacaksın," diye itiraz etti.

"Ya ben sana eşlik edeceğim ya da kız kardeşin sana eşlik edecek. Seçimini

yap." Danny kaşlarını çatı, sonra teslim olmuş bir iç çekti.

"Sen, sanırım. Ama bakma."

"Ben sadece güvenliğinizi sağlamak için buradayım."

Elini çocuğun kolunun altına soktu ve ikisi de başka bir itirazda bulunamadan onu sıhhi tesise götürdü. Elini çocuğun kolunun altında tuttu ama kibarca

gölümsemesini gizleyerek başını başka tarafa çevirdi. Bir zamanlar sahip olabileceği tevazu, orduya katılır katılmaz yok olmuştu.

Tuvaletin sifonu çekildikten sonra çocuğu ellerini yıkaması için lavaboya götürdü. Danny sabırsızca kolunu salladı ve lavaboya yaslanarak banyo aynasından Endark'a baktı.

"Neden kız kardeşimi aldın?" "Çünkü

o benim eşim, gelinim."

"Bana hep evlenmeye hazır olmadığını söylerdi."

Bunun nedenini merak etti. Onunla ilgilenen bir erkek olmadığı için miydi? Yoksa kardeşine karşı sorumluluklarıyla daha çok ilgilendiği için mi? Ya da belki ikisi de. Ama geçmişin konuyla ilgisi yoktu.

"O zaman o hazır olana kadar

bekleyeceğim." "Gerçekten mi?"

"Evet."

Onu zorlamak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu ama aralarındaki bağı gerçek olduğunu anlamasının çok uzun sürmeyeceğini umuyordu. Kız burada, ininde olduğu için canavarı oldukça sakinleşmişti ama hâlâ şiddet tehdidinin yüzeye çok yakın bir yerde durduğunu hissedebiliyordu.

"Dürüst mü?"

"Sana asla yalan söylemem."

"Çoğu yetişkin söyler."

"Ben çoğu yetişkinden farklıyım."

Çocuk aniden sırtıttı, geniş ve beklenmedik derecede çekici bir gülümsemeydi bu.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Ama sanırım kız kardeşime zarar vermediğin sürece sorun olmayacak."

"Ölmeyi tercih ederim," dedi dürüstçe. Eğer Rebecca kontrolünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalacak kadar uzun süre tereddüt ederse, ona zarar verme riskini almaktansa hayatına son vermeyi tercih ederdi.

"Tamam o zaman. Sanırım yaşlı bayan Watson'ın evinden uzakta olmak bile güzel. Yani... Sanırım hiç kitabınız yok?"

"Aslına bakarsanız var," dedi Danny'nin banyodan çıkmasına yardım ederken ve Rebecca'yı endişeyle beklerken bulurken. "Tavan arasında birkaç raf dolusu kitap var," diye ekledi çocuğu ateşin yanındaki sandalyeye oturtmaya çalışırken.

"Gerçekten mi?" Danny hevesle sordu. "Onlara bir göz atabilir miyim?"

Hemen girişimde bulunmaya hazır görünüyordu ama Rebecca sertçe başını salladı.

"Kahvaltıdan sonraya kadar olmaz. Sonra nasıl hissettiğini göreceğiz."

Bu kısa süreli efor çocuğu yormuş olmalı, çünkü hiç itiraz etmeden sandalyeye yaslandı. Rebecca onu mutfağa kadar takip ederken meraklı bir bakış fırlattı.

"Kitapları neden tavan arasında saklıyorsun?"

"Bunların çoğu benim kişisel kitaplarım değil, çiftliğin ana binasındaki kütüphaneye aitler. Onları buraya okumak için getirdim."

"Ama onları neden tavan arasına koydunuz?"

"Burası sıcak ve kuru, ayrıca yaşam alanını da engellemiyorlar," dedi dürüstçe. Son birkaç aydır kontrolünü kaybetmeye başladığından, pençelerinin beklenmedik anlarda kayma eğilimi gösterdiğinden ve değerli ciltlere zarar verme riskini almak istemediğinden bahsetmemeyi tercih etti.

Kadın ona düşünceli bir bakış attı ama başka bir yorum yapmadan yemek hazırlıklarına geri döndü. Kahvaltı Danny'yi canlandırdı ve yemeklerini bitirir bitirmez tavan arasına çıkmasına izin verilmesini istedi. Rebecca ona kaşlarını kaldırdı ama o başını salladı ve Danny için merdiveni indirmeye gitti.

Danny tek başına çıkmak için ısrar etti ve o da buna izin verdi, ancak çocuğun kaymamasını sağlamak için arkasından yakından takip etti.

"Bu harika," dedi Danny, etrafına bakınarak. "Sanki bir gemide olmak gibi bir şey."

Haksız da sayılmazdı. Saçakların altındaki alan, bir geminin karnını andıran rahat ve kapalı bir havaya sahipti. Saçak uçlarındaki pencereler, dışarıdaki fırtınaya rağmen içeriye bolca ışık alıyordu ve Danny hemen pencerenin altındaki geniş minderli banklardan birine yöneldi, eğimli duvarlar boyunca uzanan raflardan yanına birkaç kitap aldı.

"Bunları sizin için aşağı indirmemi ister misiniz?"

"Bir dakika içinde," dedi Danny sabırsızlıkla, kitaplardan birinin üzerine eğilmişti bile.

"Pekâlâ. Ama aşağı inmeden önce beni çağır. Merdiveni tek başına inmeye kalkma." "Evet, evet," dedi çocuk dalgınca ve oturma alanına dönerken başını salladı. "Onu orada mı bıraktın?" Rebecca sordu.

"Evet. Tamamen güvende."

"Ama ya üşürse?"

"Bu kattaki ısı bu alana yükseliyor. Aslında burası aşağıdan daha sıcak."

Bulaşıkları temizlemek için mutfağa dönerken, "İyi olacak," diye ona güvence verdi. Kadın onu takip etti, hâlâ endişeli görünüyordu ama tavan arasına dönmesini istemedi. Bunun yerine, huzursuzca kapıdaki pencereye gidip hâlâ yağın kara baktı. Geri döndüğünde, adamın kendisine sardığı kumaşın kapının yanındaki mandallardan birine asılı olduğunu fark etti.

"Bunun burada ne işi var?"

"Buraya gelirken seni soğuktan korumak için kullandım."

Kadın ona okuyamadığı bir bakış fırlattı, hâlâ kumaşı parmaklıyordu.

"Sanırım artık bir önemi yok. Bayan Watson onu aramaya gelecek değil ya. İğneniz ve ipliğiniz var mı? Ya da makas, hatta sadece keskin bir bıçak?"

"Bunların hepsi bende var. Neden?"

"Danny için bir pantolon ve belki bir gömlek daha yapabilirim diye düşündüm. Kıyafetlerine çok düşkündür."

"Mükemmel bir fikir. Size kıyafet temin etmeyi de düşünmeliydim."

Aslında kıyafet meselelerini düşünmektense, kollarında çıplak yatan eşini düşünmeye daha meyilliydi.

Kadın ağır kumaşı kancadan çekerken, adamın seçtiği diğer kumaş yere düştü. "Anlamıyorum. Bunu neden getirdin? Beni sıcak tutacağını düşünmüş olamazsın."

"Sadece sende çekici duracağını düşünmüştüm."

İpeksi kumaşın ellerinin üzerinde kaymasına izin verdi ve adam onun çıplak vücudunun üzerinde kaydığını kolayca hayal edebildi. Yanaklarının alev almasından, aynı hayalin onun da aklına geldiğinden şüphelendi. Onu hızla bir kenara itti ve dikkatini daha ağır olan kumaşa verdi.

"Sanırım şimdilik bu yeterli."

Şimdilik. Sözler bunun gelecekte değişebileceğini ima ediyordu. Dikiş malzemelerini almaya gittiğinde, canavarı memnuniyetle mırıldandı.

C H A P T E R 9

I Eğer biri Becky'ye bir hafta önce, şiddetli bir kar fırtınasının ortasındaki küçük bir kulübede, hasta bir erkek kardeş ve iri yarı bir Vultur'la kapana kısılmış olmaktan son derece memnun olacağını söyleseydi

erkek olsaydı, onların tamamen deli olduğunu düşünürdü. Ama haklı olurlardı. O memnundu.

O ana kadar Bayan Watson'ın emrine amade olmaktan ne kadar içerlediğini fark etmemişti. Kadının taleplerine boyun eğmekten ve onu memnun etmediği takdirde sadece parasını alamama değil, kendisini ve kardeşini sokakta bulma riskiyle karşı karşıya olduğunu bilmenin sürekli baskısından ne kadar yorulmuştu.

Danny'nin bu kadar çabuk iyileşiyor olması da onu rahatlatmıştı. Sabahın büyük bölümünü tavan arasında kitap okuyarak geçirdi. Bir keresinde onu kontrol etmek için yukarı çıktığında onu pencere kenarındaki bankta uyurken buldu, etrafı kitaplarla çevriliydi ve yüzünde bir gülümseme vardı. Battaniyeyi üzerine çekti ve onu orada bıraktı.

Bir de Endark vardı. Küçük kulübenin neresinde olursa olsun, onun varlığının fazlasıyla farkındaydı. Kendini ona gizlice bakarken ya da baharatlı kokusundan bir ipucu yakalamaya çalışmak için derin nefesler alırken buldu. Öpüşmelerinin uyandırdığı heyecan hâlâ devam ediyordu ama bundan daha fazlası vardı. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu.

Ateşin yanına yerleştiler ve adam küçük bir ahşap işine girerken, kadın da dikişinin üzerine eğilip konuşmaya başladı. Becky ona babasının ölümünden sonraki hayatını anlatırken buldu kendini. Annesi hayatını devam ettirmek için elinden geleni yapmıştı ama Becky yine de kendini genç yaşta çok fazla sorumluluk alırken bulmuştu. Ona eve duyduğu arzuyu ve Bayan Watson gibi birinin merhametine kalmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu anlattı.

"Artık bir evin var," diye hırladı.

Bu düşünce şaşırtıcı derecede cazipti. Kulübe büyük değildi ama sağlam ve sıcaktı, dışarıda hâlâ devam eden fırtınaya karşı güvenliydi. Ve ihtiyacı olan her şeye sahipti. *Belki fazladan bir yatak odası hariç*, diye düşündü, yatak odasındaki oyuğa bir göz atarak. Tekrar dikişine odaklandığında yanaklarının pembeleştiğinden emindi.

"Burası senin evin, benim değil," dedi, belki de niyetlendiği kadar kararlı değildi.

"Sahip olduğum her şey senin."

"Bunu nasıl söylersin? Beni tanıımıyorsun bile."

"Seni tanıyorum." Gözleri mavi ateşle parlıyordu. "Ve sen de beni tanıyorsun. Ama insanların bu tür şeyleri Vultor kadar kolay kabul etmediğini biliyorum."

"Annen bunu hemen kabul etti mi?"

"Babam onunla bir dansta tanıştı. Ertesi hafta sonu evlendiler. Sen ne düşünüyorsun?" "Baban bir insan dansına mı gitti?" diye şüpheyile sordu.

"Orada olmaması gerekiyordu. Bu bir hasat kutlamasıydı, sözde dostluk zamanıydı ve babamın sürüsünden bazıları bu varsayımı test etmeye karar verdi."

"Nasıl geçti?"

İç çekti. "Beklediğiniz kadar iyi. Sözde arkadaşlık, biri yumruk atmadan önce tam olarak bir dans sürdü." Ona baktı ve gülümsedi. "Ama o dans annemle babamın ortak dansıydı. İttikten sonra dans hakkında konuşmayı severdi. Oradaki en güzel kıza nasıl yürüdüğünü ve kızın onun elini tutmaya nasıl cesaret ettiğini. Danstan atılmış olmaları onu durdurmamıştı. Kızın izini sürmüş ve onu kendisiyle buluşmaya ikna etmiş. Tabii ki gizlice," diye ekledi.

Gizli olması gerekirdi. Wainwright'ta böyle bir şey olsaydı kasabanın nasıl tepki vereceğini ancak hayal edebilirdi. Bütün kasaba dirgenlerini toplamış olurdu.

"O hafta her gece buluştular," diye devam etti. "Ve haftanın sonunda onunla evlenmeyi kabul etti, ancak töreni yapacak birini bulmak biraz uzun sürdü." Başını iki yana salladı. "Sanırım ikisi de evlendiklerinde ailelerinin yola geleceğini düşündüler. Bunun yerine, her ikisinin ailesi de onları reddetti."

"Peki ne yaptılar?"

"Babam bir tamirciydi. Küçük uzay limanlarından birinde çalışmaya başladı. Daha önce de söylediğim gibi, limanlar farklı türleri ve farklı yaşam biçimlerini çok daha fazla kabul etme eğilimindedir. Kabul edildiklerini söyleyemem ama hoş görülüyorlardı. Ve birlikte çok mutluydular - ta ki annem ölene kadar."

"Ona ne oldu?"

"Hastalandı ama bunu çok uzun süre görmezden geldi. Doktora gittiğinde artık çok geçti." "Onu özlüyor olmalısınız."

"Uzun zaman oldu."

"Babam öleli uzun zaman oldu, onu hâlâ özlüyorum. Senin babana ne oldu?" Omuz silkti, gözlerini ateşe dikti.

"Bedeni beş yıl daha yaşadı ama sanırım ruhu da onunla birlikte öldü. Hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Sonunda onun yanına gittiğinde biz Port Cantor'daydık."

"Kaç yaşındaydın?"

"On dört yaşındaydım ve bir erkek olduğuma ikna olmuşum."

Kadın ona dehşetle baktı. "Danny'den sadece iki yaş büyük."

"Biliyorum. Senin için onu bulmak üzere Wainwright'a dönmek istememin nedenlerinden biri de buydu." Başını iki yana salladı. "Eğer bilseydim..."

"Beni almaz mıydın?" Adamın

gözleri kızın yüzüne döndü.

"Hayır, seni yine de götürürdüm ama onu da getirirdim."

Kalbi garip bir şekilde çarptı. Kardeşini hayatının bir parçası olarak kabul etmeye bu kadar hazır olması garip bir şekilde güven vericiydi.

"Sen ne yaptın? Baban öldükten sonra mı?"

"Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım," dedi acımasızca. "İlk yıl en zoruydu ve sonra Gilmat'la tanıştım."

"Gilmat?"

"O da kardeşlerimden biri ama onu en uzun süredir tanıyorum. Benden bir yaş büyük ve tanıştığımızda o da halkı tarafından reddedilmişti." Tekrar başını salladı. "Arkadaş olmamız beni hâlâ şaşırtıyor. O zamana kadar, düşünen bir varlıktan çok kuduz bir hayvana benziyordum. Ya da belki de şaşırtıcı değildir. Gilmat'ın yüzeyin altını görme konusunda her zaman bir yeteneği olmuştur. Bu yüzden birlikte çalıştık. Ben yaşıma göre iriydim, ama o o zaman bile bir devdi. Çok az insan ikimizle birden başa çıkabilirdi. Sonraki birkaç yıl boyunca çeşitli işler yaptık ve sonra Gilmat orduya katılmamızı önerdi. Biz de katıldık. Vizal'e gönderildik ve muhtemelen tarihin en gereksiz savaşı olduğu ortaya çıkan bir savaşa katıldık."

"Neden işe yaramaz?"

"Çünkü iki tarafın da gerçekte kullanmadığı bir gezegen için savaşıyorlardı, tıpkı ikisinin de gerçekten istemediği bir oyuncak için didişen çocuklar gibi. On yıl sonra sona erdiğinde, hasar görmüş bir gezegen ve muazzam bir ölü sayısı dışında gösterecek bir şey yoktu."

"Ve o zaman mı buraya geldin?"

Başını salladı. "O zamana kadar kardeştik. Artek birlikte bir yer bulmamızı önerdiğinde, bu mantıklı göründü. Çiftliğin satılık olduğunu bulan bendim ve bu yüzden buraya geldik."

"Cresca'ya geri dönmenin bir sakıncası yok mu?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Beni rahatsız edip etmeyeceğinden emin değildim ama zor zamanlara rağmen burası hâlâ evim gibi geliyor. Ve burada güzel anılarım da oldu."

Daha fazlasını sormak istiyordu ama Danny'nin kafası merdivenin tepesinde belirerek acıktığını ve aşağı inmeye hazır olduğunu duyurdu. Dinlenmek ona iyi gelmişti - aşağı indiğinde

çok daha güvenli yürüdü.

Öğle yemeğinden sonra, Endark Danny'ye sabahki çalışmasının sonuçlarını, yani bir dizi oyun taşını gösterirken, o da dikiş işine geri döndü. Danny ilk başta ilgilenmiyormuş gibi davrandı, ancak açıkça büyülenmişti ve çok kısa bir süre içinde ikisi, taşları derme çatma bir oyun tahtasının etrafında hareket ettirirken şiddetli bir savaşa girmiş gibi görünüyorlardı.

Günün geri kalanı da aynı şekilde keyifli geçti, ancak akşam karanlığı çöktüğünde Danny giderek daha sinirli olmaya başlamıştı. Danny'nin hâlâ sınırlı olan gücünü fazla zorladığından şüpheleniyordu. İki kase çorba içmesine rağmen akşam yemeğinden şikâyet etti ve Danny'yi banyo yapması için göndermeye çalıştığında da karşı çıktı.

Endark uyarırcasına "Danny," dedi ama kardeşi onu duymazdan gelerek şikâyetlerini sıralamaya devam etti. Endark elini masaya vurdu, ses kabini doldurdu.

"Kız kardeşine itaat edeceksin. Şimdi," diye hırladı.

Dişleri uzamıştı, açıkça görülebiliyordu ve Danny aceleyle banyoya gitmeden önce onlara geniş gözlerle baktı. Endark'ın masanın üzerindeki eline baktı ve ortaya çıkan uzun kara pençeleri görünce irkildi.

"Bu gerekli miydi?" diye olabildiğince sakin bir şekilde sordu.

"İtaat etmeyen bir asker yaşamaz," dedi, hırıltısı sesinde hâlâ çok belirgindi. "Ama o bir asker değil.

O sadece bir çocuk."

"Saygıyı öğrenmesi için asla çok erken değildir." Ona bakarken pençelerini geri çekti. "Sana itaat etmesini beklemiyor musun?"

"Biliyorum. Normalde böyle davranmasına izin vermezdim ama hâlâ iyileşme sürecinde olduğunu biliyorum." "Ben de bunun farkındayım. Gereksiz yere sert davrandığımı mı düşünüyorsun?"

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Hayır, ona dokunmadın. Onu korkutmuş olsan da sesini neredeyse hiç yükseltmedin."

"Benden korkmasını istemiyorum ama sana saygıdan başka bir şeyle davranmasına da izin vermeyeceğim."

Masanın karşısından onu izliyordu ve yüzündeki endişe ifadesini görebiliyordu. Tekrar iç çekti ve uzanıp elini onunkinin üzerine koydu. O sabah onu öptüğünden beri dokunmamışlardı ama elleri buluşur buluşmaz vücuduna yeni bir uyarılma dalgası yayıldı. Oyalanma dürtüsü ile elini kaçırma dürtüsü arasında kaldı. O karar veremedi, adam elini onunkinin altına çevirdi ve parmaklarını güven verici bir şekilde kavradı.

"Acelelerimiz yok. Aile olmanın ne demek olduğunu birlikte keşfedeceğiz."

Boğazı düğümlenmek üzereydi ama başını sallamayı başardı.

Danny yattıktan sonra ateşin yanında oturup biraz daha konuştular. Ona şüphelendiği şeyi söyledi.

onun maceralarından bazılarını özenle düzenlenmiş hikâyelerle anlatırken, o da daha talepkâr müşterilerinden bazılarıyla ilgili hikâyelerle karşılık veriyordu. Sonunda kadın esneyip ayağa kalktığında, adam da ayağa kalktı ve ona bakmaya başladı. Aralarındaki hava yoğunlaştı.

"Sana iyi geceler öpücüğü vermek istiyorum."

"Bu bir insan geleneği değil mi?" diye sordu nefes nefese. "Gerçekten de öyle. Benimsenmeye değer bir gelenek."

Kardeşinin hafif horlamasını duyabiliyordu ve uyuduğunu biliyordu ama onu öpmeyi reddetmesinin tek nedeni Danny değildi. Onun eş olduklarını ilan etmesini sakince kabul edecek değildi. Yine de en son ne zaman bir şeyi onu öpmeyi istediği kadar çok istediğini hatırlayamıyordu.

"Evet," diye fısıldadı.

Hırladı ve sert, sahiplenici bir tutuşla onu kendine doğru çekti, ama sonra kızarmış yüzüne bakarak tereddüt etti. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Sana inanıyorum."

Ve öyle de oldu. Büyük, vahşi ve ezici derecede güçlü olabilirdi ama onu asla kasıtlı olarak incitmeyeceğinden emindi.

Sonra ağzı onunkinin üzerine indi ve her türlü mantıklı düşünce girişimi yok oldu. Geriye kalan tek şey ağzının sıcaklığı ve dilinin kaygan sıcaklığı, vücudunu onunkine göre şekillendiren iri elleri ve karnına baskı yapan ereksiyonunun kalın, kışkırtıcı çıkıntısıydı. Adamın dili kızınıkini her çekişinde, sanki klitorisini de çekiştiriyormuş gibi hissediyordu. Göğüsleri aynı ritimle zonklayarak ağrıyordu ve baskıdan kurtulmak için ona doğru eğildi. Adamın eli göğsünü örtmek için yukarı kayd ve meme ucunu kopararak vücuduna bir ürperti gönderdi. Bunu tekrarlardı, tekrarlardı ve sonra kısa, sert bir doruğa ulaştığında tüm vücudu titredi. Adam başını kaldırdığında kadın hâlâ titriyordu.

"Duyarlı küçük dişi," diye mırıldandı onaylarcasına. "Şimdi yatağa." "Peki ya sen?"

Kalın ereksiyon çubuğu pantolonunun altından açıkça belli oluyordu.

"Bekleyebilirim."

Bir yanı itiraz etmek istedi ama sonunda sadece başını salladı ve itaat etti.

SONRAKI BİRKAÇ GÜN DE AYNI ŞEKİLDE DEVAM ETTİ. YEMEKLERİN SORUMLULUĞUNU ÜSTLENDİ, ANCAK Endark ve Danny ne zaman istese yardıma koşuyorlardı. Sadece Endark'ın oyduğu parçalarla değil, bulmayı başardığı eski bir iskambil destesiyle de kitap okudular ve oyun oynadılar. Dikiş dikmeye de devam etti ve başında dikilen bir müşterinin baskısı olmadan alışkın olduğu sürecin tadını çıkardı. Kendisine bir çift pantolon ve gömlek dikmesine yetecek kadar kumaş vardı.

Kardeşim.

Hava kısa bir süreliğine açtığında Endark, Danny'yi giydirip koyunlarını kontrol etmeye giderken onu da yanında götürmekte ısrar etti. İçgüdüsel protestosunu dile getirmemeyi başardı ve kardeşi kızarmış ve parlayan bir şekilde döndüğünde bunu yapmadığına memnun oldu.

Kız onunla daha rahat olmaya başladıkça, adam gün boyunca ona dokunmak için fırsatlar buldu. Ocakta tencereyi karıştırırken elini sırtına koyuyor, yemek için teşekkür etmek üzere elini tutuyor ya da oyunlarından birini kazandığında ona kısa bir kutlama sarılması yapıyordu. Bunlar kısa, sıradan dokunuşlardı, ama ona her dokunduğunda aynı uyarılma dalgasını hissediyordu ve artan sıklık bunu azaltmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Akşam öpüşmeleri de devam etti, ancak henüz kıyafetlerini çıkarmamış olmasına rağmen, bunlarda en ufak bir rahatlık yoktu. Sadece kardeşinin bu kadar yakınında uyuduğunu bilmenin ona bu sınırı koruma gücü verdiğinden şüpheleniyordu.

Dördüncü gün Danny tavan arasını yatak odası yapmaya karar verdi.

CHAPTE R 10

Endark, kardeşinin isteğine yanıt vermeden önce Rebecca'nın yanaklarının pembeleşmesini izledi. "Bunu neden yapmak istiyorsun Danny?"

"Çünkü biraz mahremiyet istiyorum. Kız kardeşimle aynı yatağı paylaşmak için çok yaşıyım," diye mırıldandı Danny.

Endark, kendisi şöminenin önünde yerde uyurken ikisinin yatağa geçmesi konusunda ısrar etmişti. Zeminin sertliği onu rahatsız etmemişti. Dışisinin sadece birkaç adım ötede ama tamamen dokunulmaz olduğunu bilmek rahatsız ediyordu. Son birkaç gün hem hayal kırıklığı hem de sevinç karışımıyla geçmişti. Eşinin ininde olması onu memnun ettiği gibi, bir aile oluşturduklarını hissetmek de memnun ediyordu.

Kendisine ve eşine kimsenin katılmasını beklemiyordu ama kardeşinin hızlı bir zekâsı ve vahşi bir ruhu vardı ve Rebecca'nın iyiliği için olduğu kadar kendi iyiliği için de çocuktan hoşlandığını fark etti. Buna rağmen, onunla yalnız kalmayı arzuladığı zamanlar da oldu.

Akşam öpüşmeleri daha uzun ve daha maceralı hale gelmişti. Onun giysisinin altına uzanmasına ve mükemmel küçük göğüslerini kaplayan inanılmaz yumuşak deriyi okşamasına izin vermişti. Küçük sert meme uçlarını okşamasına ve onu ürpertici bir doruğa çıkarmasına izin vermişti. Ama bu ne kadar keyifli olsa da yeterli değildi. Onu görmek istiyordu, her yerini, ona dokunmak ve tadına bakmak istiyordu. Ve onun ellerini üzerinde görmek istiyordu. Dün gece parmaklarını onun bel kemerinin altından geçirmiş ve sikini kavramıştı. Birkaç hızlı vuruştan sonra acemi bir okul çocuğu gibi patlamanın eşiğine gelmişti. Kendini onun elini çekmeye zorladı ve kız hemen itiraz etti, alt dudağı çok sevimli bir şekilde dışarı çıktı.

"Ama sana dokunmak istiyorum."

"Bunun için çok minnettarım ama kontrolü elden bırakmamalıyım." dedi ve kardeşinin uyuduğu oyuğa bir bakış fırlattı.

İçini çekti ve başını salladı. Ama kardeşi çatı katına taşınırsa, daha fazla keşif yapmak için çok daha fazla alana sahip olacaklardı. Buna rağmen, Danny ve Rebecca konuyu tartışırken, Rebecca sonunda ona dönmeden önce ağzını kararlılıkla kapalı tuttu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Benim bir itirazım yok. Yukarısı sıcak ve rahat, ayrıca fazladan yatağımız da var." Omuz silkmek için

kendini zorladı. "Ve eğer beğenmezse, bu kata geri dönebilir."

"Yaşasın," diye tezahürat yaptı Danny, belli ki onun cevabını onay olarak kabul etmişti.

Rebecca'ya baktı ve Rebecca ona biraz alaycı bir gülümseme verdi ama o da başını salladı. Öğleden sonranın geri kalanını temizlik ve hazırlık yaparak geçirdiler ve bitirdiklerinde Rebecca bile tatmin olmuştu. Danny geniş pencere koltuklarından birini yatak olarak kullanmaya karar vermişti ve şimdi kürkler ve yastıklarla doluydu. Zeminin ortası temizlenmişti ve şimdi yere serilmiş olan çok eski bir kilim keşfetmişlerdi. Bütün kitaplar özenle yerleştirilmişti. Danny'nin yaşındayken bu oda onu çok heyecanlandırırdı.

Beklenti duygusu artmaya devam ediyordu ve akşam yemeklerini aceleye getirmemek ve Danny'nin emekli olma zamanının geldiğini ima etmemek için kendini zorlaması gerekiyordu. Ama sonunda merdivenden yukarı çıktı, kendi odasında uyuyacağı için yüzü gülüyordu.

Eşine döndü, ona doğru ilerlerken canavar moduna geçtiğinin tamamen farkındaydı.

"Ve şimdi yalnızız. Ne yapacaksın, tatlım? Beni yatağına mı davet edeceksin?"

"Ya yapmazsam?"

"O zaman bir geceyi daha yerde, ateşin önünde geçireceğim." İçindeki şiddetli ihtiyacı bastırmak için elinden geleni yaptı. "Sana bekleyeceğimi söylemiştim."

"Biliyorum. Sana güvenmediğimden değil. Daha çok kendime güvenmiyorum. Ve sonuna kadar gitmeye hazır olduğumu sanmıyorum."

Konuşurken yanakları pembeleşti.

"Tüm yol boyunca mı?"

"Bilirsin işte. Umm, yerleştirme."

Böylesine açık sözlü bir kadın için cinsel içerikli ifadelerde zorlanıyor gibiydi.

"Yani o küçük tatlı amcığının içine sikimi almaya hazır değil misin?" diye açıkça sordu.

Başını salladığında pembelik göğsünden aşağıya doğru süzüldü, ama aynı zamanda onun uyarılmışlığının artan kokusunu da yakaladı.

"Eğer hazır değilseniz, o zaman hazır değilsiniz demektir. Bu size kalmış bir şey."

"Tamam," diye fısıldadı ve sonra elini tutup onu yatak odasının girintisine götürdü, perdeleri arkalarından kapattı.

Adam, kadının elbisesinin düğmelerini açıp yere bırakmasını büyülenmiş bir sessizlikle izledi. Altında belini saran dar bir giysi vardı. Onu da çözdü ve düşmesine izin verdi; böylece üzerinde sadece daha önce hiç görmediği ama hissettiği ince beyaz bir giysi kalmıştı. Parmakları kumaşla oynuyordu ve adam onu da çıkarıp çıkarmayacağını merak etti. Bunun yerine, altından başka bir giysi çıkardı ve yatağa tırmandı.

Çabucak botlarını çıkardı ve gömleğini çıkardı, ancak bu koşullar altında, ereksiyonuna ne kadar acı verici bir şekilde baskı yapsa da pantolonunu yerinde bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdi. En kısa sürede

Yorganın altında ona katıldı, kadın ona doğru yuvarlandı ve adam isteyerek onu kollarına aldı. İlk kez aralarında sadece ince bir kumaş parçası vardı ve adam zevkle mırıldandı. Kadın biraz sıçradı.

"Bunu yaptığında bana karşı titreştiğini hissedebiliyorum. Bu ne anlama geliyor?" "Memnun olduğumuz anlamına geliyor."

"Biz mi?"

Şu anda yapmak istediği son şey canavar tarafını tartışmaktı. Bunun yerine, günaha teslim oldu ve başını eğerek ağzını onun göğsünün üzerine kapattı. Kız boğuk bir çığlık attı ve sonra parmakları saçlarının arasından geçerek onu kendine doğru daha sıkı çekti. İnce kumaş hâlâ onu örtüyordu, ama ağzının sıcaklığı onu çabucak nemli ve yarı saydam hale getirirken, diğerine geçmeden önce o güzel küçük meme uçlarından birini çekti. Kahretsin, kız tepki veriyordu, nefesi şimdiden hızlı pantolonlarla geliyordu. Azı dişleri diken diken olmuş, inmekle tehdit ediyordu. Dişlerini baştan çıkarıcı küçük tomurcukların üzerinde gezdirirse kızın bundan hoşlanacağından şüphelenmesine rağmen, derisini parçalama riskini almak istemiyordu. Onun kanının tek bir tadına bakarsa, sıkı sıkıya tutunduğu kontrolü yok olacaktı.

Parmakları saçlarında sıkılaştı, kalçaları huzursuzca oynadı ve ilk kez elini giysisinin eteğinin altından geçirdi, parmakları iç uyluğunun ipeksi yumuşak teninde kayarak tepedeki nemli buklelere ulaştı. Tekrar nefesi kesildi, adam nazik bir parmağını yarığının uzunluğu boyunca okşarken tüm vücudu titredi. Uylukları ayrıldı ve adam kendisini ödüllendiren kayganlıktan zevk alarak hareketi tekrarladı. Adam yukarı doğru hareket ettikçe vücudu titriyor, dokunuşunu bekleyen küçük et incisini arıyordu. Başparmağını üzerinde gezdirdi, hafif, neredeyse fark edilmeyen bir vuruştı ama yeterliydi. Vücudu kaskatı kesildi ve sonra elinin karşısında kasıldığını hissetti. Aleti de aynı ritimde zonklıyor, serbest kalmanın eşiğinde geziniyordu.

İddia, canavarı hırladı, onun doruk noktasının kokusunun ve hissinin üstesinden geldi.

Karşı koyamayan eli daha aşağı kayarak kadının vücudunun girişini aradı. Parmağını ona doğru bastırdı, ancak doruk noktasından kalan kayganlığa rağmen vücudu direndi. Adam daha sert bastırdı ve kadının nefesi kesildi, elleri başını bırakıp omuzlarını kavradı.

"Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?"

"Sadece parmağım, tatlım," dedi güven verici bir şekilde.

Adam daha derine indikçe ve kadın onun dokunuşuna alışıkça onun geçişinin rahatlamasını bekliyordu, ama eğer bir şey varsa, kadın daha da sıkı görünüyordu, sanki hiç...

Ani bir şüphe onu sarınca başını kaldırdı. "Rebecca? Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Yavaşça başını sallarken gözleri açıldı, loş ışıktaki derin, gizemli bir yeşildi. "Hayır," diye itiraf etti. "Sen ilk olacaksın."

Bu düşünce onu tamamen ilkel bir tatmin dalgasına sürükledi.

Benimki, canavarı kükredi.

Bastırmak için elinden geleni yaptı ama uzun zamandır bastırıldığı ihtiyacın aciliyeti artık inkâr edilemezdi. Kontrolünü kaybetti ve yer değıştirdi.

CHAPTE R 1 1

Becky vücudunun girişinde bir şeyin baskı yaptığını hissettiğinde vücudu hâlâ doruk noktasının etkisiyle titriyordu. Başını kaldırdığında Endark'ın gergin yüzünü ve dişlerini gördü. güven verici bir gülümseme vermeye çalıştığında ortaya çıktı. Neredeyse aynı anda adamın parmağıyla daha önce denemediği girişini yokladığını fark etti. Kalın parmak daha derine itilerek garip bir şekilde kışkırtıcı bir basınç yarattı. Heyecanı yeniden artmaya başladığında onun omuzlarını kavradı. Adamın yüzündeki gerginlik azalmadı ve kızın bakire olduğunu anladığı anı tam olarak gördü. Adam ürperdi.

Tam ona bunun, kendini evliliğe saklamaktan ziyade fırsat ve uygun bir eş eksikliğinden kaynaklandığını söyleyecekti ki, adam tekrar ürperdi ve vücudu parmaklarının altında dalgalandı. Vücudunun ağırlığı artarak onu yatağa doğru iterken, ellerinin altında aniden gümüşü gri bir kürk belirdi ve hızla vücuduna yayıldı. Dişlerini daha önce hiç görmediği kadar uzun ve keskin bir şekilde uzatırken, yüz hatları değişmeye başladı, üstündeki erkek tamamen farklı birine dönüşürken daha sert ve vahşi bir hal aldı.

Şok geçiren kadın haykırdı ve adam hemen geri çekildi. Uyluklarının arasındaki elin bile değiştiğini fark etmesi için çok kısa bir süre vardı ve sonra adam gitmişti. Kapının çarptığını duyduğunda hâlâ onun olduğu boşluğa bakıyordu. Bir an sonra Danny seslendi.

"Endark? Becky? Bir sorun mu var?"

Endark'ın atılmış tişörtünü hızla kombinezonunun üzerine çekti ve aceleyle merdivenin dibine indi.

"Her şey yolunda. Endark sadece... bir süreliğine dışarı çıkmak zorunda kaldı."

Dizleri hâlâ titriyordu ama sesinin bu kadar sakin çıkmasından gurur duyuyordu.

"Bu havada mı?" Danny kuşkuyla sordu, sonra omuz silkti. "Sanırım bu onu o kadar rahatsız etmiyor. Vultor'a özgü bir şey olmalı."

Tekrar iyi geceler dedi ve ortadan kayboldu.

Bunu yapar yapmaz, Endark'ın kendisi için yarattığı şöminenin yanındaki sandalyeye yığıldı. Danny'nin sözleri kafasında çınladı. *Bir Vultor olayı*. Vultor hakkındaki tüm o söylentiler birdenbire çok daha mantıklı gelmişti. Endark hiçbir zaman tamamen insan gibi görünmemişti ama hikâyelerde anlatıldığı kadar korkutucu da değildi. Ama bu yeni haliyle, insanların Endark'tan neden korktuklarını anlayabiliyordu.

Dehşete düştüm.

Neden dehşete düşeyim ki, diye hayıflanarak düzeltti. Her şey çok çabuk olmuştu ve birden, birlikte oldukları süre boyunca adamın bu değişimi bastırıp bastırmadığını merak etti. Olayı zihninde tekrar canlandırdı. Yüz hatları kesinlikle yeterince ürkütücüydü ama tekrar düşündüğünde bir şeyin değişmediğini fark etti: gözleri. Hâlâ aynı parlak maviydiler ama daha da önemlisi, ona genellikle baktığı sıcaklık ve şefkat değişmemişti.

"Hâlâ içerde," dedi kendi kendine yavaşça.

Görünüşü değişmiş olabilirdi ama kısa sürede değer vermeye başladığı erkek değişmemişti. Nereye gitmişti? Ve geri gelecek miydi?

Evet, geri dönecekti, diye karar verdi beklemeye koyulurken. Danny ile kendisini yalnız bırakacağına inanamıyordu.

Gözlerini kapıdan ayırmazken zaman acı verici bir yavaşlıkla geçti. Sürekli onun yeniden ortaya çıkmasını bekledi ama pencereden yoğun bir şekilde yağan kardan başka bir şey görünmüyordu. Uyanık kalmak için elinden geleni yaptı, onunla konuşmak istiyordu ama sabahın erken saatlerinde yorgunluk galip geldi ve huzursuz bir uykuya daldı.

Kapanan bir kapının hafif tıkırtısı onu uyandırdı ve Endark'ın kapının hemen içinde durup ona baktığını görmek için başını kaldırdı.

Yine her zamanki formundaydı ama kalın bir kar tabakası başını ve omuzlarını, çıplak omuzlarını kaplamıştı. Ayağa fırlayıp ona doğru giderken sempatik bir ürperti duydu.

"Deli misin sen? Ne kadar güçlü olduğun umurumda değil, kar fırtınasında tişörsüz yürürsen soğuktan ölersün." Kadın adamın elini tuttu ve onu banyoya doğru itmeye çalıştı ama adam kıpırdamadı. "Sıcak bir duş alıp karın geri kalanını yıkaman gerek."

Endark hâlâ kıpırdamadı, onu banyoya sokmaya çalışmayı bıraktığında sadece ona baktı.

"Sorun ne Endark?"

"Bunu bana mı soruyorsun?" Sesi boğuk ve gergindi. "Benden korkmuyor musun?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi dürüstçe. "Yine de kesinlikle bir şok oldu. Neden bana söylemedin?"

"Vultor meselelerini yabancılarla tartışmayız. Yabancı olduğunuzdan değil," diye ekledi aceleyle. "Vultor hakkında anlatılan hikâyeler yeterince kötü-"

"Hayatım boyunca bu söylentileri duydum. Artık farklı bir formunuz olduğunu bildiğim için, biraz daha mantıklı geliyorlar. İddia ettikleri kadar tehlikeli olduğunuzu değil ama Vultor'un neden bu şekilde tanımlandığını."

"Bir Vultor son derece tehlikeli olabilir," dedi çabucak. "Ben... farklıyım."

"Kesinlikle öylesin," diye kabul etti. "Mümkün olan en iyi şekilde. Şimdi neden gidip bir duş almıyorsun?"

Kulübenin sıcaklığı ve kendi vücut ısısı arasında kar çoktan erimeye başlamıştı.

ama baştan aşağı sıcak olduğundan emin olmaktan zarar gelmez.

"Vites değiştirmemeliydim. Kontrolümü kaybettim." Acı dolu ifadesi hafiflemedi. "Eşimi bulmanın canavar tarafımı sakinleştireceğini ummuştum."

Çiftleşmelerinden bahsederken sesinde duyduğu belli belirsiz çaresizlik aniden anlam kazandı.

"Yani onu sakinleştireceğimi mi düşündün?"

Adam başını salladı ve kadın adamın söylediklerini ve söylemediklerini düşündü.

"Talebinizi resmen kabul etmemem bir şeyi değiştirir mi?"

Dudaklarından hemen bir hırıltı çıktı ve daha da acı çekmiş görünüyordu.

"Gördünüz mü? Onu her zaman kontrol edemiyorum."

"Hırıltıyı umursamıyorum," dedi düşünceli bir şekilde, sonra bir adım daha yaklaştı, vücudunun ön kısmı onunkine değecek kadar yaklaştı. "Bu onun konumunu netleştiriyor. İnsan ya da yarı-Vultor ilişkilerinin genelde olduğundan çok daha basit görünüyor."

"Evet, diğer tarafım ne istediğinden çok emin. Ben de öyle."

İçine bir sıcaklık doldu ve kollarını adamın beline dolayarak ona sıkıca sarıldı. Adam bir an tereddüt etti, sonra kollarını ona doladı, her zaman kullandığı aynı sert ve nazik tutuşla onu kavradı.

Bir süre birbirlerine sarıldılar ve sonra kadın arkasına yaslanıp ona baktı. "Danny'ye söylemeliyiz."

"Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz? Onun güvenine zarar vermek istemem."

"Ona gerçeği söylemeyerek çok daha fazla zarar verirsiniz. Ve nasıl tepki vereceği konusunda endişeleniyorsanız, endişelenmeyin. Bunun gerçekten harika olduğunu düşüneceğinden neredeyse eminim."

Sonunda duş almaya gitti, ama yatağına geri dönmek yerine, onu beklemek için ateşin yanındaki sandalyesine döndü.

Ortaya çıkar çıkmaz onu fark etti ve kaşlarını çattı, bakışlarında yine o ıssızlığın izi vardı.

"Beni beklemenize gerek yoktu," dedi sert bir sesle. "Orada yerde yatmak gibi bir niyetim vardı."

"İşte bu yüzden seni bekledim." Ayağa kalktı ve bir kez daha onun elini tuttu. "Yapmak istediğinin bu olmasından korkuyordum. Seni yatağımızda görmek istiyorum."

Adam mırıldandı ve kadın güldü.

"Ama sadece uyumak için. Sanırım bir gece için yeterince heyecan yaşadık."

Yorganın altına girmeden önce ona temkinli bir bakış attı ve o da ona güven verici bir gülümseme verdi. Adam ona katılır katılmaz, kadın onun yanına sokuldu, tıpkı daha önce yaptığı gibi

Bir mr önceydi ama sadece akşamın erken saatleriydi. Her zaman olduğu gibi, adamın teninin onunkine değmesi kadının tahrikini tazeledi ve adam tekrar mırıldandı. Gülümsedi ve artık ince, koyu renk tüylerden başka bir şeyle kaplı olmayan göğsünü okşadı.

"Sonra," diye söz verdi ve gözlerini kapattı.

CHAPTE R 1 2

*E*ndark, Rebecca uykuya daldıktan sonra uzun süre uyanık kaldı. Onun diğer tarafını bu kadar kolay kabul ettiğine ve bir kez daha kollarında güvenle kıvrıldığına hâlâ inanamıyordu. Fakat Onun kabul etmesi kontrolünü kaybettiği gerçeğini değiştirmede. Diğer hali çok vahşi, çok tehlikeliydi. Ona çok kolay zarar verebilirdi.

Asla, diye homurdandı canavarı ve yüzünü buruşturdu. Hayır, ona asla kasıtlı olarak zarar vermezdi ama bu agresif dürtüler bazen tırmanırdı ve o da yan etkilere yakalanabilirdi.

Kulübeden ilk kaçtığında sadece koşmuş, kafasını karıştıran duygu karmaşasından kurtulmaya çalışmıştı. Yaptığı şeyden gerçekten dehşete düşecek kadar sakinleştiğinde, ormanda çömelmiş, kulübeyi izliyordu. Geri dönmekten, kadının gözlerinde korku ve nefret görmekten korkuyordu. Bunun yerine, nihayet dönecek cesareti bulduğunda, kadın onu karşılamıştı.

Ertesi sabah kahvaltıda Danny'ye gerçeği söylemek için kendini zorladı. Reddedilmeye hazırdı ama Rebecca haklıydı. Danny korkmaktan ziyade heyecanlanmıştı ve Rebecca sonunda onları durdurana kadar Endark'ı soru yağmuruna tuttu.

"Seni günde bir soruyla sınırlamalıyım."

"On soru mu?" Danny pazarlık etti ve o da güldü.

"Beşte uzlaşacağım. Tabii senin için de uygunsa Endark?"

"Elbette. Danny'nin ya da sizin her türlü sorunuzu yanıtlamaktan mutluluk duyarım." Danny ona muzaffer bir bakış attı ama o başını salladı.

"Beş soru. Eminim konuşacak başka şeyler de bulabiliriz." "Yani Endark'la ne zaman evleneceğiniz gibi mi?" Odayı şaşkın bir sessizlik kapladı.

"Neden evleneceğimizi düşünüyorsun?" diye sordu dikkatle.

"Onu bu yüzden aldığını söylemiştin, değil mi?"

"Dedim, ama aynı zamanda ona zaman tanıyacağımı da söyledim."

Danny elini salladı. "Yeterince uzun zaman

oldu." "İtiraz etmez miydin?" Rebecca sordu.

"Hayır. Burayı seviyorum. Yaşlı bayan Watson'ın evinden çok daha iyi."

"Kasabada başka bir yer bulabiliriz," dedi ve adam hırıltısını bastırmak zorunda kaldı.

Danny'nin tüm seçenekleri anladığından emin olmak istediğini biliyordu ama Wainwright'a dönme düşüncesinden nefret ediyordu. Kısmen de olsa, eğer giderse Danny de onu takip etmek zorunda kalacaktı. Kardeşlerinden ya da çiftlikten ayrılmak istemiyordu ve çok fazla düşmanlıkla karşılaşacağını biliyordu ama onunla, onlarla kalmaya değermi.

"Burada yaşamayı tercih ederim." Danny kaşlarını çatı. "Wainwright'ı sevmiyorum."

Rebecca ona endişeli bir bakış attı ama devam etmedi. Onun yerine Danny'ye gülümsedi.

"Bana nasıl hissettiğini söylediğin için teşekkür ederim. Eğer evlenmeye karar verirsek bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

Eğer mi? Bir hırıltıyı daha bastırdı.

Kahvaltıdan sonra kar bir süreliğine hafifledi, o da Danny ile birlikte koyunları kontrol etmeye gitti. Danny'nin biraz beceriksizce de olsa hevesli yardımlarıyla taze yemi kürekle kutularına yerleştirirken, daha önceki konuşmayı ve Rebecca'nın endişeli bakışını düşündü.

"Neden Wainwright'ta yaşamak istemiyorsun?" diye sordu.

Danny ona şüpheli bir bakış attı.

"Neden? Orada mı yaşamak istiyorsun?"

"Hiç de değil. Ama burası bir insan kasabası ve sen de

insansın." Çocuk tereddüt etti, sonra ayağıyla yeri eşeledi.

"Bu uyum sağladığım anlamına gelmiyor. Kitapları sevdiğim için aptal olduğumu düşünüyorlar ve kötü oyunlar oynuyorlar."

"Ben de uyum sağlayamadım," dedi, ne kadar zor olduğunu hatırlayarak - hala ne kadar zor olabileceğini. "Ama birkaç arkadaş, birkaç gerçek arkadaş bulduğumda, bunun o kadar da önemi kalmadı."

"Benim hiç arkadaşım yok," diye mırıldandı

Danny. "Senin kız kardeşin var, bir de ben."

"Aile sayılmaz."

Danny'nin cevabı içini ısıttı ama başını salladı. "Aile önemlidir, hem de çok."

"Evet, tamam." Çocuk omuz silkti, sonra sırtı. "Ama yine de burada kalmayı

tercih ederim." O da öyle düşünüyordu. Rebecca'nın da aynı şekilde düşündüğünü umuyordu.

Günün geri kalanı öncekilerle aynı şekilde geçti - ta ki yatma vakti gelene kadar. Adam ona katıldığında dış giysilerini çıkarıyordu ve kadın durup ona meraklı bir bakış attı.

"İstediğin zaman yer değiştirebileceğini söylemiştin, değil mi?"

Danny'nin ilk sorularından biri bu olmuştu.

"Genel olarak, evet. Vardiyayı ben kontrol ediyorum."

"O zaman şimdi tekrar yer değiştirebilir misin? Dün gece diğer tarafını sadece bir anlığına görebildim."

"Genel olarak dedim. Dün gece kontrolü kaybettim ve bu gece kontrolü tekrar kaybetme riskini göze alamam."

"Kontrolü kaybettiğini söyleyip duruyorsun," dedi düşünceli bir şekilde. "Belki dönüşmeyi beklemiyordun ama bana öyle geliyor ki kontrol hâlâ sendeydi. Endişelendiğin için o haldeyken bile gittin ve eminim ki soğukta kalmayı seçen sendin. Bence başından beri kontrol sendeydi."

Kadının sözleri kafasının içinde bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Haklı mıydı? Ve eğer haklıysa, son birkaç aydır öfkesinin patladığı ya da şiddet dürtülerinin yüzeye çıktığı o zamanlar ne olacaktı? Ya bunun nedeni Vultor tarafı değil de insan tarafıysa?

Kadın elini göğsüne koyduğunda hâlâ bunu düşünüyordu. "Benim için vites değiştir," diye fısıldadı ve onu nasıl reddedebilirdi ki?

Değişim onun üzerinde dalgalandı. Gözleri büyüdü ve hemen geri dönmeden önce yarım adım geri gitti.

"Korkmuyorum," diye söz verdi. "Sadece bunun gerçekleştiğini görmek büyük bir şok."

Daha da yaklaştı ve ellerini göğsündeki yumuşak, kalın kürkün üzerinde gezdirdi. Adam memnuniyetle mırıldandı ve o da merakla başını eğdi.

"Bu haldeyken konuşabiliyor musun?"

"Biraz," diye itiraf etti. Bu form aslında konuşmak için tasarlanmamıştı ve canavarı hareket etmeyi kelimelere tercih ediyordu. Aslında... Pençelerini dikkatlice kınına soktuğundan emin olarak, onu kendisine doğru tutmak için dikkatli bir kolunu kızın beline doladı.

"Mmm, bu çok güzel. Gerçek boyutta doldurulmuş bir hayvan gibi hissediyorsun." Bir hırıltı kaçtı ve o güldü.

"Bunu en nazik şekilde söylüyorum," dedi güven verici bir şekilde ve tekrar göğsünü okşadı. Parmaklarıyla kürkünü okşadı ve başını eğdi.

"Görünüşe göre ben de Danny kadar kötüyüm. Sorular düşünüp duruyorum. Bu halinle gerçekten daha mı büyüksün? Yoksa kürk seni sadece daha mı büyük gösteriyor?"

"Kürk."

"Bu bana mantıklı geliyor - ya da en azından bu konudaki diğer her şey kadar mantıklı." Parmakları

aşağı doğru

Karnının üzerinde, kemerinin kenarıyla oynuyor.

"Peki bu aynı şey mi?" diye fısıldadı, ereksiyonun sert çubuğu boyunca hızlı bir parmak gezdirerek. Canavarı hırladı. Sesteki açlığı fark etti ve hemen geri çekildi.

"Keşfetmeyi bitirmemiştım," diye itiraz etti.

"Başka bir gün," diye söz verdi.

"Soruma cevap vermedin. Senin... senin siki aynı mı?"

Sevimli pembe allık yine yüzünü kapladı ama başka tarafa bakmadı.

"Aslında. Her iki şekilde de bir düğümüm var."

Gözleri büyüdü. "Düğüm mü?"

"Aletimin tabanı genişliyor. Bu çiftleşme sürecinin bir parçasıdır, erkek ve dişiyi üreme amacıyla birbirine kilitlemek için tasarlanmıştır."

"Üreme mi?" diye ciyakladı.

"Merak etmeyin," dedi hemen. "Drakkar isteyen erkeklere doğum kontrolü sağlıyor. O bizim doktorumuz," diye ekledi kızın kafası karıştığında.

"Anlıyorum. Daha önce hiç düğüm diye bir şey duymamıştım."

Kadın konuşurken titriyordu ama adam bunun korkudan kaynaklandığını düşünmüyordu, en azından tamamen değil, çünkü kadının uyarılmışlığının artan kokusunu da alabiliyordu.

İlk kez, çiftleşmelerinin pratik yönlerini gerçekten düşündü. Adamın parmağını zar zor alabiliyordu. Adamın siki biraz zor olabilirdi ama ya düğümü? Küçük bedeni bunu gerçekten kaldırabilir miydi?

"Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın? Bunun çiftleşme ritüelinin bir parçası olduğunu söylemiştin. Fikrini mi değiştirdin?"

Canavarının hırlaması ve kendi sözlerini çürütme girişimi aynı anda ortaya çıkmaya çalıştı ve durup derin bir nefes almak zorunda kaldı.

"Tabii ki hayır. Eş bağı ömür boyu sürer."

"Anlıyorum. Düğüm de bu bağı bir parçası mı?"

"Genellikle öyle kabul edilir ama eşim olduğunu bilmek için içine düğüm atmama gerek yok."

"Denemek isterim."

"Çok küçüksün," diye hırladı sonunda.

"Kadınların vücutları uyum sağlamak üzere tasarlanmıştır." Ona kışkırtıcı bir bakış attıktan sonra kalçalarını sallayarak yatağa doğru yürüdü. "Belki de sadece beni hazırlaman gerekiyordur."

"Seni hazırlamak mı?" diye homurdandı, canavarının ne kadarının ortaya çıktığını

umursamayacak kadar tahrik olmuştu. "Beni esnet ki hepsini alabileyim," diye fısıldadı.

Aleti pantolonunun üzerinde acı verici bir şekilde zonklamaya başlamıştı ve onun sözleriyle neredeyse kontrolünü kaybediyordu. Her nasılsa yatağa doğru ilerlerken vücudunu tekrar kontrol altına almayı başardı.

"Bir esneme egzersizi, geliyor."

Onun yaklaşmasını izlerken tatlı göğüsleri hızlı nefes alış verişiyile birlikte yükselip alçaldı ve uyarılmışlığının zengin kokusu küçük odayı doldurdu. Bu kez kontrolü elinde tutmaya kararlıydı. Her iki tepe noktası da sertleşip şişene kadar göğüslerine taptı ve başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirerek onu doruğa ulaştırdı. İlk doruğa ulaşana kadar girişine yaklaşmaya çalışmadı ama parmağını dikkatlice önceki gece yaptığı yere yerleştirdi ve itti. Kanalı hâlâ inanılmaz derecede dardı ama onu kesinlikle daha kolay kabul ediyordu. Mükemmeldi. Belki de bu her şeye rağmen işe yarayabilirdi. Parmağının tamamı vücudunun derinliklerine girene kadar devam etti ve ikinci bir parmak eklemeye çalıştı.

Nefesi kesildi, vücudu titredi. Çok erken olmuştu. Küçük zevk tomurcuğuna geri döndü, ikinci bir doruk noktası vücudunu süpürene kadar şişmiş yumru üzerinde çalıştı ve onu ikinci bir parmağın ucunu alacak kadar rahatlattı. Her iki parmağı da tamamen kabul edebilmesi için hatırı sayılır miktarda sabır ve iki doruk noktası daha gerekti. Kadının uyarılma kokusu adamın kafasını doldurdu ve siki pantolonuna karşı acı verici bir şekilde zonkladı, ama yapmayı tercih edeceği hiçbir şey düşünemiyordu. Dördüncü orgazmından sonra zayıf bir şekilde omuzlarını itti.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

"Tabii ki. Yarın ağrılı olmanı istemiyorum.

Başını salladı, adam onu kollarının arasına aldığı anda zaten yarı uykuluydu ve adam gülümsedi. Keşfetmek için zamanları vardı.

CHAPTE R 13

T Üç gün sonra Becky hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatarak yatağa baktı. Ona göre hazırlıklar çok iyi gitmişti. Tam olarak kolaylıkla olmasa da, kesinlikle adamın üç parmağını da alabilirdi.

rahatsızlık duymadan. Gerilme hissine bayılıyordu ve adamın sikinin tüm uzunluğunu hissedene kadar sabırsızlanıyordu. Seanslarından ne kadar keyif alsa da, daha fazlası için hazırды. Ne yazık ki Endark onu incitmeme konusundaki kararlılığı yüzünden inatçı davranıyordu.

Onu cesaretlendirmek için yapabileceği bir şey olmalıydı ama ne? Ana odaya döndü ve dalgınca zaten düzenli olan alanı topladı. Fırtına nihayet diniyor gibi görünüyordu, her gün gökyüzünün bir saat ya da daha uzun süre açık kaldığı birkaç dönem oluyordu. Endark onu sakın dönemlerin aldatıcı olabileceği konusunda uyarmıştı ama Danny'yle birlikte gökyüzünün açık olmasından yararlanarak sürüyü ziyaret etmişler ve Endark'ın eli kolu bağlı kalmıştı. Koyu renk çuhanın tamamını kullanmıştı ve zihnini meşgul edecek başka dikiş projesi yoktu.

Keşke daha fazla kumaşım olsaydı, diye düşündü hüznle, sonra atölyesinden aldığı diğer kumaşı hatırladı. Duyguları harekete geçiren yeşil ipek aslında resmi bir elbise için tasarlanmıştı ama malzemeyi alıp ipeksi kumaşın elinin üzerinden kaymasına izin verdiğinde aklına bambaşka bir fikir geldi. Sırttı ve çalışmaya koyuldu.

O gece, üstünü değiştirmek için banyoya girerken önce Endark'ı yatağa gönderdi. Aynada kendini inceledi ve sonra başını salladı. Çok sade bir gecelik yaratmıştı ama yakası tehlikeli bir şekilde aşağıya iniyor ve ipeksi kumaş altındaki vücuda dair kışkırtıcı ipuçları veriyordu. Aceleyle yatak odasına geri döndü. Onu görür görmez gözlerinde mavi alevler belirdi.

"Bu da nereden çıktı?" diye homurdandı ve kadın onun sesindeki canavarın gürültüsünü tanıdı. Güzeldi. Adamın içindeki vahşiliğin ortaya çıkmasına izin vermesi her zaman hoşuna gitmişti.

"Ben yaptım tabii ki. Beğendiniz mi?"

Adamın önünde döndü, bu hareketin etek ucunu kışının alt kıvrımını ve bacaklarının arasındaki kumral buklelerin alaycı bir görüntüsünü ortaya çıkaracak kadar yükseğe göndereceğini biliyordu.

"Sevmek doğru kelime değil," dedi, vahşi hırıltısı hâlâ oradaydı.

Ağzını açtı ama cevap veremedi adam onu yakaladı ve üzerine çekti. Ellerini ipekle kaplı karnının üzerinden göğüslerine doğru götürürken inledi ve başparmaklarını göğüs uçlarında ileri geri gezdirdi. İpeğin hassas yumrulara karşı serin kayışı

Omurgasından aşağıya bir ürperti yayıldı; bu ürperti aşağıya bakıp pençelerinin çıkmaya başladığını fark ettiğinde daha da arttı. Adam onun bakışlarını takip etti ve hemen ellerini çekmeye başladı, ama kadın onları yakaladı ve yerinde tuttu.

"Dokun bana," diye fısıldadı ve çaresiz bir iniltiyle itaat etti. Meme uçları tam, sert zirvelere ulaştığında, pençelerini zonklayan tomurcukların üzerinde nazikçe gezdirdi, beklenmedik bir doruk noktası süpürülürken duyumların yükselmesi onu haykırdı.

Adam onu sikinin üzerine yerleştirmişti ve kadın kendini, zevki uzatmak için kalçalarını adamın ereksiyonunun devasa çıkıntısına doğru sallarken buldu. Adam onaylarcasına hırladı, dişleri uzadı ve kadın vücutlarının arasına uzanarak adamın pantolonunu çözdü ve ereksiyonunu serbest bıraktı.

Aman Tanrım. Ona daha önce de dokunmuştu ama sadece pantolonunun üzerinden dokunmuştu ve ilk kez çıplak sikini görüyordu. Kalın uzunluğuna bakarken ağzı kurudu. Onu hazırlamak için bu kadar endişelenmesine şaşmamalıydı.

"Rebecca..."

Adam başladı ama kadın onun söyleyeceklerini duymak için beklemedi. Elini onun sikinin etrafında olabildiğince kıvırdı ve sert bir vuruş yaptı. Adamdan bir hırıltı daha yükseldi ve kadın sııttı. Öne doğru kayd ve geniş şaft kıvrımlarını ayırdı, doruk noktasının kayganlığı yolu kolaylaştırdı. Adamın sikinin baş klitorisine bastırırken kadın ürperdi. Vücudu zaten ikinci bir doruğun eşiğinde geziniyordu, ama bu sefer onun içinde olmasını istiyordu.

Başını kaldırdığında adamın kendisini

izlediğini gördü. "Ben hazırım."

"Emin misin?"

"Evet," dedi sabırsızca, kalın şafttan aşağı doğru kayarak.

Sonra aniden sırtüstü yattı ve adam kalçalarını kaldırarak sikini girişine dayadı, geniş baş ona doğru bastırıyordu. Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve onu içine çekmeye çalıştı ama adam vücutlarının birleşmek üzere olduğu yere bakıyordu.

"Tanrılar beni affetsin," diye mırıldandı ve itti.

Oh, Tanrım. İrkilmiş bir feryat kaçmakla tehdit etti, ama adam sıkıca ve amansızca içeri iterken dudaklarını birbirine kenetledi. Adamın siki parmaklarından çok daha büyüktü ama vücudu çoktan gerilen dolgunluğa tepki vermeye başlamıştı, büyük bir doruk noktası hemen ulaşabileceği bir yerde duruyordu.

"Aferin kızım," diye cesaretlendirdi onu, vücudu onu almak için mücadele ederken. "Her şeyimi alabileceğini biliyorum."

Kalçalarının son bir hamlesiyle bunu kanıtladı ve onu tamamen doldurdu. Onun her santimini içinde hissedebiliyor, vücudunu kalın şaftının etrafında şekillendiriyor, zevk ve acı arasındaki bıçak sırtında geziniyordu. Hareket edemeyecek kadar bunalmıştı, ama sonra başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve beklediği kadar büyük bir doruk noktası onu sararken gözleri bembeyaz oldu. Onun inlediğini duydu, hareket etmeye başladığını hissetti, ama karşılık veremeyecek kadar duygu içindeydi.

Yapabildiği tek şey, vücudu uyum sağladıķça her vuruşta daha sert ve daha derin itmeye başladığında ona sarılmaktı. Onun doruk noktası asla

Adam boşuk bir kükreme çıkarana ve tohumunun yakıcı sıcaklığının onu tekrar tekrar doldurduğunu hissedene kadar, dalga dalga üzerine çökerek bitecek gibi görünüyordu.

Şaftının tabanı şişmeye başladı, onu inanılmaz derecede daha da gerdi ve nefesinin altında bir lanet mırıldandı. Geri çekilmeye başladı ama kadın kollarını ve bacaklarını onun etrafına sardı.

"Kal."

Adam ona itaat etti ve kadının gözleri, içindeki düğümün devasa genişliği karşısında yaşarsa da, zaferle doldu. Onu almıştı, hepsini.

DOSTUM, ENDARK'IN CANAVARI MIRILDANDI.

Kontrolü bir kez daha başarısızlığa uğramış olsa da, insan tarafını eşit derecede tatmin etti. Ona düğümünü vermek niyetinde değildi ama geri çekilmeye çalıştığında kız ona öyle bir sarılmıştı ki karşı koyacak gücü kalmamıştı.

"İyi misin?" diye sordu ona bakarak.

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ama gülümsemesi ısıltı

ışıldı. "Kendimi harika hissediyorum. Ya sen?"

Vücudunun sikini sıkıca kavramasından, ipeksi sıcaklığın onu tamamen sarmasından daha mükemmel bir şey olabilir miydi?

"Kendimi bu kadar... tamamlanmış hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu, deneysel bir kıpırdanma yaptı ve ikisi de inledi.

"Bunu yapmaya devam edersen bir süre daha. Ama dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Daha önce hiç çiftleşmedim."

"Ve şimdi öyle miyiz?"

"Bana kalırsa, seni Wainwright'tan uzaklaştırdığım andan itibaren çiftleşmiştik." Adamın yüzünü incelerken ifadesi düşünceli bir hal aldı.

"Çiftleşmek evlenmekle aynı şey mi?"

"Hayır," dedi hemen ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "İnsan evlilikleriniz bozulabilir. Bir eş bağı asla koparılamaz."

"Anlıyorum."

"Evlilik sizin için ne anlama geliyor?"

"Aşk. Bağlılık. Paylaşılan bir gelecek."

"Bir eş bağı bunların hepsi demektir."

"Sonra-" "Sonra

ne?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Bunun hiçbir şey olmadığından emindi, ama ona başka bir şey sormadan, elini vücutlarının arasına kaydırды ve narin bir parmağını vücutlarının birbirine kilitlendiği yerde gezdirdi. Adam zevkle ürperdi ve kadının da karşılık olarak kasıldığını hissetti. İkisi de tekrar inledi.

"Daha fazlası için hazır mısın, tatlım?"

Gözleri büyüdü. "Daha fazlası mı? Beni tamamen dolduruyorsun - daha fazlası nasıl olabilir?"

Elini onunkinin üzerine koydu ve parmağını klitorisine doğru yönlendirdi; küçük yumru, içindeki kalınlık tarafından tamamen açığa çıkarılmıştı.

"Kendine dokun," diye emretti.

"Ama ben hiç..."

"Sana yardım edeceğim."

Parmağını şişmiş tomurcuğun üzerine götürdü ve kadın ürperdi. Kanalının onun etrafında sıkışmaya çalıştığını hissedebiliyordu ama kendini onun zevkine konsantre olmaya zorladı.

"Hoşuna gitti mi?" diye

mırıldandı. "Tanrım, evet."

Adam elini çekmeye başladı ama kadın onu durdurdu.

"İkimiz birden olduğumuzda hoşuma gidiyor," diye fısıldadı, sonra parmağını doğrudan klitorisinin üzerine kaydırды.

Neyi sevdiğini keşfetmesi için elini kullanmasına izin verirken dişlerini uzattı. Ama uzun süre dayanamayacak kadar hızlıydı ve parmağını şişmiş ete bastırduğında patladı. Doruk noktası her ikisinin de içinde yuvarlandı, kanalı uzun darbelerle onu sağdı ve adını haykırırken gömülü horozundan başka bir tohum dalgası çekti. Kollarını onun etrafına doladı ve onu göğsüne yasladı, dişleri onun tadına bakma ihtiyacıyla ağırıyordu.

"Haklıydın," diye mırıldandı sonunda. "Daha fazlası vardı." "Evet."

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Ama bu

kadar mıydı?"

Aklına hemen bir çiftleşme ısırığı geldi ama dişlerini onun narin etine geçirecek değildi. Şimdiye kadar kontrolü -kısmen de olsa- elinde tutmayı başarmıştı ama onun tatlılığının bunu imkânsız kılacağından şüpheleniyordu. Bir an çok uzun süre tereddüt etti ve kızın ağzı şaşkınlıktan küçük bir O şekli alarak dikkatini dağıttı. Her yeri gibi orası da küçüktü, ama sikinin o güzel pembe dudakların arasından kaydığını hayal etmekten kendini alıkoyamıyordu. Aleti o anda

görüntüye tepki verdi, ama onu hareket edemeyecek kadar sıkı

tuttu. "Yani daha fazlası mı var?" diye sordu.

"Başka zaman," diye söz verdi, saçlarını nazikçe okşarken başını göğsüne yasladı.

Neredeyse hemen uykuya daldı, düğümü nihayet gevşeyip serbest kaldığında zar zor uyandı. Onu nazikçe temizledi, şişmiş kıvrımlarının pembeliğinden irkildi, sonra onu tekrar yakınına topladı.

Hemen uykuya dalmayı bekliyordu ama bunun yerine uykusu kaçtı ve kendini karanlığa bakarken buldu. Çiftleşmeleri umabileceği her şey olmuştu ama yine de bir şey onu rahatsız ediyordu. Çiftleşme bağının evlilikle aynı şey olmadığını söylediğinde neden hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüştü? Bu çok daha kalıcı bir şeydi.

Bu düşünce onu huzursuz bir uykuya dalana kadar rahatsız etmeye

devam etti. Şaftını yalayan küçük, sıcak bir ağızla uyandı.

"Rebecca?"

"Başka birini mi bekliyordun?" diye mırıldandı ona karşı, nefesi nemli teni okşuyordu. "Asla."

"Güzel." Tereddüt etti. "Bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana haber vermen gerekecek."

"Her şeyi seveceğim," diye söz verdi ve sevdi de.

Kızın onu donmuş bir yiyecek gibi yalamasını seviyordu. Düğümün olduğu shaftının hâlâ hassas olan tabanını okşaması hoşuna gitmişti. Onu ağzına sığdırmaya çalışması hoşuna gitmişti. Haklıydı -ağız onun siki için çok küçüktü- ama başının etrafına germeyi ve emmeyi başardığında, titreyen ecstasy dalgaları içinde patladı. Özellikle de kızın her damlasını yutmaya çalışmasını çok sevmişti.

"Senin doğal bir yeteneğin olduğuna inanıyorum, tatlım," diye mırıldandı tekrar konuşabildiğinde ve kız sevimli bir şekilde kızardı.

"Daha fazlası olduğunu söylediniz, ben de denemeye karar verdim."

"Çok onaylıyorum," dedi ciddiyetle ve onu öpmek için başını eğdi.

Ona daha fazlasını göstermeye niyetlendi ama sonra Danny'nin merdivenden indiğini duydular ve üzülerek bunun beklemesi gerektiğine karar verdi.

CHAPTE R 14

T o öğleden sonra hava yeniden açtı ve Danny Endark'a turlarında eşlik etti.
"Koyunlarla ilgilenmeyi seviyor musun?" diye sordu çocuk.

"Evet. Çok zeki değiller ama hoş birer yoldaşlar. Ve av hayvanlarına bakıyor olmamı... eğlenceli buluyorum."

Arkadaşça bir sessizlik içinde birlikte çalışıyorlardı ve adam aklının önceki geceki sorusuna döndüğünü fark etti.

"Evlilik hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Danny'ye.

"Aptalca ve kadınları ağlatıyor."

"Neden aptalca?"

"Giyinip kuşanmanız gereken bir tören var, gelin ve damat birbirlerini nasıl sevdiklerine dair bir sürü şey söylüyor ve sonra bitiyor. Bazen sonrasında bir parti oluyor," diye omuz silkerek ekledi.

Bu ona da tuhaf ve gereksiz geliyordu. Erkek ve dişi aralarındaki bağı zaten biliyorken neden böyle şeyler herkesin içinde yapılsındı ki? Yoksa biliyorlar mıydı? Danny aşktan bahsetmişti, tıpkı bir gece önce Rebecca'nın bahsettiği gibi. Çiftleşme bağının ne anlama geldiğini gerçekten anlamamış olması mümkün müydü?

"Söyledikleri kelimeleri hatırlayabileceğini düşünüyor musun?" "Belki. Neden?"

"Sanırım kız kardeşin bunları duymak isteyecektir."

Çocuğun yüzü aydınlandı. "Biliyordum! Evleniyorsun ve bir daha asla Wainwright'a dönmek zorunda kalmayacağız."

"Bizi her zaman çiftleşmiş, sizin deyiminizle evlenmiş olarak gördüm ama sanırım bu tören Rebecca için önemli."

"Sözcükleri hatırlamaya çalışacağım," dedi Danny hevesle. "Belki de o kitaplardan birinde vardır."

"Mükemmel."

İkisi kulübeye dönüş yolunu plan yaparak geçirdiler ve sonra Danny tavan arasında kayboldu. Endark'a küçük bir kâğıt parçası vermeden önce Rebecca'nın yemek pişirmesini bekledi.

"İşte. Bu oldukça yakın olmalı."

Hızlıca bir göz attı ve başını salladı. Çiftleşme bağının bir parçası olan sözlerin aynısıydı bunlar ama eğer şüphesi doğruysa, Danny'nin bunları söylediğini duyması gerekiyordu. Danny'nin bahsettiği diğer şeylerin, yani süslü kıyafetlerin, davetlilerin ve partinin bir önemi var mıydı? Onlar hakkında yapabileceği çok az şey olduğundan, sözlerle başlamaya karar verdi. Eğer bu yeterli olmazsa, hava açtığında Nelly'nin ona yardım etmesini sağlayabilirdi. Ama belki de yapabileceği birkaç şey vardı...

Öğle yemeğini yedikten sonra Danny, hazırlıklarını yaparken Rebecca'yı ilk merayı göstermesi için dışarı çıkardı. Karın altından dut yüklü dallar topladı ve onları şöminenin üzerine ve tüm pencere pervazlarına yerleştirdi. Drakkar'ın ona verdiği bir şişe şarabı buldu ve açtı. Sonra da üniformasını giydi. Pek iyi anıları yoktu ama sahip olduğu tek resmi kıyafet de buydu.

Bulabildiği tüm mumları yaktı, sonra Rebecca ve Danny'nin yaklaştığını duyana kadar gergin bir şekilde volta attı. Duyar duymaz şöminenin yanına gitti.

Kulübeye adımını atar atmaz gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neler

oluyor? Neden her şey bu kadar güzel görünüyor?" "Çünkü

bugün bizim düğün günümüz."

Yüzü solgunlaştı ve Danny onun kolunu sıktı. "Sorun

yok, abla."

"Anlamıyorum."

"Sanırım çiftleşmenin yanı sıra evlenmek de istiyorsun. Evlilik yemini etmemizi istiyorum," dedi dürüstçe. Kelimeleri okuyup hazırlıkları yaparken, bunun onun için neden önemli olduğunu anladı. Yeminlerini ona söylemek ve onun cevabını duymak istiyordu.

"Emin misin?" diye fısıldadı, gözleri yaşlarla

dolmuştu. "Çok eminim."

Danny kızın kolundan çekiştirerek onu kendisine doğru çekti.

"Seni veriyorum," dedi, yüzü parlıyordu. "Ve ben de bakan oluyorum. Sorun olur mu?"

"Bence kesinlikle mükemmel."

Danny, Rebecca'nın elini kendi elinin içine aldı, sonra genç yüzündeki ciddiyetle onların önüne geçti. Güneş dağların üzerinden batarken, onlara yeminlerini ettirdi.

"Seni seviyorum Rebecca," dedi ciddiyetle.

"Oh, Endark. Ben de seni seviyorum."

Onu daha yakına çekerken içinden bir zafer kükremesi yükseldi.

"Bildiğini varsaymak yerine sana daha önce söylemeliydim. Bu törenin faydasını şimdi anlıyorum."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama gülümsemesi

onu kör etti. "Öyle olduğunu umuyordum. Sadece emin

değildim."

"Sana olan sevgimden asla şüphe duymana gerek yok,

tatlım." "Ya da benim sana olan aşkımdan."

"Hey," diye araya girdi Danny. "Bu işin bir parçası değil."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı onu öpmek için başını

eğerken. "Ve bunun da zamanı değil."

Rebecca da onu öptü, hem de çok kısa bir süre, sonra kardeşine

gülümsedi. "Her zaman öpüşme zamanıdır."

"İğrenç."

İkisi de güldü ve hatta Danny sırıttı. Kız kardeşine sarıldı ve kısa bir tereddütten sonra Endark'a da sarıldı.

"Düğün günün kutlu olsun," dedi, sonra bir tepsi kek aldı ve odasına giden merdivene yöneldi. "Ne

yapıyorsun Danny?" diye sordu. "Bizimle kutlamak istemiyor musun?"

"Hayır. Kitapta yalnız kalman gerektiği yazıyordu. Bu gece," diye ekledi. "Yarın kahvaltı

istiyorum." Adam odasında kayboldu ve Rebecca Endark'a döndü.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

"Nasıl hissettiğimi bilmeni istedim."

"Teşekkür ederim." Önce boş odaya, sonra da adama baktı. "Aç mısın?" "Sadece senin için."

"Güzel. O zaman bence doğruca düğün gecemize gitmeliyiz."

Kadının yüzündeki kışkırtıcı ifade karşısında adamın siki hemen

sertleşti.

"Bu da özel bir insan olayı mı?" diye sordu onu yatak odalarına kadar takip edip ağır perdeleri kapatırken.

"Evet. Daha fazlası için bir fırsat."

Elbisesini omuzlarından sıyrıldı, sonra da mum ışığında çıplak ve parıltılı olana kadar diğer giysilerini çıkardı. Adam onu izlemekten soyunamamıştı ama elleri ceketini çözmeye başladığında kadın başını iki yana salladı.

"Benim sıram."

Acele etmedi, onu yavaşça soydu ve parmaklarını ortaya çıkardığı her santimlik tende gezdirdi. Elini göğsüne koyup gülümseyene kadar uzun ve sürekli bir sesle mırıldandığının farkında bile değildi.

"Yine titriyorsun."

"Beni çok memnun ediyorsun."

"Bugün ben de biraz kitap okudum," dedi rahatça. "Bu çok

hoş."

Şimdi avucunu dolduran göğsünün gür sıcaklığıyla çok daha fazla ilgileniyordu.

"Vultor hakkında bir şey bulamadım ama çiftleşme bağları hakkında ilginç bir şey okudum. Bazen bir çiftleşme ısırığıyla işaretleniyorlarmış."

Adam dondu kaldı ve kadın uzun kızıl saçlarını ensesinden uzaklaştırırken ona gülümsedi.

"Bu da mı fazla?"

"Evet," diye hırladı. "Ama korkarım seni işaretlersem kontrolü elimde

tutamam." "Ben değilim."

Kudurmuş bir canavar gibi üzerine düşmekten korktuğu için kıpırdıyamadı ama kadın ona kışkırtıcı bir gülümseme daha verdi ve parmaklarını sikinin üzerinde dans ettirdi. Kontrolünü kaybetti.

Onu kendine doğru çekti ve tamamen serbest bırakılmış bir açlıkla öptü. O da aynı istekle karşılık verdi. Kanının tatlı tadını aldığı anda ve dişlerinden biriyle onu ısırıldığını fark ettiğinde, geri çekilmeye çalıştı ama kız sevimli bir şekilde hırladı ve onu daha da yakınına çekti.

Onu yatağa itti ve işaretledi, parmaklarını içine sokup onu hazırlarken göğüslerinde ve iç uyluklarında aşk ısırıkları bıraktı. Hazır olduğuna karar vermeden önce bir kez ve sonra tekrar boşaldı. Onu yüzüstü çevirdi, kalçalarını kaldırmadan önce ellerini sırtının zarif hatlarında ve kıcının tatlı kıvrımlarında gezdirdi. O kadar küçük, o kadar mükemmel görünüyordu ki neredeyse tereddüt edecekti, ama sonra kıcını ona doğru salladı ve şüphelerini unutup sert ve hızlı bir şekilde içine girdi.

Onun etrafında sarsıldığını hissetti ve kendini yavaşlamaya zorladı, vücudunun üzerinde öne doğru eğildi ve çıplak boynunu öptü.

"Seni seviyorum Rebecca."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi beni işaretle," diye ısrar etti ama adam acele etmeyi reddetti.

Yavaşça kadının içine girip çıkıyor, boynunu okşarken, öperken ve dişleriyle kazırken aldıkları zevki uzatıyordu, ta ki kadın altında kıvrana ve daha fazla bekleyemeyene kadar. Kalçaları tekrar sert ve hızlı bir şekilde ileri fırladı ve bu sefer durmadı, onu teşvik ederken defalarca içine soktu. Omurgasından aşağıya doğru bir ateş hattı uzanırken ağzı boynuna yapıştı ve doruğa ulaştığında ısırdı, kanının nefis tadı onu boşaltıp boşaltırken düğümü genişledi ve tatlı amcığı çaresizce etrafında çırpındı ve üzerine yığıldı.

"Gelmiş geçmiş en iyi düğün gecesi," diye fısıldadı nefes nefese ve adam gülmek için kendinde güç buldu. "Henüz bitmedi, tatlım."

"Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

İtirazına rağmen, onun titrediğini hissetti.

"Her anın tadını çıkaracaksın" diye söz verdi ve sözünü tuttu.

BECKY UYANDI. HİSSETMEK AĞRILI, MEMNUN, VE TAMAMEN MUTLU.
BELKİ DE EN ÇOK DEĞİL

Geleneksel bir düğün gecesi idi ama daha mükemmeli hayal bile edemezdi. Çiftleşme ısırığına temkinli bir el kaldırdı. Beklediği gibi, kesinlikle yumuşaktı. Beklemediği şey ise parmaklarının o kısa dokunuşunun bile bir uyarılma kıvılcımı yaratmasıydı. Bu... ilginç olacaktı. Giyinirken biraz yüzünü buruşturdu ama bu önceki geceyi hatırlatan hoş ve tahrik edici bir şeydi.

Endark çoktan gitmişti. Gün aydınlık ve açık bir şekilde doğmuştu ve Danny ile birlikte koyunları beslemeye gitmişlerdi. Mümkün olduğunca çabuk döneceklerine söz vermişti. Onu uyumaya teşvik etmişti ve bir süre uyumuştur ama şimdi döndüklerinde onları kahvaltının beklemesi gerektiğine karar vermişti.

Kapı açıldığında krep malzemelerini çıkarıyordu. Endark ve Danny'yi görmeyi umarak hevesle başını kaldırdı. Ancak kapıyı dolduran iri erkek açıkça Vultur olmasına rağmen, onu daha önce hiç görmemişti. Ensesindeki ince tüyler telaşla diken diken oldu.

"Burası özel bir konuttur. Lütfen gidin," dedi ve sesinin sakın kalmasına şükretti.

Yabancı uzun dişlerini göstererek sırıttı. Sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

CHAPTE R 15

Endark, Danny ile birlikte kulübeye yaklaşırken yıllardır karşılaşmadığı bir kokunun kokusunu aldı. Canavarı hırladı ve adımlarını dondurdu, kokuyu test etmek için başını kaldırdı.

Hava

.

"Ne oldu?" Danny merakla sordu.

Tekrar nefes aldı. Bir Vultor mu? Burada mı? Cresca'da yaşayan başka Vultorlar da vardı elbette ama Vultor sürüleri insanlardan uzak durma eğilimindeydi. Bunun tek istisnası limanlardan birinde çalışmayı seçenlerdi ama o zaman bile yalnız olma eğilimindeydiler.

"Başka bir Vultor tespit ettiğimi
sanmıştım." "Belki de tanıdığın biridir?"

"Kokuyu tanımıyorum. Biri beni arıyor olsaydı, neden takip etmesin-" Dehşet aniden içine doldu
ve Danny'nin yüzünde de aynı farkındalığı gördü.

"Rebecca!"

Kulübeye doğru koştu ve Danny de onu takip etti, bir insan için şaşırtıcı bir hızla hareket ediyordu. Kulübeye girmeden önce bile bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Hiç yaşam sesi yoktu ve kokusu çoktan kaybolmuştu. Bu onu, tavan arası ve kiler de dahil olmak üzere evin her yerinde onu aramaktan alıkoymadı. Danny de arayışında ona katıldı, yüzündeki tüm renk silinmişti.

"Nerede o?" diye fısıldadı.

"Sanırım onu başka bir Vultor kaçırdı," diye hırladı. Bu fikir üzerine dişleri ve pençeleri uzadı ve onları dizginlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Onun peşinden gidiyorum."

"Ben de sizinle geliyorum."

"Yapamazsınız. Bu çok tehlikeli olabilir."

"Umurumda değil," dedi Danny şiddetle. "O benim kız kardeşim. Ve eğer sizinle gelmeme izin vermezsen, yine de seni takip edeceğim. İz sürme konusunda ne kadar iyi olduğumu biliyorsun."

Yemin etti ama kararlı genç yüze bir kez bakınca tartışmanın boşuna olduğuna ikna oldu. Sadece

Danny'nin onu takip etmesini engellemenin yolu onu kilitlemek olacaktı ve ya bir şey olursa? Ya da Rebecca'yı kaçıranlar çocuk için geri dönerlerse?

"Pekâlâ. Ama emirlerime uyacaksın, anladın mı?"

Danny başıyla onayladıktan sonra dışarı çıkıp iz ararken onu takip etti. Kalıcı koku onu evinin arkasında yükselen ormanlık yamaca götürdü, sanki yüksek dağlara doğru gidiyorlardı. Ama neden? Ve bunu neden bu kadar belli etmişlerdi? Karışık mirasının duyularını zayıflattığını düşünmedilerse, onu takip edeceğini biliyor olmalılar. Bu da şu anlama geliyordu.

Ormanda hızla ilerlerken Danny'ye, "Bunun bir tür tuzak olduğundan şüpheleniyorum," dedi. Tuzak olsun ya da olmasın, dışisini geri alıyordu.

Danny dudağını ısırды ama yavaşlamadı.

"Senin için bir tuzak mı? Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Babamın sürüsü aralarında istenmediğimi açıkça belirtmişti." "Belki de fikirlerini değiştirmişlerdir?" diye sordu çocuk şüpheyle.

"Öyle olsaydı, bana açıkça yaklaşırlardı. Ve ben kokuyu tanımıyorum."

İzler netleştikçe kokuları sessizce düzeltti. En az bir, muhtemelen iki Vultor daha bu yoldan geçmişti. Sonra başka bir koku ona ulaştı-odun dumanı. Rebecca'yı kaçıran her kimse izlerini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Canavarı ileri atılmak istedi ama bunun yerine kendini yavaşlamaya zorladı, rüzgârın yönünü değiştirene kadar dikkatle ilerledi. Ağaçlar artık seyrelmiş, dağın tepesindeki kayalık bir platoda son buluyordu.

Danny'yi, platoyu görünmeden izleyebilecekleri sık bir çalılık alana doğru yönlendirdi. Danny'nin nefesi kesildi, eli Endark'ın koluna sıkıca yapıştı.

Rebecca oradaydı.

Onu görünce içini bir rahatlama dalgası kapladı. Platonun arka tarafındaki daha yüksek kayalara yakın bir kayanın üzerinde oturuyordu ve yara almamış gibi görünüyordu. Ağzına bir eşarp sarılmıştı ve hem elleri hem de ayakları bağlıydı ama en azından onu kaçıran piçler omuzlarına bir pelerin sarmışlardı ve ateşin sıcaklığından yararlanabilecek kadar yakındaydı. Görebildiği diğer tek kişi ateşin önünde topuklarının üzerine tünemiş bir Vultor'du. Ama başka kimseyi göremese de en az bir kişinin daha orada olduğunu biliyordu.

Danny'nin vücudu sabırsızca titriyordu, onu kurtarmak için Endark kadar istekliydi ama Endark'ın yanında kalmaya devam etti. İyi erkek.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı çocuk.

"Bunun ne hakkında olduğunu öğrenmeye gidiyorum. Senin burada kalıp izlemeni istiyorum. Eğer bir şeyler ters giderse, yardım çağırman gerekecek."

"Becky'yi ya da seni terk etmeyeceğim."

"Bunu takdir ediyorum ama bana bir şey olursa Rebecca için yardım bulmalısınız. Benimkini getir."

Kardeşler. Dağın yamacından vadi tabanına doğru ilerleyin, ardından ana binaya ulaşana kadar nehri takip edin."

Gökyüzüne hızlıca bir göz attı. Hava hâlâ açıktı. Danny yardım çağırmaq zorunda kalırsa, en azından hava onu engellemeyecekti.

Danny isteksizce, "Pekâlâ," dedi.

"Güzel. Burada kal ve gözcülük yap. Ben yandan yaklaşacağım, böylece yalnız olmadığımı anlamayacaklar."

"Lütfen ona bir şey olmasına izin verme."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdikten sonra çocuğun omzunu sıktı ve ormana doğru gözden kayboldu.

Danny'den yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz yönünü değiştirdi, doğrudan platoya yöneldi ve yaklaştığını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunu her kim ayarladıysa onu bekliyordu ve gizlenmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Kaya yüzeyine çıktığında Vultor hâlâ yalnızdı.

Rebecca'nın onu gördüğünde yüzünde oluşan rahatlamayı gördü ve kendini onun yanına koşmaktan alıkoymak için pençelerini avuçlarının içine gömmek zorunda kaldı. En az bir erkeğin daha kokusunu alabiliyordu ve pervasızca davranmayı göze alamazdı.

Durumu değerlendirmeye çalışırken kendini Vultor'a konsantre olmaya zorladı. İkinci koku garip bir şekilde görebildiği erkeğinkine benziyordu. Kardeş olabilirler mi? Bunun onu kandıracağını mı düşündüler? Ve eğer onun hakkında bu kadar kötü düşünüyorlarsa, neden onunla konuşmak istiyorlardı?

"Sonunda başardın," dedi diğer Vultor, sesi hafifçe alaycıydı. "İzleri takip etmen için yeterince kolay hale getiremediğimizden korkuyordum."

Bu, sorusunun ilk kısmını cevaplıyordu; belli ki onu aşağı görüyorlardı. Ama bu hâlâ ondan ne istedikleri sorusunu cevapsız bırakıyordu.

"Neden?"

"Ben Seren. Sizinle konuşmak için gönderildim. Kesintisiz olarak," diye ekledi. "Bu, tüm dikkatinizi çekmek için iyi bir yol gibi göründü."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu acımasızca.

"Anladığım kadarıyla bu çiftliğin eski sahibi ölmüş." "Bu

doğru. Çiftliği onun mirasından satın aldık." Seren iç

çekti. "Satmak ona düşmezdi."

"Ne demek istiyorsunuz? Anladığım kadarıyla neredeyse kırk yıl boyunca bu çiftlikte

yaşamış." "Onunla yaşamı boyunca sürececek bir anlaşmamız vardı."

"Ne tür bir anlaşma?"

"Sürümüz eskiden bu dağlarda yaşırdı. Yıllar önce bir uçak buraya düştü. Pilot öldü ve genç bir insan dişi olan yolcu ağır yaralandı."

Endark göz ucuyla Rebecca'nın öne doğru eğildiğini gördü ama odağını Vultor'da tutmak zorundaydı.

"Eski alfamız dişiyi kurtarıp sağlığına kavuşturduktan sonra onu eşi olarak ilan etti. Dişi onun bu iddiasını kabul etmeden önce çiftliğin sahibiyle konuşmakta ısrar etti. Ona söz verilmişti." Erkek tekrar iç çekti. "Görünüşe göre insanlar Vultor'dan daha bağışlayıcı. Adam ikisinin de yaşamasına izin vermekle kalmamış, kendisi öldükten sonra çiftliğin ona ve sürümüze kalacağına söz vermiş. Tek şartı bölgeyi terk etmeleri idi, böylece her gün onun ihanetiyle yüzleşmeyecekti."

Endark kaşlarını çatı. Önceki sahibiyle hiç tanışmamıştı ama anladığı kadarıyla öldüğünde oldukça yaşlıydı.

"Hâlâ hayatta mı?"

Erkek tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Bu durumda..."

"Ama onun bir oğlu var."

Vasiyetnameler konusunda pek tecrübesi yoktu ama orduda görev yaptığı süre boyunca pek çok sözleşme görmüştü.

"Korkarım ki bu onun miras alacağı anlamına gelmiyor." "Arazi bize ait."

İkinci bir Vultor belirdi. Ağır ve kaslı bir vücudu vardı ama Endark insan zevklerine aşırı düşkün birinin izlerini görebiliyordu. Yüz hatları Seren'inkine yeterince benziyordu ve daha önce akraba olduklarına dair şüphesini doğruluyordu ama ilk erkeğin aksine bu çok daha dengesiz görünüyordu.

"Bize borcu var," dedi ikinci erkek sert bir sesle.

"Dişisi ona ihanet ettiği için neden size borçlu olduğunu düşündüğünüzden emin değilim," dedi soğuk bir şekilde.

Göz ucuyla Seren'in yüzünü buruşturduğunu gördü ama yeni gelenin yüzünde öfke parlıyordu, canavarının karşılık vermek isteyeceği kadar hırçındı.

"Lanet toprağımızı istiyoruz. Ve bunu gerçekleştirmezseniz, bu insanı son görüşünüz olacak."

İçindeki öfke o kadar hızlı kükredi ki başının döndüğünü hissetti.

"Senin eşin olduğunu iddia etme cüretini bile gösterdi." "Öyle,"

diye hırladı.

Yeni gelen yere tükürdü.

"Yeterince çekici. Bir insan için." Sesinden küçümseme damlıyordu. "Onu neden becermek istediğini anlayabiliyorum ama çiftleşmek mi? Sen zaten bir iğrençsin ve şimdi türümüzü daha da aşağı bir kanla zayıflatmak istiyorsun. Buna izin verilemez."

"Bu senin kararın değil," dedi dişlerini göstererek.

"Buralar benim topraklarım ve kurallarına uyacaksın. Eğer bunu yaparsan, onu almana bile izin verebilirim - onu doyurduktan sonra."

"Asla. Buralar senin toprakların değil ve ona asla elini süremeyeceksin."

Erkek hırladı ve ona doğru uçtu, saldırırken şekil değiştirdi ama Endark tehdidi karşılamak için aynı hızla döndü. Bunun Rebecca'nın canavarıyla ilk tanışması olmayacağı için kısa bir an şükretti ve sonra düşünecek zamanı kalmadı. Fazla kilosuna rağmen diğer erkek hızlı ve hırçındı ama başka bir Vultor'dan başkasıyla dövüşmediğinden şüpheleniyordu. Yalnız geçirdiği yıllar ve orduda geçirdiği zaman boyunca yüzlerce farklı rakiple karşılaşmıştı.

Dönüp alçaldı ve diğer erkeğin bacağına derin bir kesik açtı. Bir an tereddüt etti, diğer erkeğe pes etme şansı verdi ama acı ve hüsrana içinde uluyarak tekrar saldırdı. Yarı yarıya Seren'in de dövüşüne katılmasını bekliyordu ama diğer erkek, onlar birbirlerini parçalarken ateşin yanında olduğu yerde kaldı. Dövüş hızlı ve acımasızdı ama sonuçtan hiç şüphesi yoktu ve uzatmak gibi bir niyeti de yoktu. Bir tarafa doğru çalım attı, sonra yaklaşp kolunu diğer erkeğin boynuna doladı ve kırdı.

Gevşek bedenin yere düşmesine izin verdi, ardından ateşin yanındaki Seren'e hırladı. Erkek ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı ve Seren onu reddederek Rebecca'nın yanına koştu. Ağzını kaptı ve rahat bir nefes alarak onu kendine doğru çekmeden önce bağlarını kesti. Güvendedi ve ait olduğu yere, onun kollarına geri dönmüştü.

Kız boğuk bir hıçkırık atarak adamın ağzına çılgınca öpücükler kondurdu ve adam da onu geri öptü. Sonunda hâlâ şekil değiştirmiş formunda olduğunu fark etti ve onu kontrol etmek için başını kaldırarak hızla geri şekil değiştirdi.

"Sen iyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Ben iyiyim," dedi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Geleceğini biliyordum."

"Becky!" Danny kayanın üzerinden onlara doğru uçarak bağırdı.

Boğuk bir hıçkırıkla kollarını onun boynuna doladı ve Endark diğer Vultor'a ters ters bakmadan önce ikisinin de etrafına koruyucu bir kol koydu.

"Bunun olacağını biliyor muydun?"

"Hayır ama pek de şaşırmadım." Seren gözlerini ateşe dikti. "Sürümüz bölünmüş durumda. Tormud -Orijinal alfanın oğluydu."

"Josiah'ın gelininin oğlu mu?" Rebecca sordu.

Erkek yine tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Hayır ve bu da sorunun bir parçası. Kadın doğum sırasında öldü ve Devlin kederinden deliye döndü. İsteksiz bir dışiden Tormud'un babası oldu ve sonra onun gerçekten eşinin oğlu olduğu konusunda ısrar etti. Çocuğun kafasını kendi mirası ve mirasının ondan nasıl çalındığına dair hikâyelerle doldurdu. Tormud henüz ergenlik çağındayken kendini öldürdü ama hasar çoktan verilmişti. Tormud mirasın kendisine kalacağına inandı ve sürünün çoğunu bu toprakların bir gün bizim evimiz olacağına ikna etti."

"Ama bu delilik."

Erkek omuz silkti. "Dediğiniz gibi. Herkes buna inanmadı. Ama Tormud'un alfa kanı vardı ve takipçiler buldu. Belki de bu işin peşini bırakırlar." Başını kaldırdı ve ilk kez doğrudan Endark'a baktı. "Ya da belki intikam almak isteyeceklerdir."

Uyarı oldukça açıktı.

"Anlıyorum. Hazır olacağız."

Başını sallayan diğer erkeğin gözlerinde kendi uyarısını onaylayan bir parıltı gördü.

"Sürüye geri dönmeliyim." Yere düşmüş cesede baktı. "Ama bana yardım ederseniz, cenaze törenini burada yapacağım. Cesediyle birlikte dönmek sadece destekçilerini kızdırır," diye ekledi Endark itiraz etmeye başlayınca.

Doğru bir noktaya değindi.

"Pekâlâ. Rebecca, sen ve Danny kulübeye dönmelisiniz."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum," diye ısrar etti ve Soren'e şüpheli bir bakış attı.

Tartışmak için hiçbir girişimde bulunmadı - sabahki olaylardan sonra, onu gözünün önünde tutmaktan memnundu. O ve Seren daha fazla odun toplamaya başladılar ve birkaç dakika sonra Danny de onlara yardım etti. Ateşi harlı bir şenlik ateşine dönüştürdüler, ardından Seren Tormud'un bedenini alevlerin içine yerleştirdi. İkisi de geri çekilmeden önce tanrılara kısa bir dua okudular.

"O benim kuzenimdi, biliyorsun," dedi Seren sessizce Endark'a.

"Bu alfa pozisyonu için sırada olduğun anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Annelerimiz kardeşti. Devlin'in ona babalık ettiği kişi teyzemdi."

Seren'in sesi dikkatle nötrdü ama Endark hikâyede çok daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Bir sürünün üyeleri arasındaki ilişkilerin ne kadar karmaşık olabileceğini unutmuştu.

"İyi bir alfa olacağından şüpheleniyorum."

Seren omuz silkti, aniden yorgun görünüyordu. "Belki de. Ama bunu asla bilemeyeceğiz. Ateş sönene ve külleri toplayana kadar burada kalmalıyım ama eminim dışınızı eve götürmek istersiniz."

"Biliyorum." Tereddüt etti ve ekledi: "Eğer geri dönüp benimle konuşmak istersen, kapıma gelmen yeterli."

"Belki de yaparım." Başını iki yana salladı. "Başlangıçta bunu önerdim ama Tormud daha dramatik bir açıklama yapmakta ısrar etti. Umarım onun etkisi olmadan sürü sakinleşir. Bunun için elimden geleni

yapacağım.

yardım et."

"Teşekkür

ederim."

Kolunu Vultor tarzında uzattı. Seren şaşırılmış görünüyordu ama sonra onu sıktı.

"Umarım bir dahaki sefere daha mutlu koşullar altında karşılaşırsınız."

"Ben de öyle."

Başını salladı, sonra Rebecca ve Danny'nin platonun kenarında beklediği yere gitti. Eve gitme zamanı.

CHAPTE R 16

Becky, Endark'ın yanına döndüğünde ona gülümsedi. Sadece kısa bir süre önce ölümcül bir savaşa girmiş biri için şaşırtıcı derecede huzurlu görünüyordu.

"Her şey yolunda mı? Başka bir sorun çıkacağını düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Artek'le savunmamızı artırma konusunu konuşmam gerek. Ana eve ne kadar erken gidersek o kadar iyi olur." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Seren'e dönmek isterse onunla konuşacağımı söyledim."

"Daha önce başka Vultorlarla temasınız oldu mu?" diye sordu, üçü dönüp dağın yamacından aşağı inmeye başlarken.

"Pek sayılmaz, gerçi babam bana onların yöntemlerini öğretmeye çalıştı. Çocukken bir keresinde beni eski sürüsünü ziyarete götürmüştü. Pek iyi gitmemişti. O öldükten sonra da onlarla temas kurmaya çalıştım."

Başka bir şey eklemedi ama yüzündeki ifadeden bunun da aynı derecede felaket olduğu anlaşılıyordu. Onun elini sıktı.

"O zaman belki de bir Vultor arkadaşına sahip olmak güzel olur." "Arkadaş mı? Ona arkadaş diyebileceğimi sanmıyorum."

"Belki şimdi değil, ama teklifini kabul edip etmeyeceğini göreceğiz." Omuz silkti ve onu daha yakına çekti.

"Sen ve Danny yanımda olduğunuz sürece ben memnunum. Ve kardeşlerim," diye ekledi. Danny muzaffer bir edayla, "Çünkü biz en iyisiyiz," dedi ve Endark güldü.

"Gerçekten de öylesin." Eğildi ve kızın kulağına mırıldandı. "Ve bu gece seni ne kadar takdir ettiğimi göstermek niyetindeyim."

Kız kızarıp güldü ve Danny ikisine de iğrenmiş bir bakış attı. "Kes şu duygusal şeyleri."

"Korkarım bu asla olmayacak," dedi Endark ciddiyetle ve kardeşi gözlerini devirdi.

"Takılacak başka birine ihtiyacım var."

"O zaman şanslısın," dedi ona neşeyle. "Ana çiftlik evini ziyaret edeceğiz." "Orada kim olacak?"

Endark başını öne eğdi.

"Artek ve Nelly orada olacak, başka kimler olacak emin değilim. Benjar'ın da orada olacağından şüpheleniyorum. Ondan hoşlanacaksın, sık sık genç bir erkek gibi davranıyor."

"Kasabaya gelenlerden biri miydi? Neye benziyor?" Endark onu tarif etti ve

Danny başını salladı.

"Onu gördüm. Birini taşıyarak evden kaçıyordu ve sen olduğunu düşündüm." Kardeşinin gözleri büyüdü. "Bayan Julie olmalı."

"Bunun çok iyi bir eşleşme gibi görüldüğünden emin değilim," dedi şüpheyle ama Endark omuz silkti. "Birbirimiz için mükemmel olacağımızı düşünebilir miydin?"

Güldü. "Sanırım değil."

Danny çiftlik evinde kimlerin olabileceğine dair sorular sormaya devam etti ve Endark diğer kardeşlerini tarif ederek onlara olan sevgisini açıkça ortaya koydu.

Anlaşıldığı üzere, Endark'ın kardeşlerinden biriyle tanışmak için çiftlik evine gitmelerine gerek yoktu. Kulübeye döndüklerinde, koyu renkli boynuzları olan mavi tenli iri bir erkek izlerini inceliyordu. Onu Nelly'nin yeni kocası olarak tanıdı.

"Artek." Endark kaşlarını çatı. "Burada ne yapıyorsun? Bir sorun mu var?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım." Artek, Becky ve Danny'ye hızlı ve değerlendirci bir bakış attı. "İzleyicinizi kabinde buldum. Onu neden çıkardınız?"

"Şehre gitmeden önce onu kestim. Eğer eşimi bulamazsam, benim için hiçbir umut olmadığını biliyordum." "Ama sen beni buldun," dedi hemen, elini tekrar sıkarak.

Danny, Artek'e ters ters bakarak, "Ve ben," diye ekledi.

"Hepiniz adına çok sevindim. Eve kadar bana eşlik eder misiniz? Konuşmamız gereken konular var."

"Evet. Sana da haberlerim var." Endark tereddüt etti. "Sence Frantor'u bize katılmaya ikna edebilir miyiz? Onun yeteneklerine ihtiyacımız olacağına inanıyorum."

"Korkarım ki hayır. Özellikle de bu kadar çok yeni insan varken." Artek Becky'ye gülümsedi. "Şu anda bizi ziyaret eden dört gelin daha var."

"Gerçekten mi? Bazı kadınları görmek güzel olacak. Acaba üzerimi değiştirsem mi?" diye ekledi ve pantolonuna bakıp omuz silkti. Zaten kabul edilebilir davranışların çok dışındaydı.

Wainwright bunun önemli olmadığını söyledi. "Boş ver. Hadi gidelim. Ne

kadar uzakta?" Artek'in gözlerinde bir gülümseme belirdi.

"Makul bir mesafe, özellikle de bu koşullar altında," dedi onları ağaç hattı boyunca yönlendirirken. "Ama bunun işimizi kolaylaştıracağına inanıyorum."

İki uzun kızağa bağlı bir vagon kutusuyla derme çatma bir kızak onları bekliyordu. Endark ve Danny bunu gördüklerinde güldüler ve o da onlara şaşkın bir bakış attı.

"Ne?"

"Bu seni kaçırırken kullandığı kızağın aynısı," dedi Danny. "En azından bu sefer yolculuğun tadını çıkarabilirsin."

Ve öyle de oldu. Kızak derin kar örtüsü üzerinde kolayca kayıyor, gökyüzünün parlak mavisi vadinin ve çevredeki dağ zirvelerinin güzelliğini vurguluyordu. Ana çiftlik evinin önünde durdular - köşeli bir orta bölümü çevreleyen iki uzun kanadı olan devasa bir bina. Kapılar açılıp Nelly dışarı fırladığında o da hevesle dışarı tırmandı.

"Becky! Bu sensin. Benjar'ın tarifine dayanarak öyle olduğunu düşünmüştüm ama emin olamadım." Nelly ona şiddetle sarıldı, sonra yüzüne bakmak için geri çekildi. "Peki sen iyi misin? Mutlu musun?"

"Hem de çok," dedi kararlı bir

şekilde. "Gelin ve herkese merhaba

deyin."

Endark'a hızlıca bir bakış attı ve Endark başını

salladı. "Artek'le konuştuktan sonra seni

bulacağım."

"Pekala. Danny?"

"Endark'la kalmak istiyorum."

Endark tekrar başını salladı ve Nelly'yi takip ederek vadiye bakan büyük bir oturma odasından geniş bir mutfığa geçmeden önce ikisine de gülümsedi. Arkadaşı Pearl ocağın başında durmuş, kız kardeşi Ruby ile bir yemek üzerinde tartışırken, Julie de onlara asıl tarifi okumaya çalışıyordu. Julie'yi bulmayı umuyordu ama neredeyse onu tanıyamayacaktı. Başını kaldırıp onu gördüğünde kızın yüzü daha önce hiç görmediği bir mutlulukla parlıyordu.

"Becky! Aman Tanrım," diye haykırdı Julie. "Annem bir gecede kızını ve terzisini mi kaybetti? Kimi daha çok özleyeceğinden emin değilim."

"Bunun sen olduğuna eminim," dedi kuru bir sesle, ama kızın gülümsemesi kısa bir

süre için soldu. "Ben değilim. Hiçbir zaman çok tatmin edici bir evlat olamadım. Onun

dünyasına uyum sağlayamadım."

"Ama sen buraya uyuyorsun?"

"Evet, biraz zaman alsa da."

Becky daha fazla soru sormadan Pearl aceleyle ona sarıldı ve Becky de coşkuyla sarılmaya karşılık verdi.

"Burada olduğunu bilmiyordum. Sanırım Danny'ye benim için göz kulak olmana ihtiyacım olmaması iyi oldu." "Neden olmasın? O burada mı?"

Acı bir gülümseme verdi. "O benim peşimden geldi."

Pearl güldü. "Sanırım kardeşler böyle yapar. Ruby'yi aramaya geldim." Ruby kuru bir sesle, "Ve büyük mor bir uzaylı tarafından yoldan çıkarıldım," dedi.

"Anlamıyorum."

"Bu biraz uzun bir hikaye."

Pearl, Ruby tarafından cömertçe süslenen maceralarını anlatmadan önce onu mutfak masasına oturmaya çağırdı. Birkaç dakika sonra içeri başka bir kadın girdi. Henüz bir kız çocuğu olmasına rağmen kucağında sevimli bir bebek taşıyordu.

"Drakkar diğerleriyle birlikte süper gizli bir toplantıya çekildi," dedi başını sallayarak. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Nelly. "Sen biliyor musun Becky? Bu Kitty ve kızı Lola. Drakkar onun kocası. Kitty, bu Becky. O bir terzi."

"Sen de öyle görünüyorsun. Elbisene bayıldım."

Kitty güldü. "Bunu arkadaşımın yaptığına inanabiliyor musun? Dikiş dikmekte benden çok daha iyidir."

"Belki birkaç ipucu değiş tokuşu yapabiliriz," dedi ve Pearl bebeği almaya geldiğinde ve sohbet kıyafetlere döndüğünde hepsi güldü.

Herkes rahatlamış ve gülümsüyordu ama birden Nelly'nin biraz solgun görüldüğünü fark etti.

"İyi misin?" diye sordu sessizce. "Artek ve kardeşleriyle burada tek başına olmak zor olmalı. Biraz yorgun görünüyorsun."

"O yüzden değil." Nelly ona ışıltılı bir gülümseme verdi. "Ben hamileyim."

"Bu harika bir şey. Özellikle de bu kadar çabuk."

Diğer kadınlara spekülatif bir bakış attı ve Pearl kızardı. "Ben de öyle olduğumu yeni öğrendim," diye itiraf etti usulca.

Becky onun elini sıkarak, "Çok sevindim," dedi. Arkadaşının bir bebeği ne kadar özlediğini biliyordu.

"Ama ben istemiyorum," dedi Ruby çabucak. "Bir bebek için endişelenemeyecek kadar çok eğleniyorum."

Kitty kızına gülümseyerek, "Bir bebekle de eğlenebilirsin," diye itiraz etti. "Sadece biraz daha yaratıcı olmalısın."

Yaratıcı mı? Neredeyse soracaktı ve Pearl kız kardeşini dürtmeden önce Ruby'nin ağzının açık kaldığını gördü. Becky de sessiz kalmaya karar verdi ve onun yerine Julie'ye döndü.

"Peki ya sen?"

"Hayır, şimdi olmaz. Önce yapmamız gereken şeyler var," dedi Julie sessizce ve başını salladı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ve Danny'nin de yerleşmiş hissettiğinden emin olmak istiyorum."

Sanki sözleri onu çağırmış gibi, Danny koşarak mutfığa geldi ve onu diğer tüm erkekler izledi. Hepsi hemen kendi gelinlerine katıldı ve Endark kolunu onun omuzlarına doladığında kendini gülümserken buldu. Vultor'un hâlâ bir tehdit oluşturabileceğini bilmesine rağmen, şimdilik herkes güvendediydi. Herkes...

Tekrar odanın etrafına baktı. "Başka bir kardeş yok mu?"

Nelly içini çekti. "Evet. Frantor. Artek savaşta ağır yaralandığını ve şimdi herkesten kaçtığını söyledi. Onu hiç görmedim bile. Keşke bir gelin bulsaydı."

Pearl kaşlarını çatı. "Ben öyle sanıyordum. Florie'yi ona götürdüğünü söylememiş miydin Benjar?" Herkes dönüp Benjar'a baktı; devasa bir kedi erkeğinin bakabileceği kadar masum görünüyordu.

"Evet, onun yalnız kalmasını istemedim," dedi dindar bir tavırla.

"Onunla bir kadın mı bıraktın?" Artek hırladı. "Ve o zamandan beri kimse ondan bir iz görmedi mi?" "Kimse ondan da bir iz görmedi," diye itiraz etti Benjar. "Belki de yalnız olmanın tadını çıkarıyorlardır." Artek içini çekti ve Callum'a başıyla selam vererek ayağa kalktı.

"Sanırım gidip onunla konuşsak iyi olacak. Endişelerini ona da ileteceğim, Endark." İkili gözden kayboldu ve Nelly ayağa fırlamadan önce kısa bir sessizlik oldu.

"Kurabiye yapmak için iyi bir zaman gibi görünüyor. Kim yardım etmek ister?"

Danny ve Benjar hemen gönüllü oldular ama o daha onlara katılamadan Endark elini nazıkçe çekerek onu mutfaktan çıkardı, büyük oturma alanından geçirdi ve uzun bir koridordan vadinin diğer tarafındaki tepelere bakan büyük bir yatak odasına açılan kapıya götürdü.

"Burada kaldığımda burası benim odam."

Pencerelerin tam karşısında büyük bir yataktan başka bir şey bulunmayan kulübesi gibi çoraktı ve ona meraklı bir bakış attı.

"Buraya pek gelmemişsiniz gibi görünüyor."

"Değildim. Kontrol için mücadele ediyordum ve her zaman bir tartışmaya giriyor gibiydim - genellikle Benjar ile."

"Peki ya şimdi?"

"Hâlâ sinir bozucu olabiliyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Bunu bana sen verdin, tatlım." "Sevindim, ama beni buraya getirmenin tek nedeninin bu olmadığından neden şüpheleniyorum?"

"Burada, ana evde kalmak ister misin? Diğer dişilerle birlikte olmaktan hoşlandığınızı görebiliyorum."

"Öyleyim ve sık sık ziyaret etmek isterim, ancak kulübemizde mutluyum."

O koca omuzlardaki gerginliğin neredeyse fark edilmeyecek kadar azaldığını gördü ve onun da kendisinden daha fazla hareket etmek istemediğini fark etti. Ama onun için bunu yapmaya istekliydi. Kalbi sevgiyle, vücudunun geri kalanı ise tamamen farklı bir nedenle sızladı.

"Kapının kilidi var mı?"

"Sanırım var. Neden?"

Soruyu duymazdan geldi. "Kurabiye yapmanın ne kadar sürdüğünü biliyor musun?" "Pek sayılmaz."

"Şanslıysak otuz dakika, değilsek yirmi dakika. Sence başarabilir miyiz?" Kadının ne dediğini anladığında tanıdık mavi alevler gözlerini aydınlattı.

"Evet," diye hırladı. "O

zaman kapıyı kilitle."

Adam itaat etmek için döndüğünde, kadın önce yatağa, sonra da büyük pencerelere baktı. Gülümseyerek pantolonunu çıkardı, gömleğinin düğmelerini çözdü ve pencerelere doğru yürüdü. Mükemmeldi. Pencereye yaklaştığında yeni evinin muhteşem manzarası gözlerini doldurdu. Soğuk cam zaten dikleşmiş olan göğüs uçlarına değdi ve omzunun üzerinden ona bakarken zevkle titredi.

"Buraya gel."

Ona doğru sinsice ilerledi, canavarlığı yırtıcı yürüyüşünden belliydi. Ona ulaşır ulaşmaz başını boynuna yasladı, çiftleşme işaretini yaladı ve zaten şişmiş olan klitorisine bir heyecan dalgası gönderdi. İri elleri göğüslerini kavradı, sıcaklıkları hâlâ meme uçlarını okşayan soğukla şok edici bir tezat oluşturuyordu. Sonra elleri aşağıya doğru inip hazır olup olmadığını test ederken onu cama daha sıkı bastırdı. Onu kaygan ve hazır bulduğunda onayını mırıldandı, sonra kalçalarını geri çekti ve horozunun kalın başı girişini dürttüğünde onları kaldırdı.

"Hazır mısın?" diye

hırladı. "Oh, evet."

Uzun, sert bir vuruşla içine daldı, şok edici kalınlık onu aynı derecede şok edici bir doruğa uçurdu, ama duraklamadı bile, onu o uzun, talepkar vuruşlarla tekrar tekrar doldurdu, çaresiz bedeninden daha fazlasını talep etti. Adam onun üzerine eğilirken bir eli klitorisini okşamak için kaymış, dişleri çiftleşme izini sıyırmıştı. Kadın tekrar haykırdı, kollarında titriyordu ve adam kükredi, düğümü şişmeye başladığında tohumu onu sular altında bıraktı, onu tamamen doldurdu.

vücutlar birbirine kilitlendi.

"Seni seviyorum," dedi boynuna doğru, sesi boğuk ve neredeyse tanınmaz haldeydi.

Sırtındaki kürkün yumuşaklığını hissedebiliyordu ve tekrar gülümsedi.

"Ben de seni seviyorum Endark. Hepinizi."

Ve düğümünün azalmasını engelleyeceğini bilse bile, kanalını kalın uzunluğunun etrafında kasıtlı olarak sıktı. Parmakları klitorisine geri dönerken ona karşı sallandı ve uyarılması geri geldiğinde mutlu bir şekilde iç çekti.

Sonunda diğerlerine katıldıklarında kurabiyeler yapılmış, pişirilmiş ve yenmişti.

EPILOGUE

*T*en ay sonra.

ENDARK, GÜNEŞ BATMAYA BAŞLADIĞINDA KULÜBESİNE GİDEN TANIDIK PATIKADAN YUKARI DOĞRU YÜRÜDÜ. Çoktan dönmeye başlayan yaprakların üzerindeki renk notaları. Sonbaharda güzelleşen vadiye bakmak için durakladı. Ama sonra burayı her mevsim, hatta uzun ve karlı kışlar boyunca bile güzel buldu. Ne de olsa Rebecca'yı kışın bulmuştu.

O zamandan bu yana çok şey değişmişti, en önemlisi de yazlık eviydi. Umutsuzca ihtiyaç duyulan mahremiyet için bir tarafa yeni bir yatak odası ve banyo eklemişler, mutfığı ve yemek alanını genişletmişler ve Danny'nin hızla artan boyuna uyum sağlamak için çatı katına çatı pencereleri eklemişlerdi. Bazen çocuk bir gecede bir santim uzamış gibi görünüyordu. Ancak tüm değişikliklere rağmen Rebecca kulübeyi her zamanki gibi sıcak ve rahat hissettirmeyi başardı.

Benim parlak dostum, diye düşündü ve gülümsedi. "Rebecca? Neredesin tatlım?"

"Buradayım."

Onun sesini takip ederek yatak odalarının çalışma odası olarak kullandığı bölümüne gitti. Bir sonraki eklentinin dikiş dikmek için özel bir alan olacağına çoktan karar vermişti.

Onu çalışırken bulmayı umuyordu ama onun yerine pencere kenarında oturmuş vadiye bakıyordu, yüzünde garip bir ifade vardı. Bir an için bir sorun mu var diye düşündü ama eğilip onu öptüğünde her zamanki gibi hevesle karşılık verdi ve başını kaldırdığında ona gülümsedi.

"Kırkım nasıldı?"

"Çok başarılı. Geçen yıla göre verimimizi artırdık." Güldü. "Pearl ve Nelly şimdiden yünü işleme planlarıyla meşguller."

"Bu ikisi durdurulamaz bir güç."

"Sen de aynı derecede zorlu birisin," diyerek onu temin etti ve pencere kenarındaki koltuğa oturttu.

"Olabilir. Danny nerede?"

Yüzünü buruşturmamaya çalışarak, "Benjar'la birlikte eve gitti," dedi. İkisinin geliştirdiği dostluk için minnettar olsa da, Benjar'ın etkisi konusunda endişeliydi. "Gilmat da onu görmekten aynı derecede mutlu olurdu."

"Onunla da bol bol vakit geçiriyor."

İtiraz edemezdi. Aslında tüm kardeşleri genç erkeği kendi kanatları altına almış ve o da onların ilgisi altında çiçek açmıştı.

"Biliyorum. Tıpkı Benjar'ın ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini bildiğim gibi. Sadece çok çılgın fikirleri var."

Gözleri şefkatle sımsıcaktı. "Olabilir. Ama o fikirlerden biri yüzünden buradayım, unuttun mu?"

"Haklısın. Bu asla ödeyemeyeceğim bir borç."

"Belki de Danny'nin onunla vakit geçirmesine izin vererek karşılığını ödersin. Bence Benjar değişiklik olsun diye birinin ona saygı göstermesini gerçekten takdir eder," dedi nazıkçe.

İç çekti ve onu kucağına aldı.

"Eminim haklısındır. Geceyi burada geçirecek, böylece akşamı baş başa geçirebileceğiz..."

Şaşırtıcı bir şekilde, garip bir şekilde gergin bir kahkaha attı. Normalde tamamen yalnız kaldıkları nadir zamanlardan faydalanmak isteyen ilk kişi oydu. Adam bir açıklama bekledi ama o sadece kollarına geri yerleşti.

Batmakta olan güneş odayı dolduruyor, çalışma masasının üzerindeki soluk sarı kumaşın üzerinde parlıyordu.

"Sarı çok güzel bir renk," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Kendine bu renkte bir elbise yapmalısın." "Bunu söylemen çok komik. Benim için öyle."

"Güzel. Kendinden çok başkalarının kıyafetleri üzerinde çalışmak için zaman harcıyorsun." Omuz silkti. "Bir sürü kıyafetim var. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Ve şimdi biliyor musun? Bilmediğim süslü bir partiye mi gidiyoruz?"

"Pek sayılmaz."

"Neden bilmece gibi konuştuğunu hissediyorum?"

Cevap vermek yerine ayağa fırladı.

"Madem yalnızız, küçük bir oyun oynayalım."

Konuyu değiştirdiğini biliyordu ama ona attığı alaycı bakışa karşı koyamadı. "Aklında ne var?"

"Biraz saklambaca ne dersin?"

Onaylarcasına hırladı, teni şimdiden beklentiyle dalgalanıyordu.

"Koş."

Ciyakladı ve itaat etti, her zamanki hızıyla uzaklaştı. Gömleğini ve botlarını çıkardı, sonra yer değiştirdi. Sabırla beklemek için elinden geleni yaptı ama eşinin kendisinden kaçtığını bilmek, bir oyunun parçası olsa bile, her zaman yırtıcı içgüdülerini uyandırdı. Beklemekten yorulunca hırladı ve kapıya yöneldi.

Kulübeden çıkarken sıcaklığın çoktan düşmeye başladığını fark etti. Bu onu rahatsız etmese de, kızın üşümesine izin vermeyecekti. Açık havada oynadıkları oyunlar çok uzun sürmeyecekti.

Etrafta onun kokusunu aradı ve kolayca buldu. Bu gece onun işini kolaylaştırıyordu, bu da kovalanmaktan çok yakalanmakla ilgilendiği anlamına geliyordu. Yine de onun duyabileceği kadar yüksek sesle kükredi ve peşinden koştu. Tam vadiye bakan büyük bir kayaya ulaştığında onu yakaladı. Kız kayaya doğru geri çekildi, gözleri irileşmişti ama ondan aldığı koku korku değildi.

Tekrar insana dönüştü ve ona doğru yürüdü.

"Topraklarıma izinsiz mi giriyorsun, küçük

insan?" "Hayır."

Kekelemesi kulağa kesinlikle mükemmel geliyordu, ama göğüs uçlarının gömleğinin ince kumaşına bastırdığını görebiliyordu. Pençelerinin uzanmasına izin verdi ve iç çamaşırı giymediğini fark ettiğinde tekrar hırlayarak kızın üstünü yardı. Meme uçları şimdiden gergin, koyu kırmızı tepeler halindeydi.

"Ne varmış burada? Toprağımdan yakut mu kaçırmaya çalışıyorsun?"

"Hayır."

"Peki bunlar ne?"

Pençelerini nazikçe baştan çıkarıcı küçük tomurcukların üzerinde gezdirdi ve kadın haykırdı. Kahretsin, şimdiden orgazmın eşiğine gelmişti. Adam tekrar meme uçlarını kopardı ve kız ellerine karşı kıvrandı, sonra öne doğru uzandı ve avucunu adamın sikinin etrafına doladı.

"Ben hazırım."

"Seni daha aramadım bile," diye itiraz etti. "Bacaklarının arasına saklanmış başka bir yakut bulacağımdan emindim."

Ürperdi, sonra eteğini kaldırarak daha fazla çıplak, mükemmel teni ortaya çıkardı. "Ben hazırım."

Nasıl karşı koyabilirdi ki? Onu havaya kaldırdı, sonra da zonklayan sikinin üzerine doğru çekti. Kahretsin, kendini iyi hissediyordu, her zamankinden daha sıcak ve ipeksi. Onun etrafında çırpındığını hissedebiliyordu ve ikisinin de uzun süre dayanamayacağını biliyordu.

"Hızlı ve sert," diye talep etti ve adam itaat etti, uzun, sert vuruşlarla ona daldı, Kadın üçüncü vuruşta doruğa ulaştı ve adam çok uzun sürmedi, patlamaya başlar başlamaz çekildi,

Onun kucağında titrerken tohumları klitorisine ve karnının yumuşak kıvrımlarına sığdı. Başını kaldırmadan önce birkaç dakika boyunca ona sarıldı.

"Sen çekildin."

"Düğümüm bizi birbirimize kenetlerken evimize geri dönmekten ne kadar keyif alsam da -" her ikisi için de her zaman birden fazla orgazmla sonuçlanan bir prosedür "- hava soğuyor ve üşümeni istemiyorum."

"Ama ya bu son kezse?" diye burnunu çekti, açıkça gözyaşlarının eşiğindeydi ve hemen paniğe kapıldı. Eşi nadiren ağlardı.

"Ne oldu? Sorun ne? Drakkar'ı bu yüzden mi uçarken gördüm?" "Bir şey mi

kaçırdın?" diye sordu kızgınlıkla. "Beni eve geri götür." *Evet. Onu bir an*

önce soğuk havadan kurtarmalıyım.

Kalbi küt küt atarken onu olabildiğince hızlı bir şekilde eve geri taşıdı.

Geldiklerinde "Yatak odasına," diye kokladı, sonra yeni elbisesini aldı ve ona doğru itti. "Al bakalım."

"Neden bana elbiseni veriyorsun?" "Bu

konuda bir şey fark ettin mi?" "Umm,

çok güzel."

Yumuşak, soluk sarı bir buluttu ve göğüslerinin altına bağlamak için bir kurdele

vardı. "O değil."

Adam şaşkınlıkla ona bakarken ayağını yere vurdu. "Rebecca,

neler oluyor?"

Döndü ve pencereye doğru ilerledi.

"Senden başka hiç kimseyle birlikte olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Ve bu gerçek, olması gerekenden çok daha fazla hoşuna

gitmişti.

"Bunu hatırlamanı istiyorum çünkü sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" diye hırladı.

"Hamileyim," diye feryat etti.

Anlık sevincini şaşkınlık takip etti.

"Anlamıyorum. Drakkar bana hamileliği önlemek için bir şey verdi."

"Biliyorum! Bu yüzden onu çağırdım. Tüm işaretleri almıştım ama bunun nasıl mümkün olabileceğini göremedim."

"Ne dedi?"

"Güldü ve çok kararlı spermlerinizi olduğunu söyledi."

Kısa bir süre düşündü ve sonra kadının kendisine sadakatsizlik ettiği fikrini hemen bir kenara bıraktı. Bu mümkün değildi.

"Kararlı sperm, hmm?"

"Evet." Ona tereddütlü bir gülümseme verdi. "Formül üzerinde çalışacağını söyledi ama bu sefer biraz geç kaldı."

"Bebegimiz mi olacak?" diye tekrarladı. "Evet."

Sakıncası var mı?"

Çekingen bir elini karnının üzerine koydu, sonra sırttı.

"Kesinlikle çok sevindim. Peki ya sen? Beklemek istediğini biliyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Şoku atlattıktan sonra çok heyecanlandım ve sana nasıl söyleyeceğim konusunda endişelendim. Bana inanıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

Rahatlamış bir iç çekti, sonra dudağını ısırıldı. "Danny'nin bunu sorun etmeyeceğini düşünüyor musun?"

Güldü. "Sanırım o da benim gibi yeni rolünden çok memnun olacak." Birden aklına bir düşünce geldi ve kaşlarını çatı. "Seni kovalamama asla izin vermemeliydin."

Öfkelendi. "Bu yüzden bunun son kez olabileceğini söyledim. Korumacı davranacağını ve eğlenmeme izin vermeyeceğini biliyordum."

"Oh, tatlım. Sizi temin ederim ki burada eğlenilecek çok şey var." "Gerçekten mi?"

"Oh, evet," diye mırıldandı. "Özellikle de normalden daha hassas olduğun için."

Meme ucunu cimcikledi ve kızın nefesi kesildi, gözleri zevkten ağırlaştı.

"Önümüzdeki dokuz ayı sana bunu kanıtlamakla geçireceğim," diye

söz verdi. Sözünü tuttu.

YAZARIN NOTU

Endark'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Kaderli eşlerin, çiftleşme ısırıklarının ve düğümlenmenin olduğu bir kitabın aynı zamanda bu kadar utanmazca romantik olacağını fark etmemiştim - ve her dakikasını sevdim! Umarım siz de sevmişsinizdir!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Her zamanki gibi, bu maceralara benimle birlikte katıldıkları için okuyucularıma teşekkür etmeliyim - siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Sıradaki!

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin
Frantor ile devam ediyor

Yalnız bir kadın, uzaylı bir savaşçının geçmişindeki acımasız yaraları iyileştirebilir mi? Ona sadece karanlığın örtüsü altında gelen biriyle bir gelecek için umut var mı?

[Frantor'u sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

Başka bir yarı Vultor şekil değiştiren kahraman hakkında okumak isterseniz, ***Her Alien Farmhand'e*** göz atın!

Bu, yine Cresca'da geçen bağımsız bir hikâyedir.

Çaresiz bir kadın ve yalnız bir uzaylı şekil değiştiren, bilinmeyen bir düşmanı yenmek için birlikte çalışabilir mi?

Her Alien Farmhand'i sipariş etmek için buraya tıklayın!

Yeni çıkan ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak [için buraya tıklayarak haber bültenime kaydolun!](#)

DİĞER BAŞLIKLAR

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek

Benjar

Callum

Drakkar

Endark

Frantor

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve

Barbar Cam ve Fatih Deb

ve İblis Ella ve İmparator

Faith ve Savaşçı Greta ve

Gargoyle Hanna ve

Tetikçi Izzie ve Buz

Canavarı

Joan ve Juggernaut Kate

ve Kraken Lily ve Aslan

Mary ve Minotor Nancy ve

Naga Olivia ve Ork

Pandora ve Mahkum Quinn

ve Queller

Uzaylı İstilasası Serisi Uzaylı

Seçimi Uzaylı Fethi

U z a y l ı

Tutsak

Uzaylı

Damızlık

Uzaylı İttifakı

Uzaylı Umut

Elementlere Maruz Kalma

Çıplak Uzaylı Bare

Essentials Çıplak

B i r Tavır Buff

Canavarı Striptiz

Folsom Planet Blues Uzaylı

En Çok Aranalar: Kafesteki

Canavar Uzaylı En Çok Aranar:

Hapishane Arkadaşı Uzaylı En

Çok Aranar: Mastermind Uzaylı

En Çok Aranalar: Zincirsiz

Çarşafar Arasındaki Canavar

Extra Virgin Gargoyle

Tatlı Canavar İkramları

Ork Düşmanım İçin Kapkekler

Mars'ta Cyborglar

High Plains Cyborg

İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg

Birkaç Cyborg Daha

Muhteşem Cyborg Kanun

Kaçacağı Cyborg

İsimsiz Sayborg

Uzaylı Anne ve Uzaylı Savaşçı

Tarafından Değer Verilen

Uzaylı Savaşçı için Bir Oğul

Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı

Savaşçı için Bir Aile

Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı

Savaşçı için Bir Ev Uzaylı Savaşçı

İçin Bir Hediye

Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine

Kozmik Peri Masalları

Jackie ve Dev

Boynuzlu Bayramlar

Krampus ve Kocakarı

Nicholas için Bir Hediye

Bir Ayaz Öpücüğü

Bir Uzayhyla Kör Randevu

Uzaylı Çiftlik Ustası

Bir Uzayhyla Mahsur

Kalmak **Bir** *Bilimkurgu*

Tatil Kuyruğu *Sinta*

Antolojiler

Uzaydaki Hayvanlar 7

AB OUT THE AUTHOR

USA Today çoksatan yazarı Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ancak sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı geliştirdi. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor

www.bookbub.com/authors/honey-phillips

www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor

www.honeyphillips.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.